

Διαβάστε σήμερα:

- 04 Έναρξη του Balkan Fund, στιγμιότυπα από τις παράλληλες εκδηλώσεις του Φεστιβάλ και σήμερα το πρώτο masterclass
- 05 «Δεν κάνω φωτογραφία, κάνω κινηματογράφιση, δηλαδή εικόνες σε κίνηση, που είναι ελληνική λέξη», μας τη λέει ο Βιτόριο Στοράρο
- 06 Ο σκηνοθέτης Γιώργος Λάνθιμος και ο ηθοποιός Κώστας Ξυκομπνός μιλούν για την ελληνική ταινία *Κινέττα* του Διεθνούς Διαγωνιστικού και *Βορινές πολιτείες* από τον Καναδά
- 07 *Keane* του Lodge Kerrigan και *Οι τρεις ταφές του Μελκιάδης Εστράδα* στις Ειδικές Προβολές
- 09 *Ο Μίκιμπο κι εγώ* στο Νέο Ιρλανδέζικο Κινηματογράφο και *Στα δικά σου χέρια* στο Νέο Δανέζικο Κινηματογράφο
- 10 *Ακατάβλητο Μεξικό. Το πάθος του Πατέρα Αμάρο* και σχόλια του σκηνοθέτη του Carlos Carrera, σήμερα στον Μεξικάνικο Κινηματογράφο
- 12 Ο Wisit Sasanatieng από την Ταϊλάνδη, σκηνοθέτης της ταινίας *Πολίτης σκύλος* και οι ταινίες της ημέρας στις Ημέρες Ανεξαρτησίας
- 13 Τα αδέρφια Jay & Mark Duplass, δημιουργοί της ταινίας *Η πολυθρόνα* μας μιλούν για τη νεύρωσή τους
- 15 Δεν χρειάζεται ο κινηματογράφος την αφήγηση, μας λέει ο Γιώργος Πανουσάπουλος, τιμώντας «κατόπιν παγιδεύσεως» στο 46ο Φεστιβάλ
- 16 Ο σκηνοθέτης Γιώργος Νούσιος, οι διευθυντές φωτογραφίας Πέτρος Νούσιος και Claudio Bolívar και οι μουσικοί Γρηγόρης Γρηγορόπουλος και Θάνος Καραμπατζιάκης μιλούν για την ταινία *Το Κακό*
- 17 Βλέποντας ταινίες έμαθε το παίξιμο στον κινηματογράφο, μας λέει η ηθοποιός Όλια Λαζαρίδου, τιμώντας πρόσωπο του 46ου Φεστιβάλ
- 21 Συμπαράγωγή έξι όμορων χωρών η ταινία *Απωλεσθέντα* στις Ματιές στα Βαλκάνια
- 22 Fest Forward: The 46th International Thessaloniki Film Festival in english

Από την εποχή των απόλυτων: Ο Νίκος Παπατάκης γεννήθηκε το 1918 στην Αιθιοπία από Αβησσυνέζα μητέρα και Έλληνα πατέρα. Η ζωή του, ήδη από τα παιδικά του χρόνια, θα μπορούσε να αποτελέσει το υλικό ενός ογκώδους και συναρπαστικού μυθιστορήματος. Οι πέντε ταινίες του, που δημιούργησε σε διάστημα 28 χρόνων, *Οι Άβυσσοι* (1963), *Οι Βοσκοί* (1967), *Gloria Mundi* (1975), *Η Φωτογραφία* (1986) και *Οι Ισσοροπιστές* (1991), αποτελούν πέντε κεφάλαια της πιο φανεράς, δημόσιας δραστηριότητάς του στην ύλη αυτού του μυθιστορήματος. Η πρώτη του ταινία, *Οι Άβυσσοι*, που σκηνοθέτησε σε ηλικία 45 χρόνων, χωρίς να έχει πιάσει ποτέ στη ζωή του κάμερα κι ενώ φιλοδοξούσε να γίνει παραγωγός «ασυνήθιστων ταινιών», βασίστηκε στο ίδιο ιστορικό υλικό στο οποίο βασίστηκε και το θεατρικό «Οι δούλες» του Ζαν Ζενέ. Ο Σαρτρ, ο Ζενέ, ο Μπρετόν γράφουν ύμνους γι' αυτήν και η Σιμόν ντε Μμποβουάρ γράφει μεταξύ των άλλων και τα εξής: «Αυτό που εντυπωσιάζει περισσότερο σ' αυτή την ταινία δεν είναι η αφόρητη αγριότητα, η γεμάτη αυθάδεια επιθετικότητα της, ούτε το κρυφό χιούμορ ούτε η κρυμμένη της τρυφερότητα. Δεν είναι ούτε η φωτογραφία της ούτε η τεχνική της ούτε το καταπληκτικής λιτότητας ύφος της αλλά απλούστατα η ομορφιά της.» Ο ίδιος δεν θα πάψει να λέει ότι η ταινία αναφέρεται συμβολικά στον τότε πόλεμο της Αλγερίας. Μετά από όλα αυτά, η ταινία προτείνεται να εκπροσωπήσει τη Γαλλία στο φεστιβάλ των Κανών. Και το πράγμα θα μπορούσε να είχε

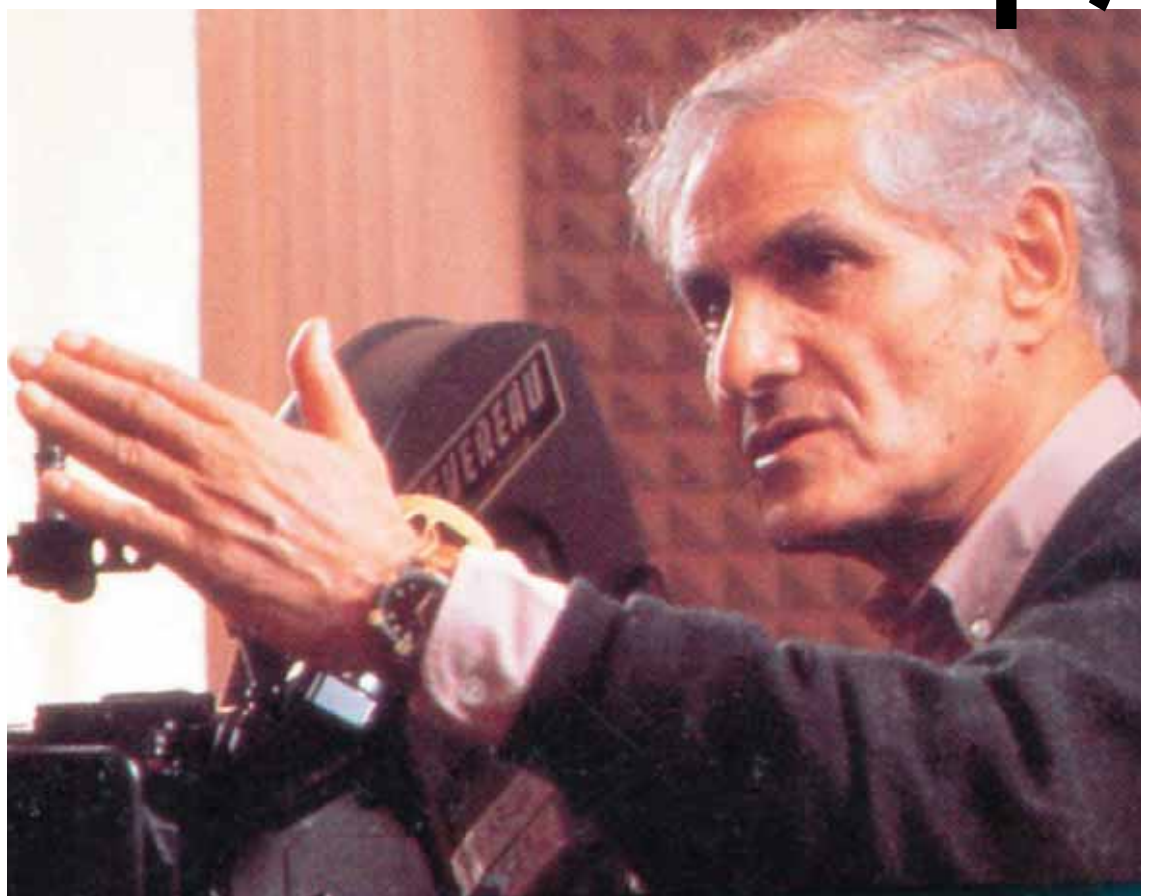
σταματήσει εκεί και ο Νίκος Παπατάκης να μην ξανασχοληθεί με τον κινηματογράφο, τουλάχιστον με τη σκηνοθεσία, έχοντας κάνει τη μία και μοναδική του ταινία που θα έμενε θρυλική. Αλλά το ρισκάρει και συνεχίζει. Το τι ακριβώς κάνει στο ενδιάμεσο από τη μία ταινία στην άλλη, με τι ασχολείται και πώς βιοπορίζεται (αφού καμία δεν βγάξει κέρδος), είναι το ερώτημα που του απευθύνεται συχνά κι αυτός συνήθως απαντάει: «*Ασχολιόμουν με την πολιτική*». Αν κι έχει δηλώσει κατηγορηματικά πως δεν τον ενδιαφέρει η (επίσημη) πολιτική, τον ενδιαφέρει η επανάσταση. Εξάλλου, ποτέ δεν έκρυψε την ιδεολογική πεποίθησή του υπέρ της βίαιης και παράνομης πολιτικής δράσης: της εξέγερσης χωρίς όρια που την προκαλεί η ταπείνωση των καταφρονημένων. Τώρα, αν κάποτε αποκαλύπτονταν ότι όλα αυτά τα χρόνια συμμετείχε και σε τίποτε οργανώσεις... αλλά άστο καλύτερα. Πάντως διαβάστε την έκδοση του Φεστιβάλ γι' αυτόν, δείτε τουλάχιστον την πρώτη και την τρίτη του ταινία και θα πειστείτε: μιλάμε για έναν άνθρωπο που ανήκει στην εποχή των θρύλων του 20ού αιώνα. Και είναι ακόμα εδώ, ανάμεσά μας.

του Σωτήρη Ζήκου

Νίκος Παπατάκης

“Για τον καλλιτέχνη ισχύει ό,τι και για τις επαναστάσεις: στο βαθμό που δεν θέτει σε αμφισβήτηση την τελευταία του δουλειά για να προχωρήσει παρακάτω, παθαίνει σκλήρυνση, πεθαίνει. Το ίδιο συμβαίνει και με τις επαναστάσεις. Αν δεν τις αμφισβητήσουμε άμεσα, οι επαναστάσεις πεθαίνουν.”

Νίκος Παπατάκης

46th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson φηρταγωνιστεί στο 46ο
Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 18-27 Νοεμβρίου 2005 • www.filmfestival.gr

www.jameson.gr

Μαγικές εικόνες που
έρχονται να δώσουν μια
άλλη διάσταση στην
καθημερινότητά μας. 46ο
Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης. Η έμπνευση
παίρνει δεκάδες μορφές και
γίνεται δημιουργία σε μια
πόλη που γιορτάζει. Το
Jameson, χορηγός των
**«Βραβείων Κοινού
καλύτερης Ξένης και
Ελληνικής ταινίας»**
υποστηρίζει δυναμικά αυτή
τη μεγάλη εκδήλωση.
Εσείς απλά, ζήστε στον
μαγικό κόσμο του
κινηματογράφου και
απολαύστε ξεχωριστές
στιγμές, παρέα
με το Jameson.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

Απολαύστε υπεύθυνα

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

	ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ	1. Play	3,846		
	2. Backstage	3,331		
	3. Βορινές πολιτείες			
	4. Κινέττα			
	5. Άνθρωπος σπρώχνει καρότσι			
	6. Καρπός στα στάχια			
	7. Ερωτευμένοι			
	8. Αίμα			
	9. Πώς περνάν οι ώρες			
	10. Γλυκιά μνήμη			
	11. Μια νύχτα			
	12. Το κορίτσι ταξιδιώτης			
	13. Μαύρη βούρτσα			
	14. Η ευτυχία του άλλου			
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2005	1. Ο Άλλος	3,962		
	2. Η νοσταλγός	4,325		
	3. Η γυναίκα είναι... σκληρός άνθρωπος	3,555		
	4. Η χορωδία του Χαρίωνα	4,612		
	5. Λιούμπη			
	6. Κινέττα			
	7. Το Κακό			
	8. Το πήδημα του Κατσαντώνη			
	9. Λουκουμάδες με μέλι			
	10. Η εύκολη Λία			
	11. Το όνειρο του Ικάρου			
	12. Black μπέεε...			
	13. Όμηρος			
	14. Εκτός σχεδίου			
	15. Τσίου...			
	16. Θυμάμαι			
	17. Buzzz			
	18. Το όνειρο του σκύλου			
	19. Κακολύρι			
	20. Γλυκιά μνήμη			
	21. Η πόλη των θαυμάτων			
	22. Αγρύπνια			
	23. Γαλάζιο φόρεμα			
	24. Υποβρύχιος έρωτας			
	25. The zero years			
	26. Η καρδιά του κτήνους			
	27. Κι αν φύγω θα ξανάρθω			
ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ	1. Από τάφο σε τάφο	3,412		
	2. Τι είναι ένας άντρας χωρίς μουστάκι;	4,132		
	3. Δύο κορίτσια	3,826		
	4. Απώλεσθέντα			
	5. Η οδύσσεια του κυρίου Λαζαρέσκου			
	6. Η πτώση του αγγέλου			
	7. Lady Zee			
	8. Κορώνα-γράμματα			
	9. Ο Κοκούμι			
	10. Πήγαινε δυτικά			
	11. Kontakt			
	12. Ρίνα			
	13. Ο ήχος της πόλης			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μία ελληνική ταινία που συμμετέχει στο 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και σε μία ξένη ή ελληνική ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του Διεθνούς Διαγωνιστικού προγράμματος. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μία ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του προγράμματος «Ματιές στα Βαλκάνια». Οι συμμετοχές των ταινιών είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ευχαριστεί
τον Όμιλο EUROMEDICA για την πολύτιμη βοήθειά του

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ • ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ 46ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 174 • ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2005

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΥΖΑΚΗ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΑΙΔΟΥ, ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΣΕ, ΕΛΙΝΤΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ,

ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ • ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ • ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: ΘΑΝΟΣ ΜΠΑΚΡΑΤΣΑΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΜΟΤΙΟΝ ΤΕΑΜ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ • website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Η οθόνη βουλιάζει... πολλές, βαριές και αστείες ταινίες

Τι ψοφόκρυστο είναι αυτό; Γεμίσαμε κασκόλ.

• Έξω απ' τη μурμηγκοφωλιά του φεστιβάλ κάνει πολύ κρύο. Είναι ένα πολικό ψύχος, που σέρνει μια καταθλιπτική αύρα, χειμωνιάτικη. Περίεργη. Συνήθως μες τη σπηλιά είναι το σκοτάδι κι έξω το φως. Τώρα η πραγματικότητα έχει αντιστραφεί. Έξω το σκοτάδι που θέλει να μπει, και μέσα το τζάκι των ταινιών, η θαλαπρωτή των κινούμενων εικόνων, οι συζητήσεις και ο καπνός. Όσες φορές κι αν κάνω το χορό του καλού καιρού, θα συνεχίσει να βρέχει και να πουντιάζουμε. Οπότε μέχρι να πιάσουν τα ξόρκια μου, ως κρατησούμε την ποιητική διάθεση ως αντίσταση στο ψοφόκρυστο. Πόσο μ' αρέσει να κουρνιάζω σε μια γωνιά... Αν ήμουν γάτος, θα γουρνούριζα.

• Πάρτι έναρξης προχθές με θέμα το Πάρτι, την απολαυστική κωμωδία του Μπλίκ Έντουαρντς με τον Πίτερ Σέλερς στο ρόλο του ινδού που τα κάνει όλα... Δεν ήξερα τι να περιμένω. Ο-κέι, ήθελα έναν τεράστιο ελέφαντα, αλλά τέτοια πράγματα δεν γίνονται. Βρήκα όμως έναν τύπο βαμμένο... ινδός (ακούγεται λίγο ρατσιστικό, αλλά καταλαβαίνετε τι θέλω να πω) που πήδουσε από παρέα σε παρέα και καλαμπούριαζε. Οσο, άι νόου γιορ φείξ... γιου αρ φρομ χιάρ. Γουάι αρ γιου λάφινγκ; με σπασμένη κάνω-τον-Πίτερ-Σέλερς-που-κάνει-τον-ινδός προφορά. Το πάλεψε μέχρι τελικής πτώσης...

• «Οποιοσδήποτε ξέρει μόνο σινεμά, δεν ξέρει ούτε σινεμά», επανέλαβε τα λόγια του Ραφαηλίδη ο κ. Κεχαγιάνης, διευθυντής του Μουσείου Κινηματογράφου, προλογίζοντας τα εγκαίνια της έκθεσης του Στοράρο. Και ο Στοράρο επιβεβαίωσε. 40 χρόνια του πήρε να μάθει κάτι για όλες τις τέχνες, ώστε να μπορεί να αποδώσει ο' αυτό που αγαπάει περισσότερο, την κινηματογράφιση (cinematography). Διότι πιστεύει στην ολοκλήρωση της προσωπικότητας. Μόνο έτσι επιτυγχάνεται η κατάλληλη ισορροπία... Δηλαδή, για να μάθω να γράφω και να μην γίνω ανισορροπημένος πρέπει να ξέρω φιλοσοφία, πολιτική, ψυχολογία, φυσική και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο; Ασααργκ (κραυγή απόγνωσης).

• Και είπε ο Στοράρο προς τους νέους: «Πρέπει να πιστεύετε και να αγαπάτε το όνειρό σας. Μόνο έτσι θα το πετύχετε». Κι όσες αναποδιές έρχονται, μην το βάζετε κάτω, συνεχίζω εγώ, γιατί μια ζωή την έχουμε και το μόνο που έχει σημασία είναι να τζογάρουμε στο όνειρο, να είμαστε έτοιμοι για όλα. Αυτό δεν το λέω εγώ. Το είπε ο' ένα τραγουδι ο Αγγελάκος.

• Τρελαμένος με καλ φιγούρος, εντόπια την πιο καλτ από αυτές! Είναι μέλος της κριτικής επιτροπής και είναι από το Μάλι (εί-

χαμε κάνει κι ένα σχετικό μάθημα γεωγραφίας στο πρώτο τεύχος... αλλά δεν ξέρω αν μελετήσατε). Ηθοποιός στο επάγγελμα και το όνομά του Σοτιγκί Κουγιατέ. Γύρω στα εξήντα-πέντε, μαύρος, ψηλός, λιγνός, με καπέλο, σακάκι, ριχτή πουκαμιά, μαύρο ριγέ παντελόνι, καφέ δερμάτινα υπερυψηλότερα παπούτσια και μπαστούνια. Μουσάκι και δυο μάτια λαμπερά. Εκπέμπει μια μοναδική προσέγγιση, μια σοφία κι έμφυτη καλοσύνη. Είμαι σίγουρος πως αν τον ρωτήσω για το νόημα της ζωής, για το τι στο διάολο πρέπει να βρούμε, θα έχει κάτι πολύ βαθυστόχαστο να μου πει. Απαιτώ να γίνει ο γκουρού μου.

• Συνεσταλμένος ο Ντιν Ταβουλάρης εμφανίστηκε στην αποθήκη για να παρουσιάσει την έκθεσή του. Δεν είπε πολλά, όμως είπε κάτι γλυκό: «Νιώθω

Η κυρία Δέσποινα Μουζάκη με τις δύο κόρες της, όλες ντυμένες με ανοιχτά χρώματα.

Κατρίν ΠιΑρ Γκαγκαλί (στα δεξιά): Είμαστε που λες τέσσερις αδερφές. Κι εγώ είμαι το νούμερο 3. Τζα!

πολύ ασφαλής που έχω την έκθεση εδώ. Είναι πάντα δύσκολο να εκτίθεται, αλλά εδώ νιώθω σαν να έχω την οικογένειά μου.» Και τελείωσε με «thank you, thank you, ευχαριστώ». Πάντα μαχόμουν ενάντια ο' έναν από τους μεγαλύτερους μύθους του σύγχρονου ελληνικού πολιτισμού, την... ακαταμάχητη φιλοξενία μας. Όμως υπάρχουν πολλά λαμπρά παραδείγματα που με ακυρώνουν... Πω, πω... Νιώθω τόσο άκυρος τώρα...

• Υπάρχει μοίρα; Πού βαδίζουμε; Τι νόημα έχει μια βόλτα στο λιμάνι, μια τυχαία γνωριμία, ένα τραγούδι που μας συνδέει; Υπάρχει εν τέλει ένας κωδικός, μια θεία απάντηση, τέλος πάντων καπιτζίς που να δίνει λίγο περισσότερο νόημα στις άπειρες τυχαίες και παράλογες μεταβλητές της καθημερινής ζωής; «Δεν υπάρχει

απάντηση», λέει ο Ντάνις Τάνοβιτς (ο γκουρού Κουγιατέ θα μου απαντούσε σπάντα). «Εξαρτάται από τη μέρα. Μια μέρα ξιπνάς και πιστεύεις στη μοίρα. Μια μέρα βλέπεις τον πόνο γύρω σου και λες 'τι γίνεται εδώ;» Έλα μου, ντε. Πάντως εγώ σήμερα ξιπνήσα καλούτσικα. Αν δω κι ένα άστρο να λάμπει στον κατασκότεινο νυχτερινό ουρανό της πόλης, ίσα που θα κάνω και μια ευχή. Χμμ, μήπως να γίνω ο πιο σημαντικός πρωτοεμφανιζόμενος σκηνοθέτης όλων των εποχών παγκοσμίως; Το χόντρουνα... Προς το παρόν ψάχνω μια καλή ιδέα... Κανείς εκεί έξω;

• Ο παραγωγός του Τάνοβιτς ήταν όλα τα... λεφτά. Έβγαλε από μέσα του τον καταπιεσμένο παραγωγό. «Αν δεν έχεις σταρ, δεν σου δίνουν λεφτά, και αν έχεις σταρ, βγαίνουν και λένε ότι η ταινία είναι φορτωμένη [...] Το χειρότερο είναι να κάνεις μια πρώτη ταινία που σαρώνει τα βραβεία. Τότε όλοι περιμένουν τη δεύτερη ταινία για να σε πυροβολήσουν [...] Με το *No man's land* πήραμε βραβεία αλλά δεν χτυπήσαμε box office. Ελπίζω το *L' enfer* να πάει καλύτερα. Ποιος νοιάζεται για τους κριτικούς και τα βραβεία;» Του βγήκε ένα παράπονο απίστευτο. Ήθελα να τον χτυπήσω φιλικά στην πλάτη και να του πω, «έλα, δεν πειράζει, θα περάσει κι αυτό... δεν είναι τα λεφτά το παν...»

• Τα Βαλκάνια δεν είναι παίξε-γέλασε, αλλά πρέπει να τονωθούν κινηματογραφικά. Εκεί στοχεύει και το Balkan Fund. Για να κατα-

Αντουάν: Και τι σου είπε ο Τεό; Θα το πάει στην Αθήνα...

Πιέρ: Καλά, μασάω εγώ; Πήγα στις Κάνες και τα είπα όλα.

λάβετε, η ελληνική ετήσια παραγωγή ταινιών καλύπτει το 50% των Βαλκανίων. Η Τουρκία, ας πούμε, έβγαλε γύρω στις 10, ενώ η Αλβανία καμιά. Και φυσικά δεν πρόκειται να έρθει κανένας πρίγκιπας να φιλήσει την βαλκανοπριγκήπισσα και να την μετατρέψει σε κουνέλα που γεννοβολάει ταινίες. Ο τροχός θα γυρίσει αργά. Με πείσμα και υπομονή. Και ορίζοντα βαθύ (σαν να έκανα ρίμα εδώ).

• Ο Κασσαβέτης έγινε Τορνές και ο Τορνές Κασσαβέτης! Κίνηση στρατηγικής; Μήπως κάποια αίθουσα έχει περισσότερες καρέκλες και το μεγαλείο της υπερέρχει; Άραγε ζύγισαν και βρήκαν ποιο όνομα είναι πιο βαρύ; Ή απλά κάποιος τύπος νυσταλέος κάπου ο' ένα γραφείο που φεστιβάλ μερδεύτηκε και μετά ακολουθήσαν όλοι το μπάχαλο;

• Υπήρχε και ο *Δράκουλας των Εξαρχείων* κάποτε με τον Καφετζόπουλο σε ρόλο ζόμπι να σηκώνεται από τον τάφο για να βγάλει... πολιτικό λόγο. Ίσως να υπάρχει και κάποια άλλη ταινία με ζωντανούς-νεκρούς. Παρόλα αυτά διακινδυνεύω να πω πως το *Κακό* είναι η πρώτη ελληνική ταινία μεγάλου μήκους με αποκλειστικό θέμα τα ζόμπι... Και μιλάμε για σωστή σπιτατερία. Όπως δήλωσε και ο σκηνοθέτης, δεν ήθελε να εμπλέξει κοινωνικά προ-

Ντην: Δε μοιάζω με τον μεπερ σαν τύπος στη Γαλλική Αντίσταση; Ζορζ: Κι εγώ με την καλύτερη μου σαν τον Χριστόφορο Κολόμβο;

βληματισμούς α λα μετρο Ρομέρο, αλλά να επικεντρωθεί στην αυθεντική αματωχουσία μιας ταινίας τρόμου. Μυαλά... Θέλω μυαλα-αασάά...

• Συστήνω σχεδόν ανεπιφύλακτα: Πολίτης σκύλος του (δεν τολμάω να το προφέρω

στα ελληνικά) Wisit Sasanatieng. Είναι ο Ταϊλανδός που είχε δώσει και τα *Δάκρυα του μαύρου τίγρη*, αν σας λείπει κάτι αυτό. Ένα βιβλίο πέφτει στο κεφάλι μιας κοπέλας που αφιερώνει τη ζωή της στο να το καταλάβει, ένας εργάτης κόβει το δάχτυλό του σε μια κονσέρβα και όταν το ψάχνει, καταλαβαίνει ότι πολλοί εργάτες έχουν πάθει το ίδιο κι έτσι ανταλλάζουν δάχτυλα, ένα ζευγάρι κάνει... κατά λάθος έρωτα σ' ένα λεωφορείο που είναι ασφυκτικά γεμάτο και συνεχίζει να συναντιέται για τον ίδιο λόγο σε ασφυκτικά γεμάτα λεωφορεία και πολλά άλλα σουρεαλιστικά... Στη μεγαλύτερη Μπανγκόκ όλα είναι δυνατά...

• Μια φορά έχω δει πικγκούνους στη ζωή μου. Σ' ένα ζωολογικό κήπο σε καταθλιπτικά κλουβιά. Δεν μπορούσα όμως να μην εκτιμήσω τον αξιοπρεπέστατο και κομψά αστείο τρόπο, με τον οποίο τελετουργικά διασκεδάζαν τσουλύντας σε μια τσουλήθρα... Το φεστιβάλ πιστό στο ραντεβού με τη μύση των μικρών παιδιών στον κόσμο της σκοτεινής αίθουσας προσφέρει το *Ταξίδι του αυτοκράτορα*, μια εκπληκτική ιστορία πικγκούνων. Τι είναι ο αυτοκράτορας; Το μεγαλύτερο από τα 18 είδη πικγκούνων. Μπορεί να ξεπεράσει το... (τα ραν τα ραν) ένα μέτρο ύψος και τα 40 κιλά, ενώ μπορεί να καταδυθεί μέχρι τα εξήντα μέτρα, κρατώντας την αναπνοή του ακόμα και για 18 λεπτά. Μια φιλική προσφορά γνώσης από τον Sotiri Babatzim...

• Όσο για την Κυριακή... Ίσως βολευτώ στην *Πολυθρόνα*, αλλά δεν είμαι σίγουρος. Θα τμήσω το *Keane* και το βραδάκι βουρ για τα *Κουρέλια που τραγουδάνε ακόμα*, γιατί είμαι φαν. Αυτά θα κάνω εγώ, έτσι; Εσείς ξέρετε πολύ με πολύ καλύτερα από εμένα και μην αφήνεται κανέναν χαζόβλακα σαν και του λόγου μου να σας επηρεάζει. Αμήν.

Sotiris Babatzim (donkhotis@hotmail.com)

20 ΚΥΡΙΑΚΗ • SUNDAY

OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	TONIA MARKETAKI	FRIDA LIAPPA	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	ODEON - PLATIA
<p>12:00 Special Event Το ταξίδι του αυτοκράτορα / La Marche de l'Empereur - 85' Luc Jacquet, France 2004 O.V. French</p> <p>15:00 International Competition Βορινές πολιτείες / Les etats nordiques - 94' Denis Cote, Canada 2005 O.V. French/English sub.</p> <p>17:00 George Panoussopoulos Tribute Τιμητική Εκδήλωση Γιώργος Πανουσόπουλος/ Honourary Ceremony George Panoussopoulos Ταξίδι του μέλιτος / Taxidi tou melitos - 112' Greece 1979 O.V. Greek/English sub.</p> <p>20:00 Mexican Cinema Ροχέλιο / Rogelio - 5' Guillermo Arriaga, Mexico 2000 O.V. Span./English sub.</p> <p>Special Screenings Οι τρεις ταφές του Μεκλιάντες Εστράδα / The Three Burials of Melquiades Estrada - 120' Tommy Lee Jones, USA-France 2005 O.V. English, Spanish/English sub.</p> <p>22:30 International Competition - Feature Films Κινέττα / Kinetta - 95' Γιώργος Λάνθιμος / Yorgos Lanthimos, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p>	<p>12:00 Vittorio Storaro Tribute Τόσκα / Tosca, nei luoghi nelle ore di Tosca - 120' Giuseppe Patroni Griffi, Italy 1992 O.V. Italian/English sub.</p> <p>14:30 Kim Jee-woon Tribute Στημένες βασιλίδες / Banchikwang - 112' Kim Jee-woon, South Korea 1999 O.V. Korean/English sub.</p> <p>17:00 Young Americans Η πολυθρόνα / The Puffy Chair - 85' Mark & Jay Duplass, USA 2005 O.V. English</p> <p>19:30 ID-05 Αδελφές / Hermanas - 88' Julia Solomonoff, Argentina - Spain 2005 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>22:00 ID-05 Το ξεχασμένο παιδί / Shin Sung-il-eui hangbang- bulmyung - 103' Jane Shin, Korea 2004 O.V. Korean/English sub.</p> <p>24:00 Seijun Suzuki Tribute Ο αλήτης του Τόκιο / Tokyo Nagaremono - 83' Seijun Suzuki, Japan 1966 O.V. Japanese/English sub.</p>	<p>11:00 George Panoussopoulos Tribute Ελευθερία κατάσφαση / Eleftheri katadysi - 120' Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos, Greece 1995 O.V. Greek/English sub.</p> <p>13:30 Documentaries Ο άλλος / O allos - 74' Λουκία Ρικακή / Lucia Rikaki, Greece 2005 • O.V. Greek/English sub.</p> <p>15:15 Feature Films - Spotlights Η νοσταλγία / I nostalgias - 82' Ελένη Αλεξανδράκη / Eleni Alexandraki, Greece 2005 • O.V. Greek/English sub.</p> <p>17:30 Feature Films Λιούμπι / Liubi - 96' Αλβίνα Γιοργίου / Layla Yourgou, Greece 2005 • O.V. Greek, Russian/English sub.</p> <p>19:45 Antoinetta Angelidi Tribute Κλέφτης ή η πραγματικότητα / Kleftis i i pragmatikotita - 83' Αντουονέττα Αγγελίδη / Antoinetta Angelidi, Greece 2001 • O.V. Greek/English sub.</p> <p>21:45 Spotlight on Ollia Lazaridou Τα κουρέλια τραγουδάνε ακόμα / Ta kourelia tragoudane akoma - 123' Νίκος Νικολαΐδης / Nikos Nikolaidis, Greece 1979 O.V. Greek/English sub.</p> <p>24:00 Feature Films Το Κακό / To Kaka - 82' Γιώργος Νούσιος / Yorgos Nousias, Greece 2005 • O.V. Greek/English sub.</p>	<p>11:00 Hou Hsiao-hsien Tribute Οι εραστές της χιλιετίας / Qianxi Mamba - 105' Hou Hsiao-hsien, France - Taiwan 2001 O.V. Mandarin/English sub.</p> <p>13:30 Patrice Chereau Tribute Ο οδελφός του / Son Frere - 95' Patrice Chereau, France 2002 O.V. French</p> <p>15:30 International Competition Στα παρασκήνια / Backstage - 115' Emmanuelle Bercot, France-Germany 2005 O.V. French/English sub.</p> <p>18:00 Special Screenings Keane - 93' Lodge Kerrigan, USA 2004 O.V. English</p> <p>20:30 International Competition Play - 105' Alicia Scherson, Chile - Argentina - France 2005 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>23:00 Hou Hsiao-hsien Tribute Σκόνη στον άνεμο / Lien Lien Feng-chen - 109' Hou Hsiao-hsien, Taiwan 1986 O.V. Mandarin, Taiwanese/ English sub.</p>	<p>13:00 Focus on New Irish Cinema Ζάχαρη / Sugar - 80' Reynold Reynolds, Patrick Jolley, Ireland - USA 2005 O.V. English</p> <p>15:30 ID-05 Άγριες κιάρες / Gitarrngongot - 89' Ruben Ostlund, Sweden 2004 O.V. Swedish/English sub.</p> <p>18:00 ID-05 Ουλτρανόβα / Ultranova - 86' Bouli Lanners, Belgium - France 2005 O.V. French/English sub.</p> <p>20:30 Someone to Watch Εγώ, εσύ και όλοι οι γνωστοί / Me and You and Everyone We Know - 91' Miranda July, USA 2005 O.V. English</p> <p>23:00 ID-05 Πολίτης σκύλος / Mah Nakorn - 100' Wisit Sasanatieng, Thailand 2004 O.V. Thai/English sub.</p>	<p>11:00 Focus on New Irish Cinema Ο Μικίμο κι εγώ / Mickyo and Me - 90' Terry Loane, Ireland - UK 2004 O.V. English sub.</p> <p>13:00 Mexican Cinema Ακατάβλητο Μεξικό / Reed, Mexico insurgente - 111' Paul Leduc, Mexico 1970 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>15:30 Kutlug Ataman Tribute Δύο κορίτσια / Iki genc kiz - 107' Kutlug Ataman, Turkey 2005 O.V. Turkish/English sub.</p> <p>18:00 Focus on New Danish Cinema Στα δικά σου ξέρω / Forbrydelsen - 101' Annette K. Olesen, Denmark 2004 O.V. Danish/English sub.</p> <p>20:30 Special Screenings Απολωθέντα / Lost and Found - 99' 2005 O.V. Serbian, Bulgarian, Romanian, Estonian, Bosnian, Hungarian/ English sub.</p> <p>23:00 Mexican Cinema Το πάθος του πατέρα Αμάρο / El Crimen del Padre Amaro - 120' Carlos Carrera, Mexico 2002 O.V. Spanish/English sub.</p>	<p>15:00 Mexican Cinema Χαμένες αγάπες / Amores perros - 154' Alejandro Gonzalez Inarritu, Mexico 2000 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>18:30 Vittorio Storaro Tribute Novecento - 315' Bernardo Bertolucci, France - Italy - Germany 1995 O.V. Italian, English/English sub.</p>

- Ημερήσια Εφημερίδα του 46ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Έναρξη BALKAN FUND

Ξεκίνησαν χθες οι εργασίες του Balkan Fund, που λειτουργεί για τρίτη χρονιά. Δώδεκα συνολικά σχέδια σεναρίου που προκρίθηκαν μεταξύ 100 υποψηφιοτήτων θα παρουσιαστούν από τους σεναριογράφους, σκηνοθέτες και παραγωγούς τους, κατά τη διάρκεια της τριήμερης διεθνούς συνάντησης που θα διαρκέσει έως τις 21 Νοεμβρίου.

Τα μέλη της πενταμελούς κριτικής επιτροπής είναι οι: Roman Paul, εκπρόσωπος της διεθνούς εταιρίας διανομής Celluloid Dreams, Gyula Gazdag, σκηνοθέτης και καλλιτεχνικός διευθυντής του Sundance Film Institute / Filmmakers Lab, Lenny Crooks, διευθυντής του βρετανικού κρατικού χρηματοδοτικού φορέα Glasgow Film Finance, Maksa Catovic, διευθυντής της εταιρίας παραγωγής Komuna και παραγωγός των πρώτων ταινιών του Kusturica και Χριστίνα Κάλλας-Καλογεροπούλου, καλλιτεχνική διευθύντρια του Balkan Fund, σεναριογράφος-παραγωγός και αντιπρόεδρος της επιτροπής χρηματοδότησης σεναρίων του Γερμανικού Κέντρου Κινηματογράφου FFA.

Μετά από ανοικτή συζήτηση, η επιτροπή θα ξεχωρίσει τέσσερα από τα σχέδια, τα οποία θα χρηματοδοτηθούν με το ποσό των 10.000€. Παράλληλα, οι συντελεστές των σχεδίων θα έχουν την ευκαιρία να συναντηθούν με επενδυτές, παραγωγούς, διανομείς και sales agents, οι οποίοι βρίσκονται στη Θεσσαλονίκη, ειδικά για τις εργασίες του Balkan Fund.

Από ελληνικής πλευράς παρουσιάζονται τρία projects, το *Welcome Aboard* του Κωνσταντίνου Γιάνναρη, το *Try it!* του Ανδρέα Σιαδήμα και το *J.A.C.E.* του Μενέλαου Καραμαγκιόλη.

Στη χθεσινή έναρκτήρια συνάντηση η διευθύντρια του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, Δέσποινα Μουζάκη τόνισε ότι το Balkan Fund, στον τρίτο χρόνο λειτουργίας του, ήδη έχει αποκτήσει μεγάλη σημασία και δεσμεύτηκε ότι η διοίκηση του Φεστιβάλ θα συνεχίσει τις προσπάθειες για την ανάπτυξη και ισχυροποίησή του. Όπως ανέφερε η καλλιτεχνική διευθύντρια του Balkan Fund, Χριστίνα Κάλλας-Καλογεροπούλου,

μέχρι σήμερα έχουν ολοκληρωθεί ή βρίσκονται σε τελική φάση τρία από τα projects που χρηματοδοτήθηκαν τα προηγούμενα χρόνια, μεταξύ των οποίων η ταινία *The Coat* του Τούρκου Kutlug Ataman. Η συντονίστρια του Balkan Fund, Λουκία Ρικάκη, τόνισε ότι στόχος του θεσμού είναι να γίνει δημόσια παρουσίαση και διάλογος σχετικά με τα projects, προκειμένου να λειτουργήσει και εκπαιδευτικά για τους παραγωγούς, οι οποίοι με τον τρόπο αυτό εξοικειώνονται με τις διαδικασίες αναζήτησης χρηματοδότησης. Σύμφωνα με την ίδια, συγκριτικά με το σύντομο χρονικό διάστημα της λειτουργίας του, υπάρχει πολύ μεγάλο ενδιαφέρον. Όπως είναι γνωστό, το Ταμείο απευθύνεται σε μία γεωγραφική περιοχή που δεν καλύπτεται με πληρότητα από κανένα άλλο φεστιβάλ ή ταμείο: την ευρύτερη περιοχή της Νοτιοανατολικής Ευρώπης.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Από τα εγκαίνια της έκθεσης του Βιττόριο Στοράρο

Από τη συνέντευξη τύπου του Ντην Ταβουλάρης

Από την τιμητική εκδήλωση στη μνήμη του Αλέξη Μπίσιτκα

MASTERCLASSES & ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, στοχεύοντας να λειτουργήσει ευρύτερα ως βήμα διαλόγου και θεσμός συνεργασίας, ενισχύει και δημιουργεί ευκαιρίες για την ανταλλαγή ιδεών και απόψεων γύρω από τον κινηματογράφο, την τέχνη του, αλλά και τη σημασία του στην καλλιτεχνική και την πνευματική ζωή. Ο απώτερος στόχος είναι μέσα από τον διάλογο να έρθουν σε άμεση και ζωντανή επικοινωνία οι άνθρωποι του κινηματογράφου τόσο μεταξύ τους όσο και με τους εκπροσώπους άλλων τεχνών, αλλά κυρίως με το κοινό και ιδιαίτερα με τους νέους.

Τα Masterclasses και οι Ανοικτές Συζητήσεις / Round Tables δίνουν τη δυνατότητα σε σημαντικούς δημιουργούς, φέτος από όλους τους τομείς της κινηματογραφικής δημιουργίας, να επικοινωνήσουν με τους συναδέλφους τους και με το ευρύτερο κοινό, να μεταφέρουν εμπειρίες και να ανταλλάξουν προβληματισμούς.

Εισηγητές σε αυτά οι δημιουργοί του κινηματογράφου που έχουν προσκληθεί από το Φεστιβάλ, σκηνοθέτες, σεναριογράφοι, ηθοποιοί, καλλιτεχνικοί συντελεστές, άνθρωποι της τέχνης και της διανοήσης, από το εξωτερικό και την Ελλάδα, που θα μιλήσουν με τους συναδέλφους τους, αλλά και με το κοινό. Στις συζητήσεις και τις διαλέξεις οι εισηγητές

θα δώσουν τη δική τους εμπειρία και γνώση της κινηματογραφικής τέχνης, και μέσα από αυτές θα αναπτυχθεί ο διάλογος για επί μέρους θεματολογίες όπως το σενάριο και η σχέση του με τη λογοτεχνική γραφή, ο συσχετισμός της θεατρικής και της κινηματογραφικής σκηνοθεσίας, η συμβολή της σκηνογραφικής οπτικής στη δημιουργία του κινηματογραφικού έργου, ο ρόλος του ηθοποιού κ.λπ., αλλά και θα δοθεί η ευκαιρία να ξαναθυμηθεί –ή και να γνωρίσει για πρώτη φορά– το κοινό τις στιγμές και τους ανθρώπους που διαμόρφωσαν τη σχέση κινηματογράφου και πνευματικότητας στην Ελλάδα.

Όλες οι διαλέξεις / masterclasses δίνονται στην αίθουσα «Τζον Κασσαβέτης», στις 11:00 π.μ.

Κυριακή, 20 Νοεμβρίου: Cathleen Leslie

H Cathleen Leslie, actors' coach (Actors Studio, Lee Strasberg, Peter Brook, Arianne Mnouskine), διεξάγει ένα είδος «επί τόπου» εκπαίδευσης για ηθοποιούς.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

Guillermo Arriaga, *Μια γλυκιά μυρωδιά θανάτου*

Στο πλαίσιο των εκδηλώσεων του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, ο βραβευμένος Μεξικανός παραγωγός, σεναριογράφος (*Χαμένες αγάπες, 21 γραμμάρια, Οι τρεις ταφές του Μελκιάδης Εστράδα*) και συγγραφέας Guillermo Arriaga θα παρουσιάσει το βιβλίο του *Μια γλυκιά μυρωδιά θανάτου* (εκδ. ΚΕΔΡΟΣ, Αθήνα, 2005) τη Δευτέρα, 21 Νοεμβρίου 2005, στις 12:30 μ.μ. στην αίθουσα Τζον Κασσαβέτης.

Για το συγγραφέα θα μιλήσουν ο κριτικός κινηματογράφου Νίνος Φενέκ Μικελίδης και η συγγραφέας-μεταφράστρια Βασιλική Κνήτου.

Θα προηγηθεί διάλεξη / masterclass των Guillermo Arriaga & Carlos Cuaron, σεναριογράφου (*Θέλω και τη μαμά σου*), σκηνοθέτη ταινιών μικρού μήκους και συγγραφέα, για την πρόκληση της συγγραφής ενός σεναρίου.

Διοργάνωση:

Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
Βιβλιοπωλείο ΜΟΛΧΟ-ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
Εκδόσεις ΚΕΔΡΟΣ

3 Όσκαρ και μια ακόμη υποψηφιότητα ως διευθυντής φωτογραφίας ή κινηματογραφιστής (cinematographer) όπως αρέσκεται να διευκρινίζει. Δέος. Ένωθα μικρός. Τον συνάντησα στις ετοιμασίες της έκθεσής του στο Μουσείο Φωτογραφίας. Η συζήτησή μας κύλησε όμορφα. Μόνο εγώ μπορούσα να βγω κερδισμένος...

Βιττόριο Στοράρο

ντίθεση με τη συγγραφή και τη ζωγραφική. Ακριβώς γι' αυτό πρέπει κάποιος να οδηγήσει τους υπόλοιπους προς μια κατεύθυνση. Η κινηματογράφηση στον Τελευταίο αυτοκράτορα είναι του Βιτόριο Στοράρο, όχι του Μπερνάρντο Μπερτολούτσι. Μια ταινία, όταν λένε ότι είναι του τάδε, ουσιαστικά σημαίνει ότι είναι ένα σύμβολο του τάδε. Αυτός είναι ο αρχηγός, το συμβολικό στοιχείο που τους καθοδηγεί όλους. Αλλά η ταινία είναι π.χ. γραμμένη από τον Πολ Μπολς, τους ρόλους υποδύονται ο Τζον Μάλκοβιτς και η Ντέμπρα Γουίνγκερ, η μουσική είναι του Ρίτσι Σακαμότο, η κινηματογράφηση είναι Βιτόριο Στοράρο και όλοι αυτοί είναι διευθυνόμενοι από τον σκηνοθέτη.

Αρμονία μεταξύ σκηνοθέτη και κινηματογραφιστή

Ο σκηνοθέτης είναι ο μαέστρος. Αυτός έχει την τελευταία λέξη. Είμαι σίγουρος ότι γνωρίζω καλύτερα τη διεύθυνση φωτογραφίας από τον Κόπολα, τον Μπίτι και τον Μπερτολούτσι, αλλά πρέπει να παρουσιάσω σε αυτούς τη δική μου εκδοχή, το δικό μου όραμα και αυτοί πρέπει να μου εξηγήσουν πού δεν συμφωνούν, ώστε να το κατανοήσω και να χρησιμοποιήσω τη δημιουργικότητά μου για να εφαρμόσω σωστά τις ικανότητές μου. Ο σκηνοθέτης είναι σαν να κινεί μαριονέτες. Θα έπρεπε να οδηγεί. Το όραμα είναι συλλογική δημιουργικότητα. Ξεκινάει από τον σεναριογράφο και περνάει στους ηθοποιούς, τον σκηνογράφο, τον διευθυντή φωτογραφίας, τον μοντέρ, αλλά όλοι αυτοί διευθύνονται από ένα άτομο, τον σκηνοθέτη. Γι' αυτό άλλωστε δεν θέλω να με αποκαλούν διευθυντή φωτογραφίας. Μόνο ένας διευθύνει, όχι δύο. Και δεν κάνω φωτογραφία. Κάνω κινηματογράφηση. Εικόνες σε κίνηση. Είναι ελληνική λέξη. Όταν ήμουν μικρός, σκεφτόμουν πως αν ο σκηνοθέτης δεν βλέπει το όραμά μου, τότε το φταίξιμο είναι δικό του. Βήμα-βήμα, κατάλαβα ότι έφταιγα εγώ. Ήμουν πολύ υπερόπτης. Όταν γυρίζαμε το Μικρό Βούδα, ο Μπερτολούτσι μας κάλεσε όλους να δούμε το πρώτο μισό. Κάλεσε και τον Ρίτσι Σακαμότο. Όταν τέλειωσε, έβαλε ένα κλασικό μουσικό κομμάτι. Είπε στον Ρίτσι πως αυτή η μουσική δίνει το συναίσθημα που θέλει, οπότε αν δεν κάνει κάτι που να επιτυγχάνει το αντίστοιχο, θα προτιμήσει το κλασικό κομμάτι. Ο Ρίτσι πήρε την κασέτα, έγραψε μουσική, την έδωσε στον Μπερτολούτσι κι αυτός είπε: «είναι υπέροχη, αλλά δεν μου έδωσε τη δόνηση που θα έπρεπε να μου δώσει σε συνδυασμό με την εικόνα». Οπότε ο Ρίτσι την έγραψε ξανά και τότε ο Μπερτολούτσι αναφώνησε πως ήταν τέλεια. Η μουσική του Σακαμότο είναι πάντα καλή, αλλά ο σκηνοθέτης πρέπει να του εξηγήσει αν ταιριάζει ή όχι με την εικόνα και το όραμα της ταινίας.

Η μεγαλύτερη πρόκληση

Δεν νομίζω ότι ο κινηματογραφιστής θα έπρεπε να συνεργάζεται με όλους τους σκηνοθέτες. Δεν θέλω να δουλεύω με άλλους σκηνοθέτες. Μπορεί να είναι εξαιρετικοί αλλά κινούνται προς άλλη κατεύθυνση. Μπορείς να βρεις κάποιον όμως που λειτουργεί ως πνευματικός βοηθός και σου δείχνει το δρόμο. Όταν βρεις κάποιον τέτοιο, και σκέφτεσαι όπως αυτός, μπορείς να καταλάβεις την ιδέα και να την οπτικοποιήσεις. Δεν είσαι υποχρεωτικά σίγουρος από την αρχή για τη σύλληψη. Για παράδειγμα στο Sheltering Sky. Μου εξήγησε ο Μπερτολούτσι την κεντρική ιδέα. Ένα ζευγάρι είναι ερωτευμένο αλλά δεν ξέρει πώς μπορεί να μεταδώσει αυτήν την αγάπη. Ήταν κάτι που σ' εμένα, εκείνη την εποχή δεν σήμαινε τίποτα. Ήμουν ψυχρός όταν μου είπε για την ταινία και ήλπιζα να μην την κάνει. Τότε έκανα το Ντικ Τρέισι κι έλεπα 6 μήνες από την οικογένειά μου. Όταν γύρισα, δεν πρόλαβα να χαρώ και ο Μπερνάρντο μου έστειλε μήνυμα ότι θα γυρίζαμε την ταινία. Αν ήταν άλλος σκηνοθέτης, δεν θα δεχόμουν. Βρεθήκαμε στο θερινό μου σπίτι και μου εξήγησε πάλι τα ίδια και μου έδωσε το σενάριο. Ήμουν τόσο κουρασμένος... Διάβασα πρώτα το βιβλίο.

Διαβάζοντας το δεύτερο μέρος του βιβλίου κατάλαβα γιατί ήθελε να κάνει την ταινία, αλλά δεν μπορούσα να δω πώς μπορούσα να αναμειχθώ εγώ. Ήταν τόσο ευγενικός, όμως, που μ' έπεισε να τον ακολουθήσω στην έρημο μετά από μόλις μια εβδομάδα που είχα γυρίσει στο σπίτι μου. Σταδιακά ψάχνοντας τις τοποθεσίες, ένιωσα κι εγώ πως μπορούσα να βοηθήσω στην πραγματοποίηση της ιδέας του.

Επιτυχία... Πώς και γιατί;

Ήμουν πολύ τυχερός... Στη ζωή μου το πιο σημαντικό ήταν να λέω «όχι» σε κάποιον, διότι αυτό όριζε την κατεύθυνση που ήθελα να ακολουθήσω. Ξεκίνησα μόλις στα είκοσι-ένα ως χειριστής κάμερας και με τον ένα ή άλλον τρόπο αρκετοί σκηνοθέτες μου έστειλαν σενάρια για να τα δουλέψω ως κινηματογραφιστής. Αλλά δεν ένιωθα πολύ ώριμος. Ήταν σημαντικό για μένα να συνεχίσω να χειρίζομαι την κάμερα. Τα σενάρια δεν μου έλεγαν κάτι ιδιαίτερο. Για εφτά χρόνια έλεγα «όχι». Μόνο στα είκοσι-οκτώ μου δέχτηκα να κάνω την πρώτη ταινία με τον Φράνκο Ρόσι. Ήταν ένα καλό ξεκίνημα. Μετά σιγά-σιγά έκανα γνωριμίες, αλλά μόνο σε λίγους σκηνοθέτες έλεγα «ναι». Έτσι όριζα πού ήθελα να πάω. Με τον Μπερνάρντο είχαμε μια ιδιαίτερη σχέση. Κατά κάποιο τρόπο χρειαζόμασταν ο ένας τον άλλο. Εκείνη την περίοδο, χρησιμοποιούσα τη σκιά και το φως όπως ο Καραβάζιο. Το φως ήταν το συνειδητό και η σκιά το υποσυνείδητο. Μετά ήρθε ο Κόπολα με την Αποκάλυψη τώρα. Ήθελε να δώσω κάτι διαφορετικό. Ρωτήσα «γιατί εγώ; Γιατί όχι ο Γκόρντον Γουίλις που έκανε τους δυο πρώτους Νονούς». Είπε: «πίστεψέ με. Δεν θα ήθελε να τρέχει στη ζούγκλα.» Το δεύτερό μου ερώτημα ήταν «γιατί να κάνω μια ταινία πολέμου όπου το κύριο στοιχείο είναι η δράση;» Όταν όμως κατάλαβα ότι η ιδέα της ταινίας ήταν ο πολιτισμός, ενθουσιάστηκα. Και μετά ήρθε ο Γουόρεν Μπίτι. Ναι, κατά κάποιο τρόπο στάθηκα τυχερός, αλλά η τάση μου να λέω όχι και να αμφισβητώ ήταν αυτή που με οδήγησε ως εδώ.

Η ιδέα της έκθεσης

Κοιτώντας πίσω βλέπω ότι η καλλιτεχνική πορεία χωρίζεται σε τρεις περιόδους: το χρώμα, το φως και τα στοιχεία της φύσης. Αμέσως μετά το σχολείο, κατάλαβα ότι ο κινηματογραφιστής ξέρει μόνο ελάχιστα πράγματα για την τεχνολογία και τίποτα παραπάνω. Δεν ξέρει ζωγραφική, φιλοσοφία, μουσική... Έτσι άρχισα να διαβάζω, να μαθαίνω πράγματα για τον εαυτό μου, διάβασα κι Έλληνες φιλοσόφους και σταδιακά έφτιαξα τη δική μου οπτική. Αυτά τα τρία στοιχεία αντιστοιχούν στα τρία τέταρτα της ζωής μου. Και το κάθε στοιχείο συνδυάζεται με έναν σκηνοθέτη: Μπερτολούτσι, Κόπολα, Μπίτι. Η αθωότητα, η συνειδητοποίηση, η ωριμότητα. Το τέταρτο ελπίζω να είναι η ισορροπία που θα βγει από τη συνεργασία μου με τον Κάρλος Σάουρα κι ελπίζω στο μέλλον να βγάλω ένα βιβλίο και για αυτό. Σ' όλα τα στοιχεία υπάρχει μια σχέση ζωγραφικής και φιλοσοφίας.

Η Ελλάδα και το φεστιβάλ...

Έχω ξανάρθει στην Ελλάδα. Έκανα κάποια γυρίσματα για τον καλαματιανό, το σουρτάκι με έναν Έλληνα παραγωγό που ήξερα από το σχολείο. Μετά ξαναήρθα με τον Κόπολα για να κάνω κάποια γυρίσματα στον Παρθενώνα για την μικρού μήκους ταινία από το New York stories. Τώρα, μ' αρέσει πολύ που είμαι στην κριτική επιτροπή, διότι μου δίνει την ευκαιρία να δω πολλές ταινίες σε λίγο χρόνο. Και πρέπει να ξέρεις τι γίνεται στον κόσμο. Εξάλλου το φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης είναι κυρίως για νέους δημιουργούς. Στην Ιταλία οι νέοι δημιουργοί γίνονται πολλές φορές υπερόπτες. Εδώ ελπίζω να είναι καλύτερα και να υπάρχουν πολλές νέες ιδέες.

Συνέντευξη: Σωτήρης Μπαμπατζιμόπουλος

“Δεν κάνω φωτογραφία. Κάνω κινηματογράφηση. Εικόνες σε κίνηση. Είναι ελληνική λέξη.”

Η σημασία των βραβείων

Ο κινηματογράφος είναι μια ευκαιρία να εκφραστείς μέσω συμβόλων, επειδή δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ποτέ πως ο κινηματογράφος είναι έκφραση με εικόνες. Είναι σαν τα όνειρα. Όταν ονειρεύεσαι, δεν βλέπεις άμεσα αυτό που νιώθεις, αλλά το υποσυνείδητο το βγάζει με σύμβολα κι εσύ πρέπει να τα διαβάσεις. Κάθε κινηματογραφιστής χρησιμοποιεί τον κόσμο των συμβόλων, επειδή έτσι μπορείς να εκφραστείς καλύτερα. Ποτέ μην ξεχνάτε ότι το σινεμά δεν έχει να κάνει με την πραγματικότητα. Είναι έκφραση και οπτική γωνία. Το βραβείο είναι σύμβολο. Είναι σύμβολο της έκφρασης που πιάνεται από την τέχνη. Όποια κι αν είναι η άποψή μου, όποια κι αν είναι η οπτική μου, προσπαθώ να τη μεταφέρω σε καλλιτεχνική μορφή, είτε μιλάμε για γράψιμο, ζωγραφική, είτε για κινηματογράφο. Κάθε κινηματογραφιστής προσπαθεί να μεταφέρει στην οθόνη την προσωπική του ματιά, και ποτέ δεν ξέρει αν αυτή η ματιά, το συναίσθημα, έχει μεταφερθεί επαρκώς στο πανί και αν το κοινό λαμβάνει αυτό που πρέπει. Το βραβείο είναι σύμβολο αυτής της επιτυχούς επικοινωνίας, αποτέλεσμα πολλών χειροκροτημάτων και ψήφων. Κι όσο πιο πολλοί λαμβάνουν το μήνυμα, ψηφίζουν. Ουσιαστικά ένα βραβείο σημαίνει ότι οι περισσότεροι από το κοινό καταλαβαίνουν αυτό που θέλεις να τους πεις. Αυτό σημαίνει. Ότι έχεις πετύχει το στόχο σου.

Ο κινηματογράφος ως συλλογική τέχνη

Υπάρχει ένας σκηνοθέτης. Είναι σαν την ορχήστρα. Μπορεί να υπάρχει ένας βιολιστής κι ένας πιανίστας, αλλά όλοι πρέπει να συντονίζονται στις οδηγίες του μαέστρου. Το σινεμά είναι συλλογική τέχνη, σε α-

Κώστας Ξυκομηνός ηθοποιός της ταινίας

[...] Το πρώτο πράγμα που μου έκανε αίσθηση, όταν ο Γιώργος ο Λάνθιμος μας έδωσε το σενάριο, ήταν ότι οι ήρωες είναι σιωπηλοί! Αυτό όμως δεν στερούσε, απ' ό,τι είδα εξ' αρχής, μια δράση. Αργότερα ο Λάνθιμος, δουλεύοντας μ' εμένα και την υπόλοιπη ομάδα των ηθοποιών, λειτούργησε πολύ σωστά. Με βάση το σενάριο μπορέσαμε όλοι μαζί να αναπτύξουμε, κατά τον τρόπο που ήθελε και ο Γιώργος ο Λάνθιμος, τους διαλόγους που ακούγονται στην ταινία. Στο σενάριο οι διάλογοι υπήρχαν σαν πρωτόλειο υλικό. Βασίζομενοι στη μέθοδο του Γιώργου, και πατώντας γερά στο σενάριό του, είχαμε την ελευθερία να δουλέψουμε και να φτιάξουμε κάποιους διαλόγους. Ό,τι αυτοσχεδιασμοί υπήρξαν ήταν οργανωμένοι. [...] Ο αστυνομικός που ερμηνεύω είναι κάποιος πολύ ιδιόμορφος. Ο χαρακτήρας του είναι γεμάτος εμμονές. Έχει μια, θα έλεγα, «επιστημονική» αντίληψη πάνω στα πράγματα της ζωής –και στην προσωπική ζωή του αλλά και στις αναπαραστάσεις που κάνει. Ζει τη ζωή του αναπαριστώντας τη. Πολλές φορές δεν μετέχει, δεν μπορεί να κοινωνήσει στα πράγματα και μέσω της αναπαράστασης σκηνοθετεί ο ίδιος τη ζωή του. [...] Όλη η ταινία είναι μια αναπαράσταση της μοναξιάς αυτών των τριών ανθρώπων. Με αφορμή την αναπαράσταση, είναι μια μορφή προσπάθειας επικοινωνίας αυτών των ανθρώπων, οι οποίοι αδυνατούν να επικοινωνήσουν αλλιώς. Είναι η ένωση τριών μοναξιών με αφορμή την αναπαράσταση. [...] Πιστεύω –και το έχω βιώσει αυτό και με τον Γιώργο το Λάνθιμο και με άλλους νέους σκηνοθέτες που μ' αρέσει να συνεργάζομαι– ότι η κινηματογραφική εμπειρία είναι μια εμπειρία-παιδεία. Στην Ελλάδα είναι απούσα μια σχολή κινηματογραφικής υποκριτικής –διότι είναι τελείως διαφορετικοί οι κώδικες του να στήνεται μπροστά σ' ένα φακό από το να πατάς σ' ένα σανίδι. Στο εξωτερικό που υπάρχουν ανάλογες σχολές, οι ηθοποιοί δεν θεατρinizουν μπροστά στην κάμερα. Για 'μένα, το πρόβλημα του ελληνικού κινηματογράφου είναι το σενάριο και η υποκριτική. Παίζοντας σε ταινίες όλ' αυτά τα χρόνια, μάθαινα και ξανακέρδιζα το στοίχημα του να βγάζεις την αλήθεια σου μπροστά σε μια κάμερα.

Κινέττα

του Γιώργου Λάνθιμου (2005)

Κατά τη διάρκεια του χειμώνα, στο άλλοτε δημοφιλές και τώρα παρηκμασμένο θέρετρο της Κινέττας, οι ζωές τριών προσώπων συνδέονται αναπάντεχα: μια νεαρή κοπέλα, που ζει και εργάζεται στο άδειο ξενοδοχείο ως καθαρίστρια, ένας υπάλληλος φωτογραφείου κι ένας αστυνομικός με πολιτικά ρούχα. Ο αστυνομικός, παθιασμένος με τα αυτοκίνητα, τα κασετόφωνα και τις ρωσίδες, βρίσκεται εκεί για να κάνει αναπαραστάσεις εγκλημάτων που έγιναν στην περιοχή. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιεί τη νεαρή καθαρίστρια και τον φωτογράφο. Η κοπέλα ενθουσιάζεται με το ρόλο της, ενώ ο φωτογράφος την ερωτεύεται. Ο αστυνομικός από την άλλη, μην μπορώντας να αγοράσει την BMW των ονείρων του, παρασύρεται σε βόλτες με καρτ και νύχτες με ρωσίδες πόρνες. Η δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του Γιώργου Λάνθιμου (το 2001 είχε συν-σκηνοθετήσει με το Λάκη Λαζόπουλο το φιλμ *Ο καλύτερός μου φίλος*) είναι ένα πρωτότυπο, αισθητικά και αφηγηματικά, κινηματογραφικό πείραμα, ασυνήθιστο για την εγχώρια κινηματογραφία. Ελάχιστοι διάλογοι, ελλειπτική πλοκή, στυλιζαρισμένη φωτογραφία, κινηματογράφηση με κάμερα στο χέρι και εκτεταμένα μονόπλανα συνθέτουν το ιδιαίτερο σύμπαν της Κινέττας. Μπροστά στο φακό, το άδειο ξενοδοχείο μετατρέπεται στο ιδανικό σκηνικό που τονίζει τη μοναξιά και την αδυναμία επικοινωνίας των τριών χαρακτήρων.

Γ.Π.

» *Ολύμπιον*, 22:30

Πρόσωπα χωρίς ονόματα Γιώργος Λάνθιμος, σκηνοθέτης της ταινίας

Γιατί επιλέξατε την Κινέττα ως φόντο της ταινίας σας;

Η Κινέττα και οι γύρω περιοχές της Κορίνθου είναι τυπικά ελληνικές περιοχές αλλά παράλληλα έχουν κάτι το διεθνώς αναγνωρίσιμο. Συνυπάρχει η φυσική ομορφιά και η καταστροφή της, καθώς και οι μνήμες μιας άλλης εποχής.

Γιατί δεν μαθαίνουμε τίποτα για τα πρόσωπα της ταινίας, ούτε καν τα ονόματά τους;

Η ταινία γενικότερα δεν δίνει πληροφορίες. Παρατηρεί αυτό που συμβαίνει όταν οι άνθρωποι είναι μόνοι τους ή όταν βρίσκονται μεταξύ τους.

Σε σύγκριση με την προηγούμενη ταινία σας, η Κινέττα διαφέρει αισθητά. Πώς απο-

φασίσατε να γυρίσετε κάτι τόσο πολύ διαφορετικό;

Η Κινέττα είναι η πρώτη προσωπική μου ταινία. Στην προηγούμενη ταινία είχα αναλάβει έναν πολύ συγκεκριμένο ρόλο. Την κινηματογράφηση ενός δεδομένου σεναρίου, ηθοποιών κλπ.

Μια ταινία καλλιτεχνικών αξιώσεων όπως αυτή, τι τύχη μπορεί να έχει εισπρακτικά στις αίθουσες; Δεν ήταν ρίσκο να γυρί-

σετε ένα φιλμ μάλλον φεστιβαλικών προδιαγραφών μετά την επιτυχία του Καλύτερού μου φίλου;

Η ταινία έχει το κοινό της (ανάμεσα σε ανθρώπους σε όλο τον κόσμο), όπως κάθε ταινία, και απλά ελπίζω να καταφέρει να φτάσει σε αυτό. Το ρίσκο έ-

ναι μεγάλο όταν κάνεις ταινίες μεγάλου προϋπολογισμού που έχουν σκοπό να φέρουν αυτά τα χρήματα πίσω.

Σκοπεύετε να προωθήσετε την Κινέττα στις αγορές και άλλων διεθνών Φεστιβάλ;

Η Κινέττα επιλέχθηκε από το διεθνές φεστιβάλ του Τορόντο στο τμήμα discovery και από το διεθνές φεστιβάλ Βερολίνου στο τμήμα International Forum of New cinema.

Παρακολουθείτε τους άλλους σκηνοθέτες της γενιάς σας;

Το Σπιρτόκουτο του Γιάννη Οικονομίδη και το Όνειρο του σκύλου του Άγγελου Φραντζή είναι παραδείγματα δύο ξεχωριστών, αξιόλογων και τελείως διαφορετικών μεταξύ τους ταινιών από σκηνοθέτες της νέας γενιάς.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Βορινές πολιτείες / Les états nordiques

του Denis Côté (Καναδάς, 2005)

Η πραγματικότητα στην υπηρεσία της μυθοπλασίας, το κοινωνιολογικό ντοκιμαντέρ με μανδύα φιξιών δράματος, ένα ποίημα του Μαγιακόφσκι και μια ανοιχτή συζήτηση για την ευθανασία είναι μερικά μόνο από τα υλικά που μπλέκει ο Καναδός Ντενί Κοτέ στο ανορθόδοξο κινηματογραφικό του «πείραμα» που μας ταξιδεύει έως τις άγνωστες Βορινές Πολιτείες του Κεμπέκ. Γραμμένο από τον ίδιο τον σκηνοθέτη και τον πρωταγωνιστή του, Κριστιάν Λε Μπλανκ, το σενάριο της ταινίας μοιάζει περισσότερο με ένα πρόσχημα για ένα ρεπορτάζ, στη διάρκεια του οποίου θα γνωρίσουμε τους ανθρώπους του Ράντισον, μιας πόλης-φάντασμα, με πληθυσμό 400 κατοίκων, 1.500 χιλιόμετρα βόρεια από το Μόντρεαλ, την καθημερινότητά τους, τις σκέψεις και τις επιθυμίες τους. Αφορμή για να βρεθούμε εκεί θα σταθεί ένα αμφιλεγόμενο έγκλημα. Στην αρχή της ιστορίας, ο κεντρικός ήρωας (Κριστιάν) αποφασίζει να τερματίσει τη ζωή της άρρωστης μητέρας του, που βρίσκεται κάτω από μηχανική υποστήριξη. Αναγκασμένος να φύγει μακριά για να αποφύγει τις νομικές αλλά και ηθικές συνέπειες της πράξης του, φτάνει στο Ράντισον, προσπαθώντας να κάνει μια νέα αρχή. Οι σχέσεις του

με την τοπική κοινωνία, η αναζήτηση μιας καινούριας δουλειάς, οι συναντήσεις του με τους γείτονες είναι αυτά που συνθέτουν το βασικό ιστορικό της ταινίας, που μοιράστηκε το βραβείο «Χρυσή Λεοπάρδαλη» (στην κατηγορία του video) στο φετινό φεστιβάλ του Λοκάρνο. Με μια κάμερα στο χέρι, ο Κοτέ ακολουθεί τον πρωταγωνιστή του στις επαφές του με τους κατοίκους της πόλης (οι οποίοι παίζουν τους εαυτούς τους), αλλά και στην εξερεύνηση του ακανού φυσικού τοπίου της περιοχής, που θυσιάζεται σταδιακά στο βωμό της βιομηχανοποίησης. Εργοτάξια, χωματερές, άδεια δρόμοι, ερημικές τοποθεσίες, συνθέτουν το σκηνικό της ταινίας που, σε πολλές στιγμές, μοιάζει με οικολογικό σχόλιο για την καταστροφή του περιβάλλοντος. Οι εμβόλιμες συζητήσεις των μαθητών της περιοχής στην τάξη για την ευθανασία αλλά και την ενηλικίωση σε μια απομονωμένη ζώνη, ενισχύουν την αίσθηση της έρευνας που επιχειρεί ο σκηνοθέτης και δημιουργούν συνδέσεις με την ψυχική κατάσταση του κεντρικού ήρωα, αυτή του υπαρξιακού τρόμου και της συναισθηματικής κενότητας. Η δυσωία της ατμόσφαιρα, τόσο του περιβάλλοντος όσο και της εσωτερικής κατάστασης του Κριστιάν,

Εργοτάξια, χωματερές, άδεια δρόμοι, ερημικές τοποθεσίες, συνθέτουν το σκηνικό της ταινίας

ενισχύεται περισσότερο με τον τρόπο που κινηματογραφείται η ιστορία. Οι χαμηλοί φωτισμοί, τα ψυχρά χρώματα, τα ασφυκτικά close up στα πρόσωπα, η υπνωτική μουσική, οι αυτοσχέδιοι διάλογοι, λειτουργούν υπέρ ενός ψυχολογικού σασπένς που αποστρέφεται κάθε είδους μελοδραματισμό και ηθικολογία. Ένα φιλμ σκληρό, μετωπικό και εντελώς απογυμνωμένο από ανακουφιστικές ψευδαισθήσεις.

Τζ.Π.

» *Ολύμπιον*, 15:00

Keane

του Lodge Kerrigan (ΗΠΑ, 2004)

Ταινία ωμά οδυνηρή, ανελέητη και την ίδια στιγμή απρόβλεπτα ευαίσθητη

Ένας νεαρός πατέρας ψάχνει τη χαμένη εξάχρονη κόρη του (έχει πέσει θύμα απαγωγής... ίσως). Ένα μυαλό στα όρια της σχιζοφρένειας ψάχνει τρόπο να απαλλαγεί από τους δαίμονες του. Ένα πρόσωπο εγκλωβισμένο στα βασανιστικά close-up μιας κινηματογραφικής κάμερας, γράφει πάνω του το θρυμματισμένο κόσμο και την οδύνη μιας ταραγμένης ψυχής. Ένας ηθοποιός βρίσκει στο κλειστοφοβικό σύμπαν ενός «παραβατικού» ανεξάρτητου αμερικανού σκηνοθέτη τον ιδανικό χώρο για να παραδώσει ένα καθηλωτικό ερμηνευτικό masterclass, που ισορροπεί θαυμάσια μεταξύ τρέλας και λογικής.

Και το όνομά του είναι Γουίλιαμ Κην. Μόνος και άστεγος, ζει με κάποιο αναπηρικό επίδομα στην καρδιά της Νέας Υόρκης και στην άκρη της τρέλας. Βουτηγμένος στην ενοχή για μια απώλεια που μπορεί να είναι και αποκύημα της φαντασίας του, προσπαθεί να ξεχάσει τον πόνο με αλκοόλ, σφηνάκια κόκας και ανώνυμο σεξ στις τουαλέτες των μπαρ, χωρίς να τα καταφέρνει. Νοικιάζει ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, ψάχνει για δουλειά, γνωρίζει μια νεαρή μητέρα (Λυν) και την έξιχρονη κόρη της (Κίρα), ίσως μαζί τους κάνει μια καινούρια αρχή. Όμως το ταραγμένο μυαλό του, του επιτίθεται διαρκώς προκαλώντας τον σε επικίνδυνες συμπεριφορές που μπορεί να αποδειχθούν καταστροφικές για την καινούρια και ανυποψίαστη «κοινογένειά» του.

Κινούμενο ανάμεσα στο θρίλερ και το ψυχόδραμα, το *Keane* (όπως και οι δύο προηγούμενες ταινίες του Κέριγκαν *Κόντρα Ξύρισμα* και *Κλερ Ντολάν*) είναι πάνω από όλα μια κλινική υποκειμενική σπουδή για τη σχιζοφρένεια και ένα σκοτεινό ταξίδι στον κόσμο των προσωπικών εμμονών έως το χείλος της αβύσσου. Με μια κάμερα που παρακολουθεί από απόσταση αναπνοής τον ήρωα της ταινίας, με μια λαχανιασμένη κινηματογράφηση σε πραγματικό χρόνο και σε πολυσύχναστους δημόσιους χώρους και με μια τραχιά ξεπλυμένη μπλε φωτογραφία, ο Κέριγκαν τολ-

μά μια υπερ-ρεαλιστική και σύνθετη μελέτη ενός χαρακτήρα που γυρεύει την ανθρώπινη επαφή, χωρίς αφηγηματικά τεχνάσματα και φτηνούς μελοδραματισμούς. Ωμά οδυνηρή, ανελέητη και την ίδια στιγμή απρόβλεπτα ευαίσθητη.

Η ψυχή της ταινίας είναι φυσικά ο Ντάμιαν Λούις (των ελληνικών *Νυφών*, του *Dreamcatcher* και του *Unfinished*), ο οποίος δίνει ένα ακαταμάχητο ρεσιτάλ νατουραλιστικής ερμηνείας (βγαλμένη θαρρείς από την πινακοθήκη ηρώων του Κασσαβέτη), ψυχωτικής ενέργειας και σπαρακτικής ευαισθησίας, ειδικά στις σκηνές με τη μικρή και εξίσου εκθαμβωτική Abigail Breslin (που είδαμε τελευταία στο *Signs* του Σάιμαλαν).

Τ.Π.

» *Κιné Φρίντα Λιάππα, 18:00*

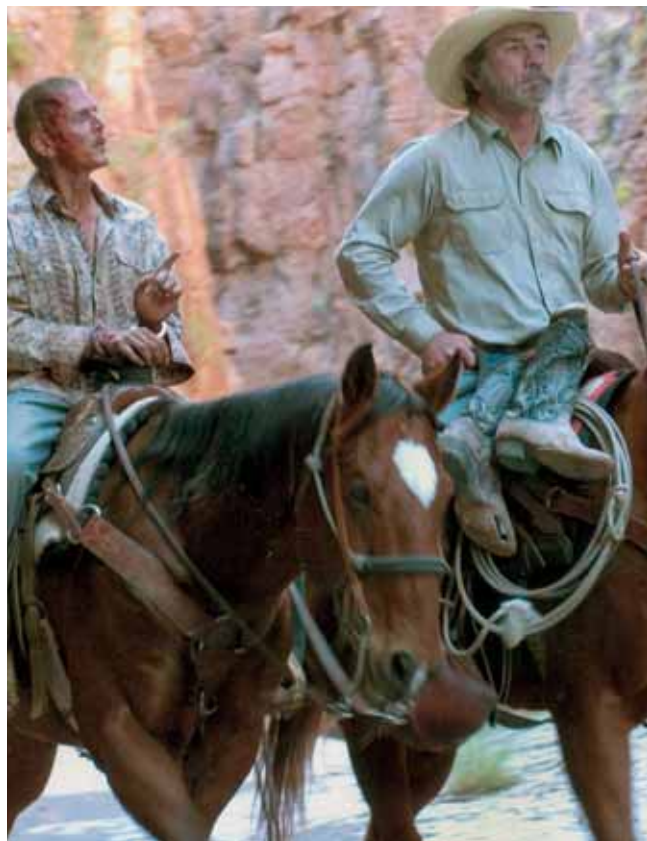
[ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ]

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΤΗΝΙΣΤΙΚΟ

Οι τρεις ταφές του Μελκιάδες Εστράδα The three burials of Melquiades Estrada

του Tommy Lee Jones (ΗΠΑ-Γαλλία, 2005)

[ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ]
[ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ]

Ένα έξοχο σκηνοθετικό ντεμπούτο του Τόμι Λι Τζόουνς, που θα μπορούσε να εγείρει τη ζήλια πολλών βετεράνων της κάμερας

Σαμ Πέκινπα ή Τζον Σέιλς; Ο θησαυρός της Σιέρα Μάδρε ή το Μοναχικό Αστέρι; Τόμι Λι Τζόουνς χωρίς συγκρίσεις, στην καλύτερη ερμηνεία της καριέρας του (βραβείο ανδρικού ρόλου στις Κάνες το 2005) και σε ένα έξοχο σκηνοθετικό ντεμπούτο που θα μπορούσε να εγείρει τη ζήλια πολλών βετεράνων της κάμερας. Με μια περσόνα που έχει ενδυθεί κι άλλες φορές στο παρελθόν, αυτή του γκριζομάλλη παλιομοδίτη καουμπόι, με το αριστοτεχνικό σενάριο του Μεξικανού Γκιλιέρμο Αριάγα (*Χαμένες Αγάπες, 21 Γραμμάρια*), βραβευμένο κι αυτό στις Κάνες, και με ένα ιδιόρρυθμο θλιμμένο ταξίδι στη χώρα της φιλίας, της απώλειας και των τύψεων, αλλά και με συμπαραγωγή τον Γάλλο Λικ Μπεσόν, ο ταλαντούχος ηθοποιός κάνει την έκπληξη.

Το μοντέρνο αυτό γουέστερν ξεκινάει με το θάνατο ενός Μεξικανού λαθρομετανάστη, του Μελκιάδες Εστράδα, ο οποίος πυροβολείται κατά λάθος από ένα ρηχό αλλά αρκετά φιλόδοξο νεαρό συνοριοφύλακα, ονόματι Μπάρι Πέπερ. Το πτώμα του θάβεται βιαστικά σε ένα ρηχό τάφο στην έρημο του Τέξας, για να βρεθεί αργότερα από αγνώστους και να μεταφερθεί στο κοιμητήριο της πόλης. Κανένας δεν φαίνεται να νοιάζεται για το νεκρό και την εξιχνίαση του εγκλήματος, εκτός από τον Πητ Πέρκινς, έναν εργοδηγό σε κάποιο ράντσο της περιοχής και φίλο του Μελκιάδες. Όταν θα εντοπίσει τον υπεύθυνο για το θάνατο του φίλου του, θα τον απαγάγει και θα τον αναγκάσει σε ένα ταξίδι με προορισμό το χωριό του Μελκιάδες στο Μεξικό, εκεί όπου θα αναπαυτεί για πάντα το σώμα του.

Αυτές τις τρεις ταφές του νεκρού ήρωα, αλλά και την περιπλάνησή του στο τραχύ Tex-Mex τοπίο της αμερικανικής μεθορίου παρακολουθεί το *The Three Burials of Melquiades Estrada*, μέσα από μια ιστορία εκδίκησης ή καλύτερα απονομής δικαιοσύνης που εξετάζει με πικρό αλλά και γενναίο τρόπο ζητήματα όπως η θνητότητα, ο ρατσισμός, η απουσία ανθρωπισμού, το λίγο της σημασίας της ανθρώπινης ζωής.

Άγρια λυρικές εικόνες (το δάγκωμα ενός φιδιού), στιγμιότυπα κωμικής παράνοιας (το βούρτσισμα των μαλλιών του νεκρού που σχεδόν ακουμπάνε τους θάμνους), αλλά και ποιητικές στιγμές (ένα κορίτσι σε μια απομονωμένη καντίνα στην έρημο που παίζει Σοπέν σε ένα ακουρδιστο πιάνο), συνθέτουν τον οπτικό καμβά αυτού του λυτρωτικού παραμυθιού που αποστρέφεται κάθε τι μελοδραματικό και αφοριστικό στη σκιαγράφηση της ανθρώπινης συμπεριφοράς.

Χωρισμένη σε τέσσερα κεφάλαια (τις τρεις ταφές και το ταξίδι στην έρημο), η ιστορία της ταινίας ξεδιπλώνεται με τον τρόπο που μας έχει επιδείξει μέχρι σήμερα ο ταλαντούχος Αριάγα. Με σπασμένη αφήγηση και χρονικές εναλλαγές, με διαφορετικές οπτικές γωνίες και με ένα μπουκέτο από γοητευτικούς και πολυδιάστατους χαρακτήρες, με πρώτο και καλύτερο τον Τόμι Λι Τζόουνς που ταυτόχρονα διευθύνει το υλικό του με φυσικότητα και λεπτότητα. Εκτός από το εξαιρετικό πολυεθνικό καστ έχει στο πλευρό του και την εκφραστική φωτογραφία του Άγγλου Κρις Μένγκες (*Μάικλ Κόλινς, Ο μποξέρ, Ο καλός κλέφτης, Βρώμικα όμορφα πράγματα*), ο οποίος αποτυπώνει με ζωηρά χρώματα όλα τα αρώματα της τεξανικής ερήμου, σ' αυτή τη δονκικωτική περιπλάνηση των ηρώων έως την τελική λύτρωση. Την απολαμβάνουμε λοιπόν.

Τ.Π.

» *Ολύμπιον, 20:00*

• *Πριν από την προβολή της ταινίας Οι τρεις ταφές του Μελκιάδες Εστράδα, θα προβληθεί η μικρού μήκους ταινία του Guillermo Arriaga, Rogelio (Μεξικό, 2000)*

Θέλω

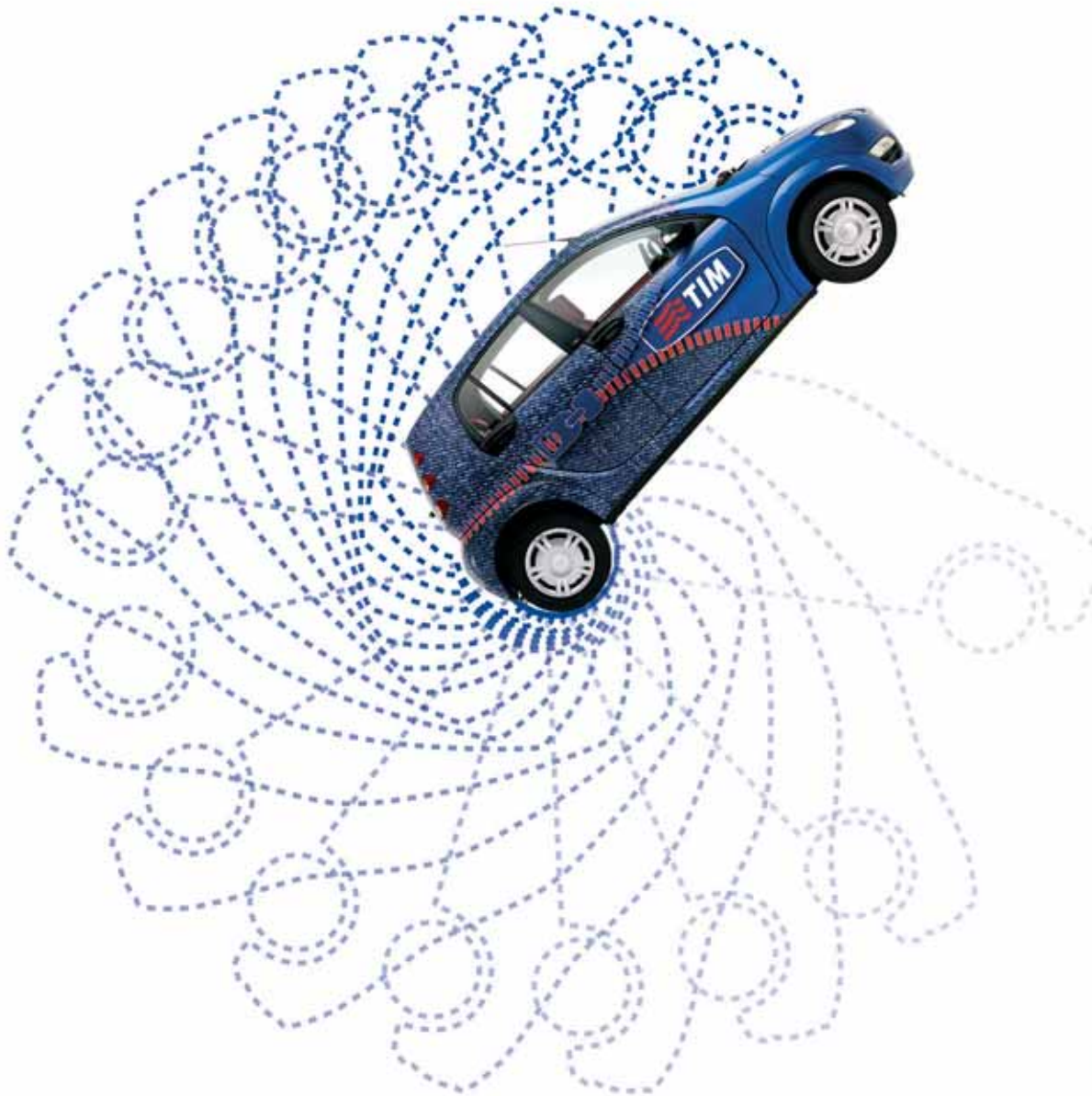
να κερδίσω ένα
smart forfour.

Κάν' το δικό σου τώρα που γυρίζει!

Στείλε τώρα κενό SMS* στο 4444

Η TIM χαρίζει ένα smart forfour τη μέρα, κάθε μέρα!
Ισχύει για συνδρομητές καρτοκινητής και συμβολαίου TIM.
Από 24/10/05 έως 22/12/05

*χρέωση 0,90€/SMS + ΦΠΑ

Δεν υπάρχουν όρια.

Ο Μίκιμπο κι εγώ / Mickybo and me

του Terry Loane (Ιρλανδία-Μ. Βρετανία, 2004)

Ταινία που αφορά κυρίως στην απώλεια της αθωότητας μιας ολόκληρης γενιάς, που μεγάλωσε στη Βόρεια Ιρλανδία κατά την περίοδο των "Troubles"

Μπέλφαστ, 1970. Στην πόλη, οι βομβιστικές επιθέσεις και οι ένοπλες συγκρούσεις είναι στο αποκορύφωμά τους. Η πόλη είναι χωρισμένη στα δύο: στις συνοικίες των Καθολικών και σ' αυτές των Διαμαρτυρόμενων. Όμως αυτή η διαίρεση για τον Micky Boyle ή "Mickybo" και το φίλο του Johnjo δεν υπάρχει. Ο Mickybo είναι ένας 10χρονος καθολικός που ζει μαζί με τις 5 αδελφές του, προσπαθώντας να κερδίσει την προσοχή της μητέρας του και την αποδοχή του πατέρα του. Σε αντίθεση με το φίλο του, ο Johnjo είναι μοναχογιός και απολαμβάνει της προσοχής από τον πατέρα του. Η οικογενειακή ζωή του Johnjo είναι ασταθής, αφού ο πατέρας του απατά τη μητέρα του. Όμως οι δύο φίλοι ζουν σ' ένα άλλο σύμπαν: ζουν στο κόσμο του κινηματογράφου. Έχοντας παρακολουθήσει τη θρυλική ταινία γουέστερν *Butch Cassidy and the Sundance Kid*, σχηματίζουν τη δική τους συμμορία. Αντίπαλοί τους, μια ομάδα

νεαρών που διαρκώς παρενοχλεί τον Mickybo και ένας ηλικιωμένος. Ο Mickybo και ο Johnjo αποφασίζουν να ζήσουν το δικό τους γουέστερν. «Καταζητούμενοι» επειδή απέδρασαν από τα σπίτια τους, ζουν τη ζωή των παράνομων στην Άγρια Δύση. Βασισμένη σ' ένα θεατρικό έργο, η ταινία διακρίνεται από μια ρεαλιστική, παρά νοσταλγική, προσέγγιση στην εποχή. Όπως δηλώνει και ο σκηνοθέτης της, είναι μια ταινία «για το Μπέλφαστ, όχι για τα Troubles. Είναι μια ταινία για την παιδική ηλικία, όταν αντιλαμβάνεσαι ότι ο κόσμος και οι γονείς σου δεν είναι τέλειοι». Η αφήγηση επικεντρώνεται στη σχέση μεταξύ των δύο αγοριών: η παιδική φιλία είναι ένας κόσμος από μόνη της. Τα δύο παιδιά ζουν με ένταση μια καθ' όλα συναρπαστική ζωή. Η δεδομένη κοινωνική κατάσταση –είναι η περίοδος των "Troubles" στη Βόρεια Ιρλανδία– ρίχνει βαριά τη σκιά της στην ιστορία και κατά κάποιον τρόπο καθορίζει και την κατάληξη στη σχέση των δύο φίλων. Έτσι θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι μια ταινία για το τέλος της παιδικής ηλικίας, για την κατάρρευση των ονείρων,

για τη βίαιη είσοδο στον κόσμο των ενηλίκων. Όπως σημειώνει μια κριτική, η ταινία δεν αφορά μόνο «την απώλεια της αθωότητας δύο παιδιών. Αφορά κυρίως την απώλεια της αθωότητας μιας ολόκληρης γενιάς που μεγάλωσε στη Βόρεια Ιρλανδία κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου».

» *Κιné Σταύρος Τορνές, 11:00*

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ

Ζάχαρη / Sugar

των Reynold Reynolds & Patrick Jolley (Ιρλανδία-ΗΠΑ, 2005)

» *Κιné Τζον Κασσαβέτης, 13:00*

ΝΕΟΣ ΔΑΝΕΖΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Στα δικά σου χέρια / Forbydelser

της Annette K. Olesen (Δανία, 2004)

Η Anna έχει μόλις αποφοιτήσει από τη θεολογική σχολή και είναι παντρεμένη με τον Frank. Προσπαθούν εδώ και χρόνια να αποκτήσουν παιδί, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα: αποδίδουν την ατεκνία τους στο θέλημα του Θεού. Η Anna αποφασίζει να αποδεχτεί μια προσωρινή θέση, ως εφημέριος στις γυναικείες φυλακές. Εκεί θα συναντήσει μία τρόφιμο, την Kate. Μυστηριώδης και εσωστρεφής, η Kate προκαλεί το ενδιαφέρον των συγκρατούμενων της: φήμες ότι κατέχει ιδιαίτερες δυνάμεις κυκλοφορούν στο περιβάλλον της φυλακής. Μια από τις κρατούμενες, η Marion, η οποία είναι εξαρτημένη από τα ναρκωτικά, ζητά τη βοήθειά της και τα αποτελέσματα της επέμβασής της είναι θεαματικά. Το γεγονός αυτό και η προσωπικότητα της Kate προκαλούν αντιπάθειες: η Jossí που ελέγχει τη φυλακή και πουλά ναρκωτικά, δυσαναστείται. Η Anna προσπαθεί να προσεγγίσει και να γνωρίσει την Kate, ενώ αυτή είναι μάλλον αδιάφορη για τις προσπάθειες της. Η Kate έλκεται από τον Henrik, έναν φύλακα. Εν τω μεταξύ, η Anna μένει έγκυος και το γεγονός αυτό τη θέτει προ ενός σοβαρού διλήμματος. Τα δύο κεντρικά πρόσωπα της ταινίας –η νεαρή εφημέριος και η χαρισματική κρατούμενη– δημιουργούν μια αντίθεση με το ψυχρό και γκριζο περιβάλλον της φυλακής. Σ' αυτές τις δύο γυναίκες –στην πρώτη πιο έκδηλα από τη δεύτερη– μπορούμε να διακρίνουμε μια διάθεση προσφοράς. Ωστόσο στιγματίζονται από ένα τραύμα, μια ανοιχτή πληγή: τα ναρκωτικά, η μοναξιά, η αβάσταχτη ενοχή για το παρελθόν, το πρόβλημα της γονιμότητας. Όλη η δραματι-

Αυτό που καταγράφει η αφήγηση, είναι η αδυναμία της ανθρώπινης φύσης μπροστά στο κακό.

κή πλοκή περιστρέφεται γύρω από το πώς αυτά τα πρόσωπα συνδιαλέγονται με το πρόβλημα και πώς εντέλει συντριβονται απ' αυτό. Το μεταφυσικό στοιχείο –η θρησκευτική πίστη και το θείο χάρισμα– βρίσκεται διαρκώς στο φόντο της ταινίας. Υποβάλλει ένα κλίμα, όμως δεν είναι το κυρίως θέμα της ταινίας: εδώ έχουμε μια ιστορία για βασανισμένες ψυχές που ζητούν λύτρωση. Αυτό που καταγράφει η αφήγηση είναι η αδυναμία της ανθρώπινης φύσης μπροστά στο κακό: καμία βούληση ή καμία θρησκεία δεν μπορούν να αποτρέψουν την εκδήλωση του κακού· και αυτό συνιστά την ανθρώπινη τραγωδία. Η ταινία ακολουθεί τους κανόνες του Δόγματος: είναι η υπ' αριθμ. 34 της σειράς. Μεταξύ άλλων βραβείων, η ταινία κέρδισε στα Φεστιβάλ της Valladolid και του Sao Paulo το ειδικό βραβείο της επιτροπής, ενώ σ' αυτό του Bordeaux το βραβείο κοινού.

» *Κιné Σταύρος Τορνές, 18:00*

Annette K. Olesen

[...] Το καλοκαίρι του 2002 ο Furz (σεναριογράφος Kim Furz Aakeson), ο Ib (ο παραγωγός Ib Tardini) και εγώ συναντηθήκαμε μαζί με μια ομάδα εξαιρετων Δανών ηθοποιών, που συμμετέχουν σε μια ταινία χωρίς καλά-καλά να γνωρίζουν για τι ακριβώς επρόκειτο. Ο ήλιος έλαμπε, όλοι ήταν ηλιοκαμένοι και ευτυχισμένοι και προετοιμά-

ζονταν για τις διακοπές τους. Έτσι η ατμόσφαιρα ήταν υπέροχη και εγώ ήμουν πολύ ψηλά στην υπόληψή τους. Ήταν τρεις άνδρες και οκτώ γυναίκες. Αρχίζαν να μαντεύουν για το τι ακριβώς επρόκειτο να συμβεί πριν ακόμα ο καφές βράσει. Ωστόσο πέρασαν άλλοι δύο μήνες πριν διαλύσουμε την τριτάδη φήμη ότι η ταινία διαδραματιζόταν σ' ένα γυναικείο μοναστήρι. Μπορέσαμε τότε να αποκαλύψουμε ότι η ταινία διαδραματιζόταν σε κάτι που ήταν το τελείως αντίθετο ενός μοναστηριού: στη γυναικεία πτέρυγα μιας φυλακής. Πριν απ' αυτό ο Furz και εγώ περάσαμε δύο μήνες κάνοντας έρευνα για τους ιερείς, τους ναρκομανείς, τους γιατρούς στα κέντρα γονιμότητας και επίσης το προσωπικό και τους ενοίκους των φυλακών της Δανίας. Μιλούσαμε για αφοσίωση, εμπιστοσύνη, πίστη σε αντίθεση με τη γνώση, τις επιλογές, τα θαύματα, τη φιλανθρωπία, τους νόμους της κοινωνίας. Σε αντίθεση, μ' αυτούς της ηθικής και την πίστη, την ενοχή, τη ντροπή, τη μοναξιά και τα εγκλήματα.

[...] Γράψαμε την ιστορία της Anna, μιας εφημέριου, που συναντά την Kate, μια αμαρτωλή. Μια ιστορία που θέτει ερωτήματα πάνω στην έννοια ενός

εγκλήματος που μπορεί να τιμωρηθεί από τους νόμους της κοινωνίας και ενός που δεν μπορεί: μια ιστορία για την τόλμη ή την ατολμία του να παραδίδεις, του να προσφέρεις τη ζωή σου στα χέρια κάποιου άλλου, εκτός του εαυτού σου.

[...] Λίγο πριν καταστρώσουμε την ιστορία της ταινίας αφήσαμε τους ηθοποιούς μας να διερευνήσουν τους χαρακτήρες που θα υποδύονταν. Μετά τους πήγαμε σε μια φυλακή. Τα μαύρισμα του ήλιου και η ευτυχία εξαφανίσθηκαν με τον ερχομό του χειμώνα και αντικαταστάθηκαν από μεγάλη σοβαρότητα, αυτοσυγκέντρωση και απορρόφηση από την ιστορία. Τότε όλοι ξέραμε.

[...] Εγκαταστήκαμε στην πτέρυγα της κρατικής φυλακής του Nyborg λίγο μετά από μια επίθεση σ' ένα δεσμοφύλακα, και έτσι υπήρχε ένταση στην ατμόσφαιρα. Για πολλούς από μας η υποκριτική σ' ένα χώρο όπου στεγάζεται η αληθινή ζωή και οι πραγματικοί άνθρωποι της ιστορίας μας, ήταν μια αληθινή συντριπτική εμπειρία. Και αυτή ακριβώς ήταν η περίπτωση της φυλακής, όπου είδαμε και συναντήσαμε ανθρώπους που εξέτιαν εκεί ποινή ή εργάζονταν σε μια καθημερινή βάση. Και επίσης το ίδιο ίσχυε στην περίπτωση του κεντρικού νοσοκομείου όπου, σε περισσότερες της μίας περιπτώσεων, γίναμε μάρτυρες τραγωδιών, τις οποίες προσεκοιτούσαμε όσο το δυνατό πιο πιστά και πιο κοντά στη αληθινή ζωή.

(Δήλωση στις σημειώσεις για την παραγωγή της ταινίας και στο δανέζικο κινηματογραφικό περιοδικό *Film* τ. 34)

Ακατάβλητο Μεξικό / Reed, México insurgente

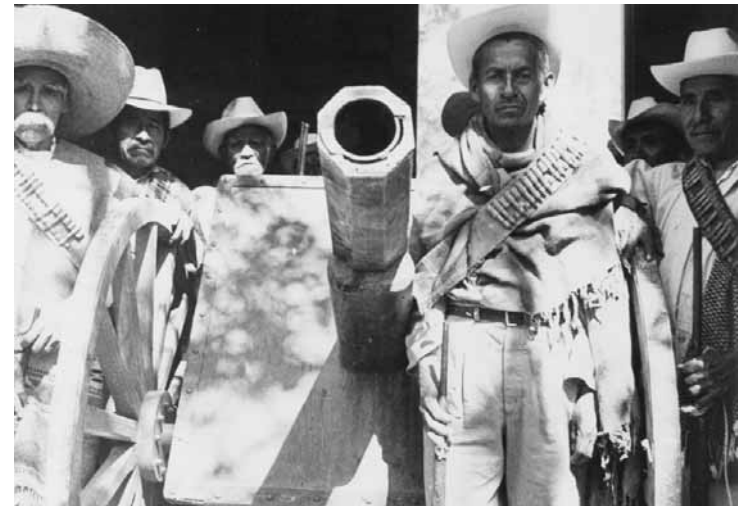
του Paul Leduc (Μεξικό, 1970)

Ο John Reed υπήρξε ένας από τους πιο σημαντικούς αμερικανούς δημοσιογράφους των αρχών του 20ού αιώνα. Απόφοιτος του Harvard, μέλος του κύκλου των διανοούμενων του Greenwich Village, στρατεύτηκε πολιτικά στο αριστερό κίνημα. Σ' αυτόν οφείλουμε την καταγραφή –εκ των έσω– των τεκταινομένων κατά τη διάρκεια της Οκτωβριανής επανάστασης του 1917 στη Ρωσία.

Το 1913 ο Reed, μετά την εμπλοκή του σε μια απεργία στο New Jersey (που είχε ως αποτέλεσμα τη φυλάκισή του), πέρασε στο Μεξικό σε δημοσιογραφική αποστολή. Κάλυπτε τα γεγονότα που οδήγησαν στην εγκαθίδρυση της Μεξικάνικης δημοκρατίας το καλοκαίρι του 1914. Γεγονότα που ξεκίνησαν με την πτώση του δικτάτορα Porfirio Diaz το 1910, την αγροτική εξέγερση του Emiliano Zapata το 1911, και την τελική επίθεση του Pancho Villa –διαβόητου ληστή στις ΗΠΑ– το 1913.

Αυτή την τελευταία φάση παρακολουθεί ο Reed. Η ταινία επικεντρώνεται στις εμπειρίες των ανταρτών: Καταγράφει τη διαδρομή του δημοσιογράφου μέσα σε μια εξεγερμένη χώρα. Τα ρεπορτάζ που έγραψε ο Reed δεν μπορούν να θεωρηθούν ως «αντικειμενική δημοσιογραφία», αφού σκοπό είχαν να υποστηρίξουν την επανάσταση. Παρόλα αυτά, θεωρούνται από τα καλύτερα του είδους και σχολιάστηκαν με φράσεις όπως «το καλύτερο ρεπορτάζ που έχει γίνει», κυρίως γιατί απεικονίζουν την ατμόσφαιρα των γεγονότων.

Αυτή είναι η πρώτη ταινία του σκηνοθέτη Paul Leduc, από τα πιο σημα-

ντικά πρόσωπα του Μεξικάνικου σινεμά. Ο Paul Leduc υπήρξε μαθητής του μεγάλου Γάλλου ντοκιμαντερίστα Jean Rouch και ο ίδιος έχει μια σημαντική προϋπηρεσία στα ντοκιμαντέρ.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 13:00*

Το πάθος του Πατέρα Αμάρο El crimen del Padre Amaro

του Carlos Carrera (Μεξικό, 2002)

Ο νεαρός ιερέας πατήρ Amaro έχει μόλις χρισθεί ιερέας και πηγαίνει στην πόλη Los Reyes για να εκπαιδευτεί από τον πατήρ Benito. Ο πατήρ Benito έχει ένα μυστικό: έχει ερωμένη την ιδιοκτήτρια ενός εστιατορίου, την Augustina. Η σχέση αυτή είναι κοινό μυστικό και καλύπτεται τόσο από τις θρησκευτικές όσο και από τις πολιτικές αρχές. Ο πατήρ Benito χρηματοδοτεί τις αγαθουργίες και τις φιλανθρωπίες, κάνοντας ιδιωτικές βαπτίσεις για τον τοπικό βαρώνο ναρκωτικών. Έχοντας ένα τέτοιο μέντορα, είναι αναμενόμενο ο πατήρ Amaro να ακολουθήσει μια ανάλογη πορεία: ερωτεύεται τη γοητευτική κόρη της Augustina, Amelia. Σύντομα θα γίνουν εραστές και ο πατήρ Amaro θα προσπαθήσει να καλύψει το γεγονός υποκρινόμενος ότι διατηρεί μαζί της μια πνευματική σχέση. Όμως η σχέση αυτή έχει μια απρόοπτη εξέλιξη, καθώς η Amelia μένει έγκυος...

Χρησιμοποιώντας τη φόρμα του κοινωνικού μελοδράματος, η σκηνοθεσία εστιάζει στην υποκρισία που υπάρχει μέσα στους κόλπους της καθολικής εκκλησίας. Στο κέντρο της δραματικής πλοκής υπάρχει ένας αντιφατικός και γεμάτος αντιθέσεις χαρακτήρας, ο νεαρός ιερέας Amaro. Αυτό που παρακολουθούμε είναι τη διαδρομή που θα διαγράψει κατά τη διάρκεια της αφήγησης. Ως ένας εσωστρεφής νεαρός ιερέας απορροφημένος στις σκέψεις του, εισβάλλει στον αληθινό κόσμο. Εκτεθειμένος στα βέλη του έρωτα ο πατήρ Amaro θα ανακαλύψει τις αληθινές δυνάμεις που κυβερνούν

τον κόσμο -την επιθυμία και τον πόθο– και αυτό θα τον αλλάξει ολοκληρωτικά. Ο πατήρ Amaro είναι ένα τραγικό πρόσωπο καθώς ανακαλύπτει την αληθινή ζωή και ζει για πρώτη φορά τις αντιφάσεις της: τις χαρές και τις λύπες της.

Η ταινία προκάλεσε θύελλα διαμαρτυριών εκ μέρους οργανώσεων της καθολικής εκκλησίας και οι αναμενόμενες πιέσεις για λογοκρισία ασκήθηκαν. Παρόλα αυτά υπήρξε μια από τις σημαντικές εισπρακτικές επιτυχίες του Μεξικάνικου κινηματογράφου.

Η ταινία βασίζεται σ' ένα μυθιστόρημα του 19ου αιώνα του πορτογάλου Jose Maria d' Eca de Queiroz, διασκευασμένο και προσαρμοσμένο στη σύγχρονη πραγματικότητα. Ήταν υποψήφια για το Όσκαρ Ξένης ταινίας. Ο σκηνοθέτης Carlos Carrera έχει ένα όξι ευκαταφρόνητο σημαντικό παρελθόν σαν σκηνοθέτης animation.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 23:00*

Carlos Carrera

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

[...] Η ταινία βασίζεται σ' ένα πορτογαλικό μυθιστόρημα του 19ου αιώνα. Μου προκάλεσαν το ενδιαφέρον αυτοί οι παράξενοι χαρακτήρες –οι ιερείς– και ήθελα να μάθω περισσότερα γι' αυτούς και για τον τρόπο που χρησιμοποιούν την πίστη των άλλων ανθρώπων για να αποκτήσουν περισσότερα χρήματα ή εξουσία για τις επιδιώξεις τους. Χρειάστηκαν αρκετά χρόνια για να μαζέψω χρήματα, κυρίως λόγω της αμφιλεγόμενης φύσης του υλικού. Η Καθολική Εκκλησία είναι πολύ δυνατή στο Μεξικό. Μια συντηρητική οργάνωση ήθελε να απαγορευτεί η ταινία και ξεκίνησε εκστρατεία στο internet εναντίον της. Μια άλλη ομάδα, «Οι στρατιώτες του Χριστού», απειλούσαν με τοποθέτηση βομβών στους κινηματογράφους.

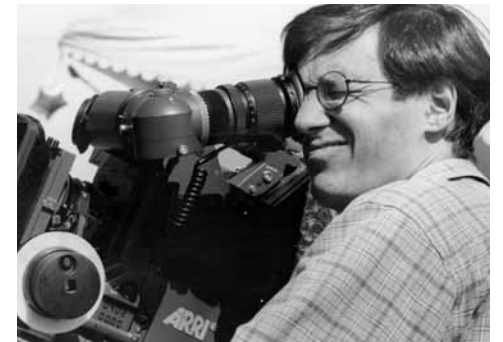
[...] Η πρόθεσή μου ήταν να κάνω μια ταινία για την υποκρισία, με την κεντρική ιστορία της ταινίας να είναι μια μελαγχολική ερωτική ιστορία. Αυτή ήταν η αρχική μου πρόθεση. Δεν ήθελα να κάνω μια ταινία που να προκαλέσει διαμάχες. Δεν ήθελα να ασκήσω κριτική στην Εκκλησία. Μεγάλωσα σε μια συντηρητική καθολική οικογένεια και φοίτησα σ' ένα καθολικό σχολείο· γι' αυτό μ' ενδιέφερε το ανθρώπινο στοιχείο που υπήρχε πίσω από την εικόνα του ιερέα. Η Εκκλησία είναι ανθρώπινη οργάνωση και πολιτικά είναι πολύ δυνατή. Θα βρεις σ' αυτήν όλα τα ελαττώματα που μπορούν να έχουν οι άνθρωποι. Ήθελα να αφηγηθώ μια ανθρώπινη ιστορία, μια ιστορία για την αδυναμία του κεντρικού χαρακτήρα.

[...] Μου ήταν πολύ εύκολο να προσαρμόσω την ιστορία στη σύγχρονη πραγματικότητα του Μεξικού. Υπάρχουν αρκετά πράγματα που δεν έχουν αλλάξει στην εκκλησία από την εποχή του 19ου αιώνα. Όπως, για παράδειγμα, η υποχρέωση για αγαμία των ιερέων είναι ακόμα αμετάβλητη.

[...] Υπήρξαν πολύ λίγα πράγματα στην ιστορία που αλλάξαμε. Εισάγαμε την ιδέα για το «ξέπλυμα» των χρημάτων και τη διακίνηση ναρκωτικών: κάναμε κάποιες αλλαγές, αλλά το κεντρικό θέμα του μυθιστορήματος παρέμεινε άθικτο.

ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

[...] Όταν ο Gael (Carcia Bernal) διάβασε για πρώτη φορά το σενάριο, δεν ήταν ένας μεγάλος σταρ.

Στην πραγματική ζωή έμοιαζε περισσότερο με τον τύπο της ταινίας Y Tu Mama Tambien, ωστόσο τον εμπιστεύτηκα για να υποδυθεί το ρόλο του ιερέα και έκανε μια εξαιρετική δουλειά. Πολλούς από τους δεύτερους ρόλους δεν τους υποδύονται ηθοποιοί. Γενικά, δε μ' ενδιαφέρει αν οι ηθοποιοί μου είναι από την τηλεόραση, το θέατρο ή το δρόμο, φτάνει να είναι κατάλληλοι για το ρόλο.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

[...] Δεν μ' αρέσει η μουσική να «εικονογραφεί» συναισθήματα, υποδεικνύοντας στους θεατές πώς να αισθανθούν. Προτιμώ να αφήσω τα συναισθήματα να προκύπτουν από τις καταστάσεις. Ήθελα να χρησιμοποιήσω τον ήχο της γης και τον ήχο του ουρανού για να αποδώσω το ότι ο Θεός παρακολουθεί τα μικρά ανθρωπάκια από ψηλά.

ΕΠΙΡΡΟΕΣ

[...] Δε μ' αρέσουν οι αναφορές σε άλλες ταινίες, γι' αυτό δεν βλέπω πολλές. Μ' αρέσει να δημιουργώ με την διάισηση. Προτιμώ να αντλώ παραδείγματα από την πραγματικότητα. Παίρνω ηθοποιούς από ένα χωριό για να δω πώς οι αληθινοί άνθρωποι κινούνται και μιλούν.

ΤΟ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ

[...] Ελπίζω οι πρόσφατες επιτυχίες να κάνουν τη Μεξικάνικη κυβέρνηση να μας δώσει περισσότερα χρήματα. Είναι μια πολύ καλή στιγμή, όμως κάθε χρόνο γυρίζουμε μόνο 10 με 12 ταινίες επειδή δεν υπάρχει αρκετή υποστήριξη από την κυβέρνηση. Μετά την υποψηφιότητα της ταινίας Amores Perros για Όσκαρ υπήρξαν υποσχέσεις, ωστόσο τίποτε δεν συνέβη.

(δηλώσεις στις ηλεκτρονικές τοποθεσίες www.b&n.com και www.bbc.co.uk)

Η ΔΕΘ ανοίγει πόρτες...

- Η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης Α.Ε. αποτελεί τον εθνικό εκθεσιακό φορέα. Έχει στην ιδιοκτησία της ή/και διαχειρίζεται εκθεσιακά-αυθενδιακά κέντρα και λειτουργεί ως σύμβουλος του κράτους σε θέματα εκθεσιακής πολιτικής.
- Συμβάλλει στην οικονομική ανάπτυξη της περιφέρειας, συμμετέχοντας στη δημιουργία εκθεσιακών κέντρων και διοργανώνει περιφερειακές εκθέσεις, παρέχοντας ευκαιρίες για την προβολή της τοπικής και πανελληνίας παραγωγής στην ελληνική και ξένη αγορά.
- Συμμετέχει σε μεγάλες εκθέσεις του εξωτερικού, οργανώνοντας αποστολές ελληνικών επιχειρήσεων με εξαγωγικό προσανατολισμό.
- Διοργανώνει συνέδρια και πολιτιστικές εκδηλώσεις που πλαισιώνουν τις εκθέσεις, αλλά και αυτόνομες δράσεις με πανελλήνια και διεθνή εμβέλεια όπως το Φεστιβάλ Ελληνικού Τραγουδιού.
- Η ΔΕΘ Α.Ε. με τις δραστηριότητές της προβάλλει και συντελεί στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας καθώς και των σχέσεων και φιλικών δεσμών μεταξύ των λαών.

ΕΚΘΕΣΙΑΚΕΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ 2005

ALIMENTARIA, 10-13.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Λισαβόνα, Πορτογαλία
I.B.F., 19-23.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Μόναχ, Γερμανία
IFRAK, 19-22.5.2005 - 14η Πανελλήνια Έμπορικη Έκθεση - Χάρτισελ
POLADRA-FOOD, 20-23.9.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Πίζοσα, Ισπανία
TECHNOMA, 18-22.10.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Σκόπια, FYROM
KYTH, 13-16.10.2005 - 5η Πανελλήνια Γενική Έκθεση - Ηράκλεια
INDAGRA, EXPOGRINK ALL PACK, 3-6.11.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ, ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ, ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ - Βουκουρέστι, Ρουμανία
3η ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ, 06 & 09.10.2005
1ηc ΔΕΘΝΗΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΟΜΑΤΩΝ, 02-05.12.2005
2ηc ΔΟΥΡΤΑΝΣΗ ΔΕΘΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΗΜΕΡΑΣ, 01-15.12.2005

ΕΘΝΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΝ, ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ,
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΚΘΕΣΙΑΚΩΝ & ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ

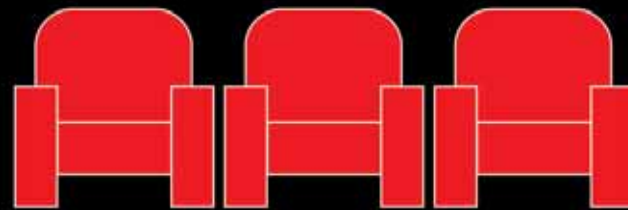
Κεντρικά γραφεία: Εγνατία 154, 546 36 Θεσσαλονίκη - Τηλ.: 2310 291111 - Fax: 2310 229116

Γραφεία Αθηνών: Λεωφ. Κηφισίας 39 - 151 23 Μαρούσι, Αθήνα - Τηλ.: 210 6168888 - Fax: 210 6168800 • e-mail: info@ef.gr - www.ef.gr

19:10
σπίτι

19:20
σινεμά

παίζει κέντρο!

ΟΡΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

Τηλεφωνικές κρατήσεις 801-11-60000 & 210-6786000

Για αγοράς εισιτηρίων μέσω Internet: i-ticket.gr

www.oreon.gr

Homage to Mexican Cinema at 46th THESSALONIKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

18 - 27 november, 2005

IN COMPETITION:
SANGRE

Amat Escalante. 2005

- BATALLA EN EL CIELO.** Carlos Reygadas. 2005
VOCES INOCENTES. Luis Mandoki. 2005
EL CRIMEN DEL PADRE AMARO. Carlos Carrera. 2002
AMORES PERROS. Alejandro González Iñárritu. 2000
Y TU MAMA TAMBIÉN. Alfonso Cuarón. 2000
 Screenplay: Carlos Cuarón
SÓLO CON TU PAREJA. Alfonso Cuarón. 1990
 Screenplay: Carlos Cuarón
EL ESPINAZO DEL DIABLO. Guillermo del Toro. 2000
CRONOS. Guillermo del Toro. 1991
FRIDA, NATURALEZA VIVA. Paul Leduc. 1983
REED, MÉXICO INSURGENTE. Paul Leduc. 1970
CANOA. Felipe Cazals. 1975
LA FÓRMULA SECRETA. Rubén Gámez. 1964
MAGUEYES. Rubén Gámez. 1962
LOS OLVIDADOS. Luis Buñuel. 1950
SALÓN MÉXICO. Emilio Fernández. 1948

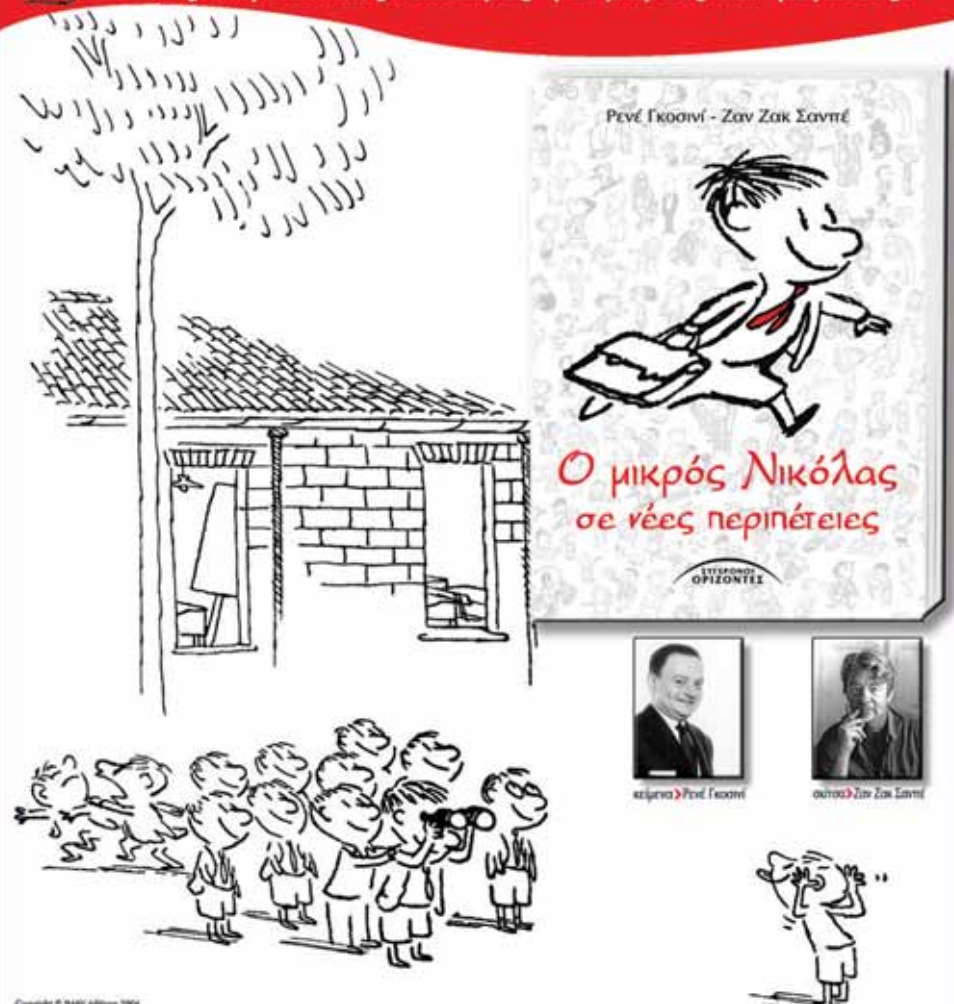
THE THREE BURIALS OF MELQUIADES ESTRADA. Tommy Lee Jones. 2005
 Screenplay: Guillermo Arriaga

ROGELIO. A short film by Guillermo Arriaga. 2000

Mexican Film Institute (IMCINE) Insurgentes Sur 674 Col. del Valle 03100 Mexico City
 Tel 5255 54485339 Fax 5255 54485380 / promint@imcine.gob.mx / www.imcine.gob.mx

CONACULTA-IMCINE

Μια χαρούμενη ιστορία πενήντα χρόνων συνεχίζεται.
 Ο μικρός Νικόλας μαζί μας και πάλι, με 80 νέες περιπέτειες.
 Ένας λογοτεχνικός θησαυρός για μικρούς και μεγάλους!

αριστερά: René Goscinny

δεξιά: Zoran Škandalj

Copyright © 2004 Milla 2004

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ
ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αθήνα: Ευρωμέδοντος 4, Τ.Κ. 104 35, Τηλ.: 2103460224, Fax: 2103460186,
 e-mail: s-orizontes@ath.forthnet.gr
 Θεσσαλονίκη: Μοναστηρίου 139 & Χαλκίδος 3, Τ.Κ. 546 27, Τηλ.: 2310543828,
 Fax: 2310501824, e-mail: s-orizontes@the.forthnet.gr

[ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ]

Το ταξίδι του Αυτοκράτορα The Emperor's journey

του Luc Jacquet (Γαλλία, 2004)

Κάθε χειμώνα, στην καρδιά της ανελέητης και παγωμένης ερήμου της Ανταρκτικής, στο βάθος του πιο αφιλόξενου πεδίου της Γης, λαμβάνει χώρα ένα απίστευτο ταξίδι, σταθερά εδώ και χιλιετίες. Χιλιάδες αυτοκρατορικοί πinguίνους εγκαταλείπουν την ασφάλεια του ωκεανού, του βαθυγάλανου σπιτιού τους, σκαρφαλώνουν στην ολόλευκη γη και ξεκινούν το ταξίδι τους προς την απομονωμένη ενδοχώρα, μια περιοχική τόσο ακραία αποτρεπτική, που δεν συντηρεί κανενός άλλου είδους ζωή. Στοικισμένοι, οι πinguίνους περπατούν, τυφλώνονται και σκεπάζονται από χιονοθύελλες. Αποφασιστικά συνεχίζουν, οδηγούμενοι από την παντοδύναμη επιθυμία της αναπαραγωγής. Θέλουν να πάνε να γεννήσουν, να εξασφαλίσουν τη συνέχιση του είδους τους. Γεμάτο γενναϊότητα και χιούμορ, μυστήριο και μαγευτικό θέαμα που κόβει την ανάσα, *Το ταξίδι του αυτοκράτορα* είναι η επική ιστορία του ηρωικού αγώνα τους για επιβίωση.

Βραβευμένος σκηνοθέτης, ντοκιμαντερίστας, οπερατέρ και φωτογράφος, ο *Λικ Ζακέ* είναι διάσημος για τα ντοκιμαντέρ του για τη φύση και την άγρια ζωή, που συνδυάζουν τις επιστημονικές του γνώσεις και το ταλέντο του για την κινηματογραφική αφήγηση.

» *Ολύμπιον*, 12:00

Αυτό είναι το *Citizen Dog*, μια ιστορία που εκτυλίσσεται στη σύγχρονη Μπανγκόκ. Ο Ποντ είναι ένας άθωος loser από την επαρχία, που έχει καταλήξει να εργάζεται σε ένα εργοστάσιο σαρδέλας. Αυτή είναι μόνο η αρχή μιας ταινίας πολύ κοντινής στην αισθητική ενός κόμικ ή ενός βιντεοκλίπ. Μιας Αμελί από την Ανατολή, θα έλεγε κανείς!

Μετά το καλτ γουέστερν *Τα δάκρυα του μαύρου τίγρη*, ο Wisit Sasanatieng πραγματοποιεί «ένα πείραμα για τη δημιουργία μιας μοντέρνας ματιάς, που θα είναι χαρακτηριστικά ταϊλανδέζικη. Ένα σιλ που θα είναι ανεξάρτητο από τις δυτικές φόρμες, μια εντελώς ιδιαίτερη τεχνολογία που δεν θα είναι μια απλή ρέπλικα του Χόλιγουντ».

Οι ταινίες της ημέρας

Στημένος βασιλιάς / Banchikwang

του Kim Jee-woon (Ν. Κορέα, 1999)

Ο Ντάε-χο, ένας συνεσταλμένος υπάλληλος τράπεζας, πηγαίνει να συναντήσει έναν πρώην παλαιστή που έχει τώρα γυμναστήριο, για να τον κάνει πελάτη. Από το ζήλο του να τα καταφέρει, γίνεται μέλος κι αρχίζει να μαθαίνει πάλη. Σύντομα, οι ικανότητές του τραβούν την προσοχή της κόρης του ιδιοκτήτη. Μιν-γιούνγκ.

» *Kim Jee-woon Tribute* • *Παύλος Ζάννας*, 14:30

Άγριες κιθάρες / Gitarrmongot

του Ruben Östlund (Σουηδία, 2004)

Στο μη φυσιολογικό βρίσκει πολλές φορές κανείς το απολύτως ανθρώπινο. Ο δωδεκάχρονος Έρικ μας ξεναγεί στην αποσπασματική του ζωή.

» *ID-05* • *Τζον Κασσαβέτης*, 15:30

Η πολυθρόνα / The puffy chair

των Mark & Jay Duplass (ΗΠΑ, 2005)

Ο Τζος αποφασίζει ν' αγοράσει από το internet μια τεράστια πολυθρόνα. Προτίθεται μάλιστα να διασχίσει οδικώς, παρέα με την κοπέλα του, τις ΗΠΑ για να παραλάβει την πολυθρόνα, να διανυκτερεύσει στο σπίτι του αδελφού του, Ρετ, και τέλος να πάει την πολυθρόνα στον πατέρα του, ως έκπληξη για τα γενέθλιά του...

» *Νέοι Αμερικανοί* • *Παύλος Ζάννας*, 17:00

Ουλτρανόβα / Ultranova

του Bouli Lanners (Βέλγιο-Γαλλία, 2005)

Ο Ντιμίτρι είναι 25 χρονών κι έχει μια συνηθισμένη δουλειά. Ωστόσο, ο τρόπος με τον οποίο κυλά η ζωή του, κοντεύει να τον τρελάνει. Σχετικά με το μυστηριώδες παρελθόν του κυκλοφορούν διάφορες φήμες, τις οποίες δεν διαψεύδει και οι οποίες προκαλούν το ενδιαφέρον της Ζαν και της Κάθι...

» *ID-05* • *Τζον Κασσαβέτης*, 18:00

Wisit Sasanatieng

Ένα παραμύθι με κομμένα δάχτυλα σε κονσέρβες σαρδέλας, με ημίτρελες ακτιβίστριες και ερωτευμένους ταξιτζήδες, με ένα άστεγο αρκουδάκι που καπνίζει σαν τσιμινιέρα!

Όντως, το εκθαμβωτικό λούνα παρκ χαρακτήρων και καταστάσεων που συνθέτει ο Sasanatieng μας φέρνει αντιμέτωπους με μια εκρηκτική ιδιοσυγκρασία. Οι ήρωές του είναι τυλιγμένοι σε μια χρωματική παλέτα, που είναι έτοιμη να εκραγεί:

«Η ταινία έχει τις ίδιες ιριδίζουσες αποχρώσεις όπως και στα δάκρυα του Μαύρου Τίγρη. Για άλλη μια φορά ήθελα να αποτίσω φόρο τιμής στα παλιομοδικά Technicolor μελοδράματα του σινεμά της Ταϊλάνδης. Όντως, στο *Citizen Dog* οι χαρακτήρες έχουν πολύ περιέργες χρωματικές αποχρώσεις. Προσπάθησα μέχρι και να κάνω ελαφριά πειράγματα στο δέρμα των χαρακτήρων, ώστε να μοιάζουν λίγο πιο ροζ!»

Παρά το οπτικοακουστικό πανδαιμόνιο και την παρουσία εμμονοληπτικών χαρακτήρων όπως ο Τικ, που γλείφει τους πάντες και τα πάντα, οι στόχοι του σκηνοθέτη μοιάζουν αρκετά ταπεινοί: «*Ηθελα να κάνω μια ταινία για τις καθημερινές περιπέτειες συνηθισμένων ανθρώπων στη σύγχρονη Μπανγκόκ!* Και ο τίτλος; «*Ο όρος αυτός είναι ένας υποτιμητικός χαρακτηρισμός που χρησιμοποιείται για εργάτες σε αδιέξοδες δουλειές, οι οποίοι μοιάζουν να μην έχουν προσωπικότητα.*

Να μην το ξεχάσω: ολόκληρη η ταινία είναι απολαυστικά επενδυμένη με την αφήγηση του Pen-Ek Ratanaruang, σκηνοθέτη του *Last Life in the Universe!*

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Αδελφές / Hermanas

της Julia Solomonoff (Αργεντινή-Ισπανία, 2005)

Τέξας, 1984: η Νατάλια και η Έλενα, αδελφές οι οποίες χωρίστηκαν στην εφηβεία τους, συναντιούνται 9 χρόνια αργότερα. Η Νατάλια ζει στην Ισπανία από το 1975, ενώ η Έλενα μετακόμισε στις ΗΠΑ. Ο δημοσιογράφος πατέρας τους πέθανε αφήνοντας ένα ανέκδοτο μυθιστόρημα το οποίο η Έλενα έχει μαζί της, αν και δεν το έχει διαβάσει. Διαβάζοντάς το, η Νατάλια καταλαβαίνει ότι είναι η ιστορία της οικογενειάς της κατά τη διάρκεια της δικτατορίας.

» *ID-05* • *Παύλος Ζάννας*, 19:30

Εγώ, εσύ και όλοι οι γνωστοί Me and you and everyone we know

της Miranda July (ΗΠΑ, 2005)

Μια εκκεντρική video artist φωτίζει τη ζωή ενός μοναχικού πωλητή παπουτσιών και πατέρα δυο αγοριών. Αυτός όμως, παρά την επιθυμία του γι' αυτήν, πανικοβάλλεται και δυσκολεύει την επικοινωνία μαζί της. Τα δυο του παιδιά αναζητούν κι αυτά με τον τρόπο τους τη σεξουαλικότητά τους, με βασικό μέσο το chat στο Internet.

» *Κάποιος να τους προσέξει* • *Τζον Κασσαβέτης*, 20:30

Το ξεχασμένο παιδί Shin sung-il-eui hangbang-bulmyung

της Jane Shin (Κορέα, 2004)

Σε ένα απομονωμένο ορφανοτροφείο, η διευθύντρια, για να κάνει οικονομία, πείθει τα παιδιά ότι ο Θεός δυσαρεστείται κάθε φορά που εκεί-

να τρώνε. Τα παιδιά υπακούουν και μένουν νηστικά ώπου δεν αντέχουν πια και τρώνε κάτω από τα κρεβάτια τους ή μέσα στο μπάνιο. Σε αντίθεση με τα άλλα παιδιά, ο Σουγκ-ιλ είναι παχουλός. Οι άλλοι τον μισούν, θεωρώντας πως έχει βρει έναν τρόπο να τρώει κρυφά...

» *ID-05* • *Παύλος Ζάννας*, 22:00

Πολίτης σκύλος / Mah nakorn

του Wisit Sasanatieng (Ταϊλάνδη, 2004)

Ο Ποντ φεύγει από το χωριό κι βρίσκει δουλειά στην πρωτεύουσα. Αφού χάσει το δάχτυλό του σ' ένα κονσερβοποιείο σαρδέλας και παραιτηθεί, προσλαμβάνεται ως σεκιουριτάς σε μια εταιρία. Εκεί γνωρίζει την Τζιν, μια καθαρίστρια. Την ερωτεύεται, αλλά εκείνη δεν ενδιαφέρεται. Στην προσπάθειά του να την κατακτήσει, ο Ποντ ξεκινάει μια οδύσσεια μέσα από την πολύχρωμη ζούγκλα της Μπανγκόκ.

» *ID-05* • *Τζον Κασσαβέτης*, 23:00

Ο αλήτης του Τόκιο / Tokyo nagaremono

του Seijun Suzuki

Ένας γιακούζα προσπαθεί να εγκαταλείψει το παρελθόν και να ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο. Παράλληλα, παραμένει πιστός στο παλιό του αφεντικό. Όταν όμως αυτός εμπλέκεται σε μια διαμάχη, τότε ο ήρωας θα βρεθεί μετέωρος. Ο σκηνοθέτης κάνει ένα μελαγχολικό σκόλιο για το τέλος μιας εποχής: ο ηθικός κώδικας των γιακούζα συντρίβεται από τα ήθη των επιχειρήσεων.

» *Seijun Suzuki Tribute* • *Παύλος Ζάννας*, 24:00

Ένα road movie που διασχίζει την αμερικανική ενδοχώρα προς αναζήτηση... μιας τεράστιας πολυθρόνας! Αυτό είναι το *The Puffy Chair* των αδερφών Duplass, στους οποίους τα πρώτα κρύα της Θεσσαλονίκης φάνηκαν ψύχος πολικό!

Jay & Mark Duplass

Θα ήθελα να μου περιγράψετε τους κανόνες της συνεργασίας σας στη δημιουργία μιας ταινίας. Ποιος έχει τον πρώτο και ποιος τον τελευταίο λόγο;

Μαρκ: Η αλήθεια είναι ότι κάνουμε σχεδόν τα πάντα μαζί. Συνήθως εγώ και ο Τζέι σκεφτόμαστε την αρχική ιστορία, μετά εγώ γράφω τις πρώτες εκδοχές του σεναρίου, ο Τζέι το επιμελείται και ξαναγράφει κάποια τμήματα. Στη συνέχεια εγώ δουλεύω ως πρωταγωνιστής και παραγωγός, ενώ ο Τζέι ως σκηνοθέτης και φωτογράφος. Είναι μια συμφωνία που γίνεται από την αρχή.

Ήταν δεδομένο εξαρχής ότι ο πρωταγωνιστικός ρόλος προοριζόταν για σένα, Μαρκ; Ή μήπως ο Τζέι σου έκανε κάποιο είδος κάστινγκ;

Μαρκ: Όταν γράφαμε το σενάριο, γνωρίζαμε ήδη σχεδόν όλους τους ηθοποιούς που θα συμμετέχουν στην ταινία, οπότε στην πραγματικότητα δεν έγινε κάστινγκ. Πιστεύουμε ότι, λειτουργώντας έτσι, μπορεί κανείς να γράψει για τα λάθη και τα ελαττώματα των ανθρώπων, αντί να εύχεται να φανεί τυχερός στη συνέχεια.

Η πολυθρόνα παραπέμπει κάπου ως συμβολισμός ή είναι απλώς παρμένη ως ιδέα από τις εμπειρίες σας;

Τζέι: Είμαι σίγουρος ότι συμβολίζει κάτι και ότι έχει κάποια σημασία, αλλά δεν γνωρίζω τι ακριβώς. Πάνω απ' όλα θέλαμε να κάνουμε μια ταινία για τις σχέσεις και χρειάζομασταν μια αφορμή, κάτι που να τους μετακινήσει για μια τόσο μεγάλη απόσταση. Θεωρήσαμε, λοιπόν, ότι μια τεράστια πολυθρόνα θα ήταν ιδανική. Δεν είμαι καν σίγουρος για την πατρότητα της ιδέας. Νομίζω πάντως ότι ανήκει στον Μαρκ, ο οποίος είναι και ο πιο τεμπέλης από τους δυο μας. Είναι δύσκολο όμως να απαντήσω με βεβαιότητα, καθώς ο ένας προσθέτει κατευθείαν κάτι στην ιδέα του άλλου και όλα γίνονται με φοβερή ταχύτητα. Άρα τα ευρήματα απλώς προκύπτουν.

Σε κάθε ταινία δρόμου υπάρχει η έννοια του θανάτου, πραγματικού ή συμβολικού. Πιστεύετε ότι κάτι ανάλογο συμβαίνει και εδώ;

Μαρκ: Σίγουρα συμβαίνουν αντίστοιχες εξελίξεις, αν και δεν θέλω να αποκαλύψω υπερβολικά πολλά στοιχεία της πλοκής.

Τζέι: Έτσι κι αλλιώς, σε κάθε διαδικασία της ζωής υπάρχουν πράγματα που μένουν πίσω ή φθειρόνται και πεθαίνουν. Ωστόσο, όταν γυρίζουμε μια ταινία, προσπαθούμε να μη σκεφτόμαστε για τα μεγάλα θέματα που θίγει, αλλά να μένουμε προσκολλημένοι στα «μικρά θέματα». Οπότε κάνουμε διαρκώς στους εαυτούς μας την ερώτηση: «Τι θέλουμε να δούμε μετά; Τι να συμβεί στη συνέχεια;».

Όταν κάποιοι μας κάνουν ερωτήσεις σχετικά με τις ιδέες του φιλμ και τους συμβολισμούς του, μάλλον εμείς διδασκόμαστε από αυτούς. Κάναμε κάποιες πολύ κακές ταινίες στο παρελθόν, στις οποίες ξεκινήσαμε από τις μεγάλες ιδέες και προσπαθήσαμε να τις διοχετεύσουμε σε μικρά γεγονότα. Αυτές οι ταινίες ήταν πραγματικά κάκιστες, ανυπόφορες! Ήμασταν υπερβολικά πομπώδεις και διδακτικοί. Αυτό που προσπαθούμε να κάνουμε πια στη δημιουργική διαδικασία είναι να... συρρικνώνουμε τα μυαλά μας! Αν αρχίσουμε να σκεφτόμαστε πάρα πολύ...

Μαρκ: Άλλωστε, όπως είπαμε ήδη, δουλεύουμε πολύ γρήγορα. Δεν θέλουμε λοιπόν να είναι μια υπερβολικά εγκεφαλική διαδικασία, έ-

τσι θα σκοντάφταμε στο παραμικρό πρόβλημα. Από τη συγγραφή του σεναρίου μέχρι το τελευταίο γύρισμα, η Πολυθρόνα γυρίστηκε μέσα σε λιγότερο από 9 μήνες. Φυσικά, έτσι γίνονται και πολλά λάθη.

Ίσως να προλάβετε και την επόμενη ερώτησή μου, εάν επιθυμούσατε να σχολιάσετε τις νευρώσεις ενός συγκεκριμένου τρόπου ζωής.

Μαρκ: Υπήρχε μια παρόμοια ιδέα, καθώς αυτό που επιθυμούσαμε να κάνουμε ήταν μια ταινία για τις σχέσεις αντρών και γυναικών, εμπνεόμενοι κυρίως από καλλιτέχνες του Μπρούκλιν που γνωρίζουμε και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν ως προς το να έχουν μια σταθερή σχέση.

Τζέι: Αυτό, τελικά, ίσως να μην είναι τίποτα άλλο από μια μορφή νεύρωσης.

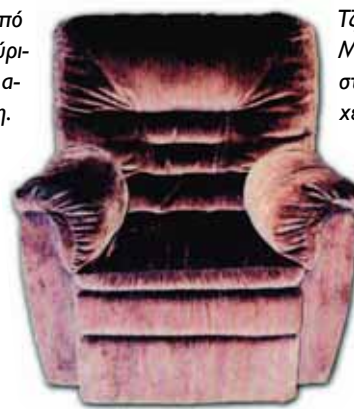
Μαρκ: Ναι, βέβαια. Θα το επαναλάβω όμως, ότι ποτέ δεν κάνουμε σκόλια. Άλλωστε πολλές φορές αφήνουμε ελεύθερο το πεδίο για αυτοσχεδιασμούς, οπότε οι ηθοποιοί έρχονται με δικές τους ιδέες και ελέγχουν τις συγκεκριμένες σκηνές περισσότερο από εμάς τους ίδιους.

Τζέι: Να το θέσω και αλλιώς: αν υπάρχει κάποια νεύρωση στην ταινία, αυτή είναι πάνω απ' όλα δική μας, γι' αυτό και είναι δύσκολο να τη διαγνώσουμε!

Μου αναφέρατε ότι δέχεστε τον αυτοσχεδιασμό, και αυτό επιτείνει την αίσθησή μου ότι έχετε έντονες επιρροές από τον Κασσαβέτη. Συμφωνείτε;

Μαρκ: Σίγουρα υπάρχει τεράστια επιρροή, γνωρίζουμε το έργο του και τον έχουμε μελετήσει. Τον θαυμάζουμε επίσης για τον τρόπο που έκανε τις ταινίες, με τη βοήθεια των φίλων του και με χρήματα που φρόντισε ο ίδιος να μαζέψει. Ίσως να μην είμαστε ακριβώς ερωτευμένοι με τις ταινίες του...

«Αν υπάρχει κάποια νεύρωση στην ταινία, αυτή είναι πάνω απ' όλα δική μας, γι' αυτό και είναι δύσκολο να τη διαγνώσουμε!»

Τζέι: Εγώ είμαι, με κάποιες τουλάχιστον!

Μαρκ: Πράγματι, εγώ είμαι λιγότερο ένθερμος θαυμαστής του. Απλούστατα θεωρούσα ότι θα έπρεπε να διοχετεύσει μεγαλύτερη ποσότητα χιούμορ στο έργο του, κάτι που αποτέλεσε και δικό μας στόχο. Να συνδυάζουμε το ρεαλισμό με έναν τόνο πιο ελαφρύ.

Τζέι: Επίσης μας αρέσουν τα ντοκιμαντέρ, όπως και οτιδήποτε έχει σχέση με την πραγματικότητα. Μας αρέσει να παρατηρούμε την πραγματικότητα και τον τρόπο που αυτή προκύπτει. Με το μικρότερο δυνατό προσχεδιασμό.

Οι κακές γλώσσες λένε ότι κάθε ανεξάρτητος δημιουργός λοξοκοιτάζει προς το Χόλιγουντ. Ισχύει στην περίπτωση σας;

Μαρκ: Προφανώς και το Χόλιγουντ δίνει εξαιρετικές ευκαιρίες σε οικονομικό επίπεδο, για δουλειές που αφορούν π.χ. την προσαρμογή ενός μυθιστορήματος για τη μεγάλη οθόνη. Το ιδανικό είναι να παίζεις σε διπλό ταμπλό, όπως έκανε και ο Κασσαβέτης. Να χρησιμοποιείς, δηλαδή, τα λεφτά των στούντιο για να πραγματοποιήσεις τα δικά σου σχέδια έξω απ' αυτά. Προς το παρόν δεν είμαστε έτοιμοι για κάτι παραπάνω, επιθυμούμε τον πλήρη έλεγχο στις ταινίες μας.

Πέρα από την αναφορά στον Κασσαβέτη, ποιο σινεμά αγαπάτε; Η ταινία σας μου θύμισε επίσης το Sideways του Αλεξάντερ Πέιν.

Μαρκ: Αγαπάμε τόσο πολλά διαφορετικά πράγματα. Μας έκαναν αυτήν την ερώτηση λίγες μέρες πριν και ακόμα δεν ξέρω πώς να απαντήσω...

Τζέι: Σου είπα ήδη ότι μας αρέσουν τα ντοκιμαντέρ. Διασκεδάζουμε όμως και με παντελώς ηλίθιες αμερικάνικες ταινίες...

Μαρκ: Βεβαίως! Εκτός από τον Κασσαβέτη, λοιπόν, έχουμε επηρεαστεί μέχρι και από το Τρελό Θηριοτροφείο! Είναι ένα φανταστικό οικογενειακό road movie! Όσο για το Sideways, νομίζω ότι έχεις δικιο. Την Πολυθρόνα τη γυρίσαμε πριν το Sideways, και όταν το είδαμε, σκέφτηκα «Οχι ρε π... , κοίτα ομοιότητα!». Τέλος πάντων, νομίζω ότι υπάρχουν και κάποιες σημαντικές διαφορές!

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Ελάτε στη δροσιά του TV5

2 φορές την εβδομάδα η καρδιά του παγκόσμιου κινηματογράφου μιλά γαλλικά
Δευτέρα και Πέμπτη στις 23:30 ώρα Ελλάδας

TV5
www.tv5.org

μη μετράτε τις μέρες...

με τη είστε σίγουροι
24 ώρες παράδοση
✓ με ασφάλεια ✓ στο χώρο σας

YENIKI TAXYDROMIKI
...ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΕΕΤΤ
AM : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΚΕΝΤΡΙΚΑ: Κηφισού 14, Τ.Κ. 18233, Αγ. Ιωάννης Ρέντης
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 48 51 100, FAX 210 48 12 902
Υποκ/μα: 5ο χλμ. Ε.Ο. Θεσ/νίκης-Αθηνών, Τ.Κ. 54628
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 712600, FAX: 2310 712620
www.taxydromiki.gr

Ποιότητα + φιλικότητα = ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ PC

ΥΠΙΘΥΕ TECHNOLOGY

Η/Υ ... από **600,00**
ME 17" LCD ΟΘΟΝΗ

φορητά από **650,00**
acer

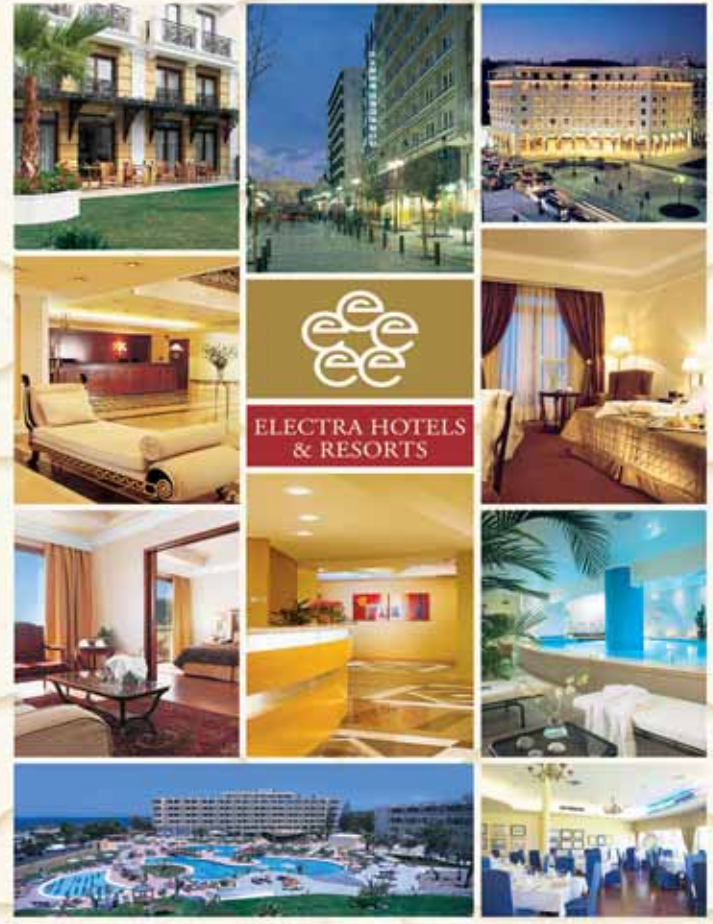
ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ !!!
ΕΝΤΟΣ ΔΥΟ ΗΜΕΡΩΝ

10 ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΑΣ

αριανού 13 - Θεσσαλονίκη (έναντι ροτονα)
τηλ 2310214800 - 2310216299
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΑΠΟ 9.00 ΕΩΣ 20.00

πάρτε τις προσφορές σας και ... σας περιμένουμε !!

www.electrahotels.gr

ELECTRA HOTELS & RESORTS

modern hospitality in a traditional way

ELECTRA PALACE HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3370 000 Fax: +30 210 3241 875 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3378 000 Fax: +30 210 3220 310 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL THESSALONIKI ***** Tel: +30 2310 294 000 Fax: +30 2310 294 001 e-mail: sales@th@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL RHODES ***** Tel: +30 22410 92521 Fax: +30 22410 92038 e-mail: sales@rh@electrahotels.gr
--	---	---	---

Το 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης τιμά φέτος τον Γιώργο Πανουσόπουλο, έναν σκηνοθέτη που έχει υπηρετήσει με συνέπεια την εγχώρια κινηματογραφία επί πολλές δεκαετίες και από πολλά πόστα. Δημιουργός και τεχνίτης του ελληνικού σινεμά, ο Πανουσόπουλος αφοσιώθηκε σταθερά στο προσωπικό του όραμα, δίνοντας ταινίες που άφησαν έντονη τη σφραγίδα τους στην εξέλιξη του νεότερου ελληνικού κινηματογράφου. Το «Πρώτο Πλάνο» τον συνάντησε κι εκείνος απάντησε πρόθυμα στις ερωτήσεις μας.

Γιώργος Πανουσόπουλος

Δεν ανεβαίνετε ποτέ στο Φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης. Φέτος, όμως, είστε τιμώμενο πρόσωπο...

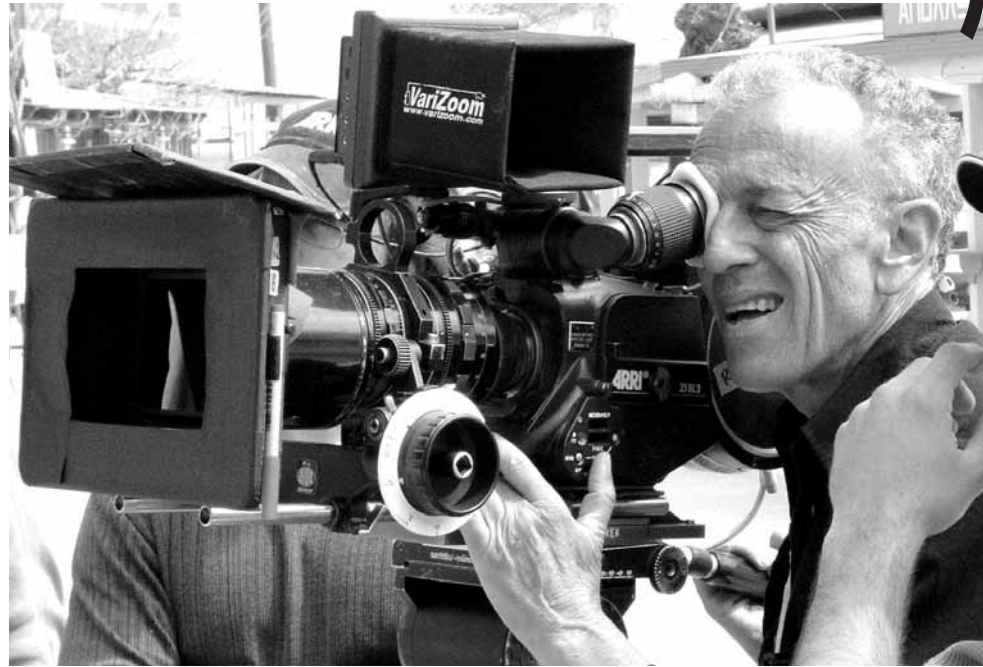
Με παγίδευσε η Μουζάκη! Και να το γράψεις έτσι ακριβώς: «Κατόπιν παγιδεύσεως της Μουζάκη!» Πριν κάνω κινηματογράφο ακόμα, είχα πει πως θα στείλω στη Θεσσαλονίκη την πρώτη μου ταινία μόνο και μετά δεν θα πάω ποτέ. Δεν μ' αρέσουν γενικά τα φεστιβάλ, είναι πολύ ανταγωνιστικά. Δεν είμαστε άλογα! Θα μου άρεσαν αν δεν υπήρχαν καθόλου βραβεία, κανενός είδους. Τα φεστιβάλ πρέπει να είναι όσο πιο χαλαρά γίνεται, να είναι γιορτή-όχι ανταγωνισμός. Θα πρέπει να αφήνουν χώρο στους νέους και τους ερασιτέχνες. Αυτοί που σέβονται ένα σοβαρό φεστιβάλ, θα πρέπει τελικά και να μην το σέβονται. Τώρα, για φέτος, ήθελα να πα «όχι», αλλά δεν μπορούσα να της αρνηθώ. Γι' αυτό είμαι εδώ. Μου είναι δύσκολο. Ξέρεις, είμαι πολύ εναντίον όλων αυτών των αφιερωμάτων και των ρετροσπεκτιβών και τώρα που συμβαίνει στον εαυτό μου δεν είμαι καθόλου χαρούμενος. Εγώ δεν είμαι ποτέ ικανοποιημένος από τον εαυτό μου, έχω πολλά λάθη ακόμη να διορθώσω, κι αυτό το αφιέρωμα γίνεται στη μέση της προσπάθειας αυτής.

Συnergάζεστε πολύ συχνά με νέους σεναριογράφους. Τι είναι αυτό που έχουν οι νέοι και δεν έχουν οι παλιοί;

Αυτή είναι μια πολύ σοβαρή ερώτηση. Είναι δύσκολο να απαντήσω. Στον παλιό ελληνικό κινηματογράφο, όπως και στην τηλεόραση, υπάρχουν πολλοί σεναριογράφοι. Αλλά όταν συνεργάζεσαι μαζί τους, ξέρεις ακριβώς τι κάνουν. Ξέρεις τι δουλειά μπορούν να σου κάνουν —έχουν ένα συγκεκριμένο ύφος και τρόπο. Αυτοί θα γράψουν μόνο αυτό που ξέρουν. Αντίθετα, ο νέος σεναριογράφος μπορεί να σου κάνει κι αυτό που δεν ξέρει. Αυτό είναι που θαυμάζω στους νέους. Αν και, εδώ που τα λέμε, υπάρχουν κινηματογραφικοί σεναριογράφοι στην Ελλάδα; Γι' αυτό και οι σκηνοθέτες κάνουν και το σενάριο. Μακάρι να μπορούσαν να διαχωριστούν οι ρόλοι, αλλά, επαναλαμβάνω, δεν υπάρχουν σεναριογράφοι στην Ελλάδα που να δείχνουν τόση αγάπη και επιμονή στην τέχνη τους. Δεν έχει πεινάσει κανένας σεναριογράφος για τον κινηματογράφο, όπως έχουν πεινάσει σκηνοθέτες.

Σε μια εποχή, που, κατά τον Σαββόπουλο, «αν δεν ήσουν αριστερός, δεν έπαινες ούτε γκόμενα», πώς σας αντιμετώπισαν όταν πρωτοεμφανιστήκατε με το Ταξίδι του μέλιτος;

Με μάλωσαν, με μάλωσαν πολύ! Οι κριτικοί με κατηγορούσαν ότι «δεν είχε πολιτικό μήνυμα η ταινία». Γενικότερα, ποτέ δεν τα πήγα καλά με τους κριτικούς, αλλά δεν θα ήθελα να παω περισσότερα, γιατί οι κριτικοί είναι λιγάκι εύκολος στόχος. Το ίδιο και οι σκηνοθέτες —αλλά αυτοί οικειοθελώς, με δική τους πρωτοβουλία. Ο κριτικός είναι εύκολος στόχος γιατί δεν έχει κάνει τίποτα κι εύκολα μπορείς να τον κοροϊδέψεις. Είναι σαν τους παπάδες, είναι πολύ εύκολος στόχος για να τους γελοιοποιήσεις. Και θα ήθελα εδώ να κάνω την αυτοκριτική μου, γιατί

“Σινεμά είναι αυτό που δεν μπορεί να γραφτεί σαν βιβλίο ή να μετατραπεί σε μουσική ή να γίνει με οποιοδήποτε άλλο τρόπο”

κατά καιρούς ήμουν πολύ επιθετικός εναντίον τους κι έχω πει πολύ άσχημα πράγματα. Και μάλιστα πολλές φορές. Αυτό ήταν λάθος και λέω να μην το συνεχίσω. Με πήρε κάποτε τηλέφωνο ο Γιάννης ο Μπακογιαννόπουλος, μια εποχή που ομαδικά οι σκηνοθέτες με τους κριτικούς ήμασταν στα μαχαίρια —αλλά σου μιλάω σε πολύ ακραίο βαθμό— και μου λέει «να σταματήσουμε να είμαστε έτσι, διότι, τελικά, δεν είμαστε ίσοι». «Τι εννοείς, Γιάννη;», του λέω. Και μου λέει, «Εσείς δημιουργείτε ταινίες κι εμείς γράφουμε για σας. Δεν είμαστε ίσοι». Αυτή ήταν η δική του αυτοκριτική. Αλλά, από την άλλη μεριά, κάποιες κριτικές, οι πιο εμπαιθείς, είναι και οι πιο ενδιαφέρουσες. Διότι αυτός που με μισεί θα είναι πιο οξυδερκής, θα ενδιαφερθεί περισσότερο να εντοπίσει τα λάθη μου —κι αυτό είναι πιο χρήσιμο.

Έχετε πει σε παλιότερη συνέντευξή σας ότι το Μ' αγαπάς; είναι η καλύτερη ταινία σας...

Ναι, αυτή είναι η μόνη ταινία μου που μπορώ να δω χωρίς να νιώθω ένα σφιγμένο στομάχι. Επίσης και η προηγούμενη ταινία μου, το Μια μέρα τη νύχτα. Στις υπόλοιπες υπάρχουν πολλά λάθη και ατέλειες, τόσο τεχνικές όσο και δραματουργικές. Στο Μ' αγαπάς; δεν λογάρισα το θεατή, αλλά ποτέ δεν τον λογαριάζεις, αν θέλεις να κάνεις κάτι που θα σου βγει καλό. Μ' αρέσουν οι ταινίες που είναι μοναδικές, με την έννοια ότι γίνονται πρωτίστως για να εκφράσουν το δημιουργό τους. Αυτό φτάνει για να με ικανοποιεί, για να είναι μια ταινία στην πρώτη

σειρά. Εγώ, ας πούμε, προτιμώ τις ταινίες μου στις οποίες είμαι περισσότερο «εγώ» —το Μ' αγαπάς;, το Μια μέρα τη νύχτα, την Τεστοστερόνη. Είναι αυτές που δεν έχουν μια πολύ δυνατή κεντρική ιστορία. Ξέρεις, δεν θεωρώ τον εαυτό μου αφηγητή κι ούτε προτιμώ τον αφηγηματικό κινηματογράφο. Δεν χρειάζεται ο κινηματογράφος την αφήγηση. Σινεμά είναι αυτό που δεν μπορεί να γραφτεί σαν βιβλίο ή να μετατραπεί σε μουσική ή να γίνει με οποιοδήποτε άλλο τρόπο.

Μια από τις συνηθέστερες φράσεις των κριτικών για σας είναι ότι είστε «ο σκηνοθέτης του έρωτα». Εσάς πώς σας ακούγεται αυτό; Εντάξει, πλάκα έχει. Πάντως, εγώ άλλες ταινίες έχω δει στη ζωή μου και τις θεωρώ ερωτικές και όχι τις δικές μου. Και είναι παρα πολλές. Κάποιες ταινίες του Αλμοδοβάρ, ας πούμε, ή του Καζάν. Ή ο Εραστές της κομμώτριας, του Λεκόντ. Αυτές οι ταινίες με έχουν συγκινήσει ερωτικά.

Ως διευθυντής φωτογραφίας, ποια είναι η άποψή σας για τη δουλειά του προέδρου της κριτικής επιτροπής, του κ. Στοράρο;

Είναι πολύ έξυπνος, αν και κάποιος —κακώς— τον θεωρούν έξυπνάκι. Μ' αρέσει πολύ το ύφος του. Ξέρεις, με τα μέσα που υπάρχουν τώρα, δεν υπάρχει κακή φωτογραφία πια. Καλή φωτογραφία είναι εκείνη που εκφράζει την προσωπικότητα αυτού που την κάνει. Καλή φωτογραφία, με άλλα λόγια, είναι η φωτογραφία που έχει υπογραφή. Οι περισσότερες ται-

νίες δεν έχουν κάτι τέτοιο. Ο Στοράρο είναι από τους λίγους που πέτυχε να αφήνει τη σφραγίδα του. Γι' αυτό παίρνεις σε μια ταινία κάποιον σαν τον Στοράρο, για την άποψή του, όχι απλώς για να φωτίσει.

Εσείς με ποια ιδιότητα θεωρείτε ότι έχετε επιτύχει τα καλύτερα αποτελέσματα;

Εγώ, όταν κάνω και τη φωτογραφία στις ταινίες μου, δεν μπορώ να την προσέξω αρκετά —όχι τόσο όσο όταν κάνω μόνο αυτό. Τη βάζω πιο κάτω από τη σκηνοθεσία, νοιάζομαι μόνο για το πώς θα με εξυπηρετήσει για το γύρισμα, όχι να την περιποιηθώ. Στις ταινίες μου δεν έχω πιάσει το μάξιμουμ που μπορώ να πιάσω ως διευθυντής φωτογραφίας. Η σκηνοθεσία είναι το δικό μου μάξιμουμ.

Γιατί γυρίσατε το Μια μέρα τη νύχτα ψηφιακά;

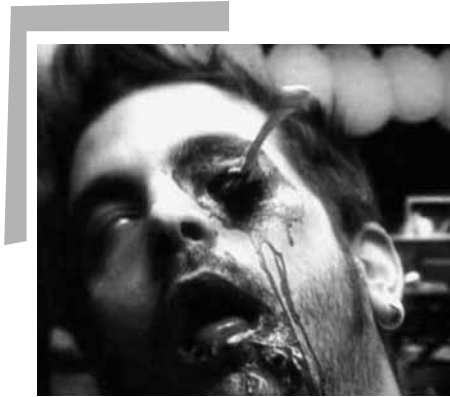
Αυτή είναι μια ταινία που έγινε για τις κάμερες και μόνο. Σκεφτόμουν τι θα μπορούσα να κάνω με τις βιντεοκάμερες. Κι απάντησα κάνοντας αυτήν —ήν ταινία, η οποία δεν υπήρχε πριν, απλώς βγήκε. Ήταν ένα στυλιστικό πείραμα. Ήθελα να έχω πολλές κάμερες τριγύρω —να είναι κρυμμένες κλπ. Αυτό συμβατικά δεν γινόταν. Και είμαι πολύ ικανοποιημένος από το αποτέλεσμα, όπως σας είπα. Μου δίνει μια αίσθηση ευχαρίστησης —και ειδικά οι σκηνές στο φαρμακείο.

Πώς σας φαίνεται η γενιά των τριαντάροντων ελλήνων σκηνοθετών;

Πολύ καλύτερη απ' τη δικιά μου!

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

Ένα φιλμ με ζόμπι στην Αθήνα επέλεξε για το σκηνοθετικό του ντεμπούτο ο Γιώργος Νούσιας, φτιάχνοντας την πρώτη ελληνική ταινία σπλάτερ

Το κακό

του Γιώργου Νούσια (2005)

Σε διάστημα λίγων ωρών τρεις εργάτες μεταμορφώνονται σε αιμοβόρα ζόμπι και απειλούν να μετώσουν τη δίψα τους σε ολόκληρη την πόλη. Το Κακό ξυπνάει στο κέντρο της Αθήνας και με ρυθμό επιδημίας μετατρέπει τους ανυποψίαστους πολίτες σε λυσσασμένα ζόμπι. Όσοι επιβιώσουν θα παλέψουν για τη ζωή τους. Μέχρι θανάτου... Διακόσιοι πενήντα βοηθητικοί ηθοποιοί, εκατό πλάνα με ψηφιακά εφέ, εβδομήντα προσθετικά make up effects, σαράντα λίτρα αίμα, δεκαπέντε κούκλες για πτώματα, τέσσερις μήνες γύρισμα... Κάπως έτσι είναι ο απολογισμός της μοναδικής αυτής προσπάθειας για τα ελληνικά δεδομένα. Το πρώτο ελληνικό σπλάτερ είναι γεγονός, σε μια ταινία που συνδυάζει αγωνία τρόμο αλλά και γέλιο.

B.P.

» *Ciné Τάνια Μαρκετάκη, 24:00*

Τα ζόμπι στην Αθήνα είναι ανεξάρτητα

Γιώργος Νούσιας, σκηνοθέτης της ταινίας

Ποιο ήταν το πρώτο ερέθισμα για τη δημιουργία μιας ταινίας με ζόμπι στην Αθήνα; Η αγάπη σας για το είδος, το γεγονός ότι δεν έχει ξαναγίνει ή κάτι άλλο;

Μάλλον λίγο απ' όλα. Αν και δεν είμαι φανατικός του είδους, φάνηκε ότι μια τέτοια προσπάθεια αξίζει τον κόπο, καθώς μας έδωσε την δυνατότητα να ασχοληθούμε με τομείς του κινηματογράφου που είναι πιο σπάνιοι στην Ελλάδα, όπως είναι τα ειδικά εφέ και οι σκηνές δράσης.

Η ταινία έχει ήδη κάνει μία προβολή με κοινό. Ποια ήταν η εμπειρία σας από την προβολή αυτή; Οι αντιδράσεις του κοινού ήταν αναμενόμενες από σας;

Η εμπειρία ήταν αρκετά ευχάριστη, αφού το κοινό φάνηκε να καταδιδασκεδάξει, κάτι που περιμέναμε μιν, αλλά όχι στο βαθμό που έγινε.

Πώς θα χαρακτηρίζατε εσείς την ταινία σας, τρόμου, σπλάτερ, κωμωδία ή θέλατε να «παίξει» με όλα τα παραπάνω; Λίγο απ' όλα.

Πρόκειται για μια ανεξάρτητη παραγωγή. Βασισμένος στην εμπειρία σας από αυτήν την ταινία, πόσο εύκολο είναι ένας νέος σκηνοθέτης να γυρίσει μια ταινία;

Η ανεξάρτητη παραγωγή δεν σημαίνει και τζάμπα, οπότε κάποια χρήματα πρέπει να υπάρχουν. Αλλά επειδή σίγουρα δεν είναι πολλά, το βασικό είναι η ιστορία να είναι καλή, ώστε οι συνεργάτες να γουστάρουν την κατάσταση, και φυσικά να μην υπάρχει η αίσθηση ότι είναι μια ταινία δική μου, αλλά μια ταινία δική μας. Κατά τη γνώμη μου είναι βασικό να υπάρχει ένα δημιουργικό team αρκετά συνεργάσιμο, ώστε να μην στερεύει το κέφι και η έμπνευση.

Πέτρος Νούσιας, Claudio Bolivar

διεύθυνση φωτογραφίας

[...] Ο στόχος ήταν καταρχήν ο ρεαλισμός, ώστε να είναι πιο πιστευτό και κατά συνέπεια πιο τρομακτικό για τον θεατή το ότι η Αθήνα μπορεί να γεμίσει ζόμπι. Παράλληλα, μια και έχουμε να κάνουμε με ταινία τρόμου, αποφασίσαμε να σκληρύνουμε και να αποχρωματίσουμε την εικόνα, κάτι που λειτούργησε αρκετά υπέρ του φορμά (minidv), το οποίο από μόνο του είναι αρκετά επίπεδο. [...] Παρόλο που είναι μια εξαιρετικά φτηνή ταινία, θελήσαμε να δοκιμάσουμε όσο το δυνατόν περισσότερες τεχνικές, πράγμα που επηρέασε και τη φωτογραφία. Υπήρξαν σκηνές αυτοκινήτου, ας πούμε, που μέρος τους γυρίστηκε στο δρόμο, άλλο μέρος σε πλατό με back projection του οποίου το υλικό είχε τραβηχτεί σε άλλη περιοχή της Αθήνας κι άλλο μέρος στη Δράμα(!). Καταλήξαμε στο ότι είναι πραγματικά αδύνατο να θυμάσαι τι λάμπες υπήρχαν σε κάθε διαφορετική τοποθεσία που έχεις τραβήξει, με αποτέλεσμα το υλικό να είναι αλ-

λού γι' αλλού χρωματικά. Χρειάστηκαν αρκετές ώρες colour correction για να μπορέσουν να ταιριάξουν μεταξύ τους.

[...] Τηρουμένου του budget, προσπαθήσαμε να έχουμε όσο καλύτερα εφέ γινόταν. Κάποια που δεν πέτυχαν τόσο, προσπαθήσαμε να τα τραβήξουμε έτσι ώστε να βγάλουν γέλιο και να μην μας πάρουν στο κυνήγι.

[...] Πάντα θα υπάρχει ανάγκη να επινοηθούν λύσεις για τα ειδικά εφέ —και αυτή είναι η γοητεία, για όποιον τομέα του κινηματογράφου κι αν μιλήσουμε. Στην Ελλάδα δεν υπάρχει μεγάλη ανάγκη για ψηφιακά εφέ, μια και δεν γυρίζονται τέτοιου τύπου ταινίες. Αυτό μας δημιούργησε αρκετά προβλήματα στην αρχή, όταν κάναμε το σχεδιασμό των πλάνων με εφέ, χρειαζόμεσταν βοήθεια από κάποιον πιο έμπειρο και δεν βρήκαμε. Από την άλλη όμως, αυτό στάθηκε αφορμή να φτιαχτεί η Threesome, μια ομάδα πολύ ορεξάτων ανθρώπων που κωρίς να έχουν καμία εμπειρία έφτιαξαν ό,τι πλάνο τους ζήτησε ο σκηνοθέτης.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρητάς

Γρηγόρης Γρηγορόπουλος

μουσικός

[...] Με τον Γιώργο Νούσια είμαστε φίλοι χρόνια, έχουμε συνεργαστεί και στο παρελθόν οπότε αυτό διευκόλυνε τα πράγματα κατά πολύ. Υπήρχε εξ' αρχής ένα γενικό πλαίσιο ως προς το τι ήθελε ο ίδιος και πώς θέλαμε να κινηθούμε εμείς σαν μουσικοί. Δουλέψαμε πάνω σε αυτό αρκετά, θα μπορούσα ίσως να περιγράψω την όλη διαδικασία καλύτερα σαν έναν δημιουργικό κύκλο όπου καταθέτονταν ιδέες. Τις δοκιμάζαμε στην πράξη και εν συνεχεία είτε προβαίναμε σε βελτιώσεις, είτε δημιουργούσαμε καινούριο υλικό. Με τον Θάνο Καραμπατζιάκη και πάλι τα πράγματα ήταν εύκολα, είμαστε φίλοι από τα χρόνια τις γεωπονικής, έχουμε συνεργαστεί πολλές φορές επιτυχώς και ξέρουμε ο ένας τον άλλον καλά. Σε ένα μεγάλο βαθμό δουλέψαμε μαζί. Υπήρχαν κάποιες λιγοστές εξαιρέσεις, περιπτώσεις που κρίναμε ότι δεν χρειαζόταν περαιτέρω επεξεργασία συγκεκριμένων ιδεών.

[...] Θα έλεγα ότι η μεγαλύτερη δυσκολία που αντιμετωπίσαμε ήταν το καινούριο του εγχειρίματος.

Η ταινία φέρει πολλά στοιχεία πρωτόγνωρα για τον Ελληνικό Κινηματογράφο και αν αναλογιστεί κανείς ότι για τους περισσότερους από εμάς που συνεργαστήκαμε ήταν ταυτόχρονα και η πρώτη επαφή με το χώρο, τουλάχιστον σε αυτήν την κλίμακα, αντιλαμβανόμαστε ότι έπρεπε να καταβάλουμε μεγάλη προσπάθεια. Ήταν ταυτόχρονα και μία παιδευτική διαδικασία αλλά και ένα σκίτσο που έπρεπε να κερδίσουμε. Υπάρχει, βλέπετε, πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις ο κίνδυνος να χαρακτηριστεί μια δουλειά "παρεϊστική", κάτι που κανείς από τους συντελεστές της ταινίας δεν ήθελε και θεωρώ πως εντέλει δεν επέτρεψε.

[...] Σαν μια πρώτη προσέγγιση με ενδιαφέρει το κλίμα της ταινίας. Υπάρχει, θα έλεγα, μία σχέση εμπιστοσύνης που πρέπει να χτιστεί με το θεατή έτσι ώστε να αφηθεί πλέον στις αναγκαίες συμβάσεις που προσδιορίζονται από το θέμα αυτής. Από εκεί και πέρα η κάθε σκηνή μπορεί εύκολα να συκινήσει, να φοβίσει, να διασκεδάσει, να δημιουργήσει αγωνία κ.τ.λ. Ιδιαίτερα στην ταινία του Γιώργου, όπου ο θεατής κουβαλάει καταβολές από ξένες παραγωγές εκατομμυρίων δολλαρίων, είναι μοιραίο

να υπάρχει μία αρχική αμφισβήτηση.

Η εμπειρία μου με το χώρο είναι ελάχιστη, σαν μουσικός και θεατής όμως θα έλεγα ότι πέρα από τον προφανή υποστηρικτικό ρόλο της μουσικής σε μια ταινία, υπάρχει πάντα και το στοιχείο της καλλιτεχνικής έκφρασης το οποίο φοβάμαι ότι τα τελευταία χρόνια υποβαθμίζεται. Ο περιορισμός της σε αδιάφορο ακουστικό χαλί, εξαντλημένων μουσικών σχημάτων, μόνο το μακρόχρονο του καλλιτεχνικού έργου ζημιώνει αφού η αναδρομική ισχύς της μουσικής μόνο να προσθέσει μπορεί στη "διάρκεια ζωής" μιας ταινίας. Προφανώς το ζητούμενο ήταν να αποφύγουμε την παραπάνω μεθοδολογία, το κατά πόσο αυτό επετεύχθη είναι προς διερεύνηση.

Θάνος Καραμπατζιάκης

μουσικός

[...] Ένα από τα θετικά της συνεργασίας με τον Γιώργο Νούσια, τον σκηνοθέτη της ταινίας, ήταν τα μεγάλα περιθώρια ελευθερίας. Από ό,τι φάνηκε στην πορεία, το υλικό που καταθέσαμε ήταν μέσα στην οπτική του γωνία και οι όποιες αλλαγές έγιναν

αφορούσαν κυρίως τεχνικά θέματα. Στο μεγαλύτερο μέρος υπήρξε συνεργασία με τον Γρηγόρη, αλλά δουλέψαμε και ανεξάρτητα.

[...] Με τον Γρηγόρη έχουμε ξανασυνεργαστεί στο παρελθόν. Αυτή η συνεργασία αποτέλεσε μία ευτυχή συγκυρία καθώς και μία νέα πρόκληση, δεδομένου ότι έχουμε διαφορετική μουσική προσέγγιση και καταβολές.

[...] Η μεγαλύτερη δυσκολία ήταν ο ρυθμός της ταινίας. Υπάρχει μια συνεχόμενη κλιμάκωση από την αρχή μέχρι το τέλος, που πρέπει να υποστηριχθεί μουσικά και ταυτόχρονα να δίνονται οι συναισθηματικές διακυμάνσεις.

[...] Προσωπικά, το ζητούμενο μου για τη μουσική στην ταινία ήταν το να στηριξει το όραμα του σκηνοθέτη, και παράλληλα να αναδείξει στοιχεία και πτυχές της ταινίας που δεν είναι τόσο εμφανή. Επίσης, από την αρχή η πρόθεσή μου ήταν η μουσική να μην είναι «στατική» και να κινείται σε διαφορετικά στιλ, αποφεύγοντας αυτό που ονομάζω "μονολιθική" προσέγγιση, ειδικά σε μια ταινία που είναι πρωτοποριακή για τα ελληνικά δεδομένα.

Συνεντεύξεις: Αναστασία Γρηγοριάδου

Ηθοποιός που έγινε γνωστή μέσα από πολλές ταινίες του νέου ελληνικού κινηματογράφου και κατάφερε να διακριθεί τρεις φορές για τις ερμηνείες της, βραβεύεται φέτος από το φεστιβάλ κινηματογράφου Θεσσαλονίκης για το σύνολο της καριέρας της. Συνομιλώντας μαζί της συνειδητοποιείς ότι αυτό δεν μπορεί παρά να είναι απλώς μια στάση στην πορεία της ως ηθοποιού. Κι αυτό γιατί σου μεταδίδει αυτό ακριβώς που βγάζει και όταν τη βλέπεις στο πανί, το πάθος μέσα από την αφοπλιστική της ειλικρίνεια και απλότητα!

Όλγα Λαζαρίδου

Πώς είναι για σας, μια ηθοποιό που βρίσκεστε σε ενεργό δράση να βραβεύεστε για το σύνολο του έργου σας;

Αυτή είναι και μένα η ερώτησή μου, γιατί εγώ αυτά τα φοβάμαι! Αναρωτιέμαι γιατί να με τιμούνε τώρα... Συνήθως τέτοιες βραβεύσεις γίνονται όταν έχεις αποσυρθεί και σου κάνουν τις τιμητικές εκδηλώσεις, εγώ έτσι τα έχω συνδέσει στο μυαλό μου. Από την άλλη, επειδή απ' ότι κατάλαβα θέλουν να τονίσουν μια συγκεκριμένη περίοδο του νέου ελληνικού κινηματογράφου, το δέχθηκα. Χάρηκα βεβαίως πολύ, αν κι επαναλαμβάνω ότι κι εγώ στην αρχή είχα την ίδια αντίδραση απορίας.

Κάτι τέτοιο σας επαναπαύει ή αποτελεί επιπλέον κίνητρο για τη δουλειά σας;

Μακάρι να δημιουργούσε επανάπαυση αυτό το πράγμα! Καθόλου δεν ισχύει αυτό! Δεν είναι όμως και κίνητρο, τίποτα δεν είναι κίνητρο. Είναι απλά μια χαρά! Είναι μια γιορτή και έχουν την καλοσύνη να κάνουν αυτή τη βράβευση για μένα. Χαίρομαι, ευχαριστώ, θα έρθω, θα το χαρώ.

Έχετε συμμετάσχει σε αρκετές κινηματογραφικές παραγωγές. Είναι κάτι που επιδιώκετε ή είναι θέμα τύχης;

Εγώ είχα πολύ καιρό να παίξω σε ταινία, είχα δέκα χρόνια περίπου. Η προηγούμενη ταινία πριν τη Νοσταλγό που έπαιξα, ήταν η Όλγα Ρόμπαρτς του Βακαλόπουλου που ήταν δέκα χρόνια πριν. Παλιότερα είχα παίξει σε αρκετές ταινίες. Συμβαίνει αυτό όταν βγαίνει ένα νέο πρόσωπο σε μια ταινία, μετά γίνονται πολλές προτάσεις. Άλλωστε και τώρα γίνεται το ίδιο με άλλους. Κάπως έγινε τότε με μένα και με άλλους ηθοποιούς όπως για παράδειγμα τον Καφετζόπουλο. Εγώ είχα παίξει στα Κουρέλια τραγουδάνε ακόμα και από κει και μετά ακολούθησαν καμιά δεκαριά ταινίες που με παίρνανε από τη μια στην άλλη. Κατά τη γνώμη μου υπήρξαν και πολύ ωραίες δουλειές μέσα σε αυτές τις ταινίες, αλλά ήταν και μια αρκετά άχαρη περίοδος αυτή του Νέου Ελληνικού Κινηματογράφου.

Σαν ηθοποιό εσάς ο κινηματογράφος και η κινηματογραφική κάμερα τι δημιουργικές δυνατότητες σας προσφέρει;

Εμένα μου αρέσουν οι ηθοποιοί που παίζουν με όλη τους την ύπαρξη, ίσως επειδή αυτό το είδος της ηθοποιίας μου αρέσει γενικότερα. Βλέποντας μια ταινία δεν περιμένω να πω «τι ηθοποιάρα είναι αυτός» όσο περιμένω να δω να αποκαλύπτεται η παρουσία του και η ψυχή του μέσα από το ρόλο. Και για μένα σαν ηθοποιό αυτό είναι που με ενδιαφέρει. Μπορεί να μου αρέσει να μου πούνε πόσο καλή ήμουν σε ένα ρόλο, αλλά δεν ήταν αυτός ο τελικός λόγος που έγινα ηθοποιός. Μπορεί να υπήρχε βέβαια και αυτή η παράμετρος αλλά αυτό που μου άρεσε στην ηθοποιία ήταν ότι θα ήθελα να καταλάβω τη ζωή, να μιλήσω για τη ζωή, για τα πράγματα που με συγκινούν στη ζωή, να τα μοιραστώ με άλλους μέσα από αυτή

“Εγώ προσωπικά ό,τι έμαθα από παίξιμο για κινηματογράφο το έμαθα από τις ταινίες. Στις σχολές δεν διδάσκεται το παίξιμο στον κινηματογράφο”

τη δουλειά. Τέτοια πράγματα με έσπρωξαν και θέλω να βγάλω σαν ηθοποιός. Το να μπορέσεις να κλέψεις την καρδιά του άλλου ή να τον συγκινήσεις δεν γίνεται μόνο με το να παίζεις καλά, είναι πολύ πιο σύνθετη διαδικασία και πιο απαιτητική.

Η δική σας σχέση με τον κινηματογράφο ποια είναι, πηγαίνετε σινεμά;

Παλιότερα πήγαινα πάρα πολύ, παρακολουθούσα σχεδόν σαν μαθήτρια κι έχω δει πάρα πολλές ταινίες. Τώρα πια πάω επιλεκτικά σε όσες νομίζω ότι με ενδιαφέρουνε για κάποιο λόγο. Είναι πολύ υποκειμενικό, όχι αντικειμενικό.

Ένας ηθοποιός μαθαίνει πράγματα βλέποντας κινηματογράφο;

Βέβαια. Εγώ προσωπικά ό,τι έμαθα από παίξιμο για κινηματογράφο το έμαθα από τις ταινίες. Στις σχολές δεν διδάσκεται το παίξιμο στον κινηματογράφο. Και το παίξιμο στον κινηματογράφο είναι πολύ διαφορετικό από το παίξιμο του θεάτρου. Δεν υπάρχει λοιπόν στις σχολές τέτοιο μάθημα οπότε αναγκαστικά εγώ ό,τι έχω μάθει το έχω μάθει βλέποντας ταινίες, βλέποντας τους ηθοποιούς στις ταινίες.

Υπάρχει κάποια ερμηνεία δική σας που απολαύσατε, βλέποντας ολοκληρωμένη την ταινία και είναι η αγαπημένη σας;

Αυτό που με ρωτάτε είναι λίγο σύνθετο. Κι αυτό

γιατί υπήρξαν ταινίες που έκανα και δεν τις βρήκα τόσο τρομερές σαν ταινίες και θα με άφηναν ανικανοποίητη σαν θεατή, όμως από την άλλη μπορεί στην ίδια ταινία να υπήρχε ένας ρόλος που να ξεδιπλώνεται τόσο ωραία και να μου έδινε τη δυνατότητα να κάνω εγώ μια ολοκληρωμένη ερμηνεία. Αλλά επειδή όταν βλέπω μια ταινία τη βλέπω και σαν θεατής, μπορεί να προτιμούσα μια άλλη ταινία στην οποία μπορεί να μην ήταν τόσο ολοκληρωμένο το δικό μου παίξιμο, αλλά το ότι μου άρεσε συνολικά όλη η ταινία πολύ. Γι' αυτό δεν θέλω να πω μία συγκεκριμένη, γιατί υπήρχαν ταινίες που μου άρεσε πολύ η ταινία, αλλά ο δικός μου ο ρόλος δεν είχε έντονα υποκριτικά στοιχεία, αλλά και άλλες που ο ρόλος μου ήταν πολύ καλός, αλλά η ταινία δεν μου άρεσε πάρα πολύ.

Αν σας ρωτούσα ποια ταινία απολαύσατε περισσότερο κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας και των γυρισμάτων θα μπορούσατε να μου αναφέρετε κάποια;

Σε πολλές. Ξέρετε αυτό που ακούγεται λίγο παιδικό, όπως όταν σε ρωτάνε ποιον από τους γονείς σου αγαπάς πιο πολύ και τους λες και τους δύο και επιμένουν, μα πιο πολύ... Για πολλές ταινίες θα μπορούσα να πω λοιπόν. Αλλά μια ταινία που απόλαυσα ιδιαίτερα και θα παιχτεί κιόλας σε αυτό το αφιέρωμα που γίνεται, είναι οι Ακατανίκητοι εραστές του Σταύ-

ρου του Τσιώλη. Αυτή η ταινία είχε μια ιδιομορφία που μου έχει μείνει, το ότι είχε το στοιχείο του απρόοπτου, δεν υπήρχε σενάριο και επινοούσαμε την κάθε μέρα. Αυτό είχε μια φρεσκάδα, κάτι που είχε πολύ ενδιαφέρον, το γεγονός, δηλαδή ότι έπρεπε κάθε μέρα να αυτοεπινοείται όλο το πράγμα από την αρχή. Συν το γεγονός ότι ο Σταύρος έχει έναν τρόπο να δημιουργεί συνθήκες ότι «πάμε να πάρουμε την Πόλη»! Κι εγώ επειδή έχω μια πλευρά που είμαι ψώνιο ως προς αυτό, με έπανε και μένα το αγωνιστικό μου. Αυτό λοιπόν ήταν το ιδιαίτερο αυτής της ταινίας. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν κι άλλες ταινίες που έχω να θυμάμαι πράγματα ευχάριστα.

Υπάρχουν αλήθεια κινηματογραφικές προτάσεις για σας ή είναι τόσο λίγες οι ταινίες που μπορεί κάποιος να παίξει στο σινεμά;

Εμένα προσωπικά από την εποχή της ταινίας της Όλγα Ρόμπαρτς η επόμενη πρόταση που μου έγινε, και συμπτωματικά μου άρεσε και αυτή πάρα πολύ και γι' αυτό και την έκανα, ήταν Η νοσταλγός της Ελένης Αλεξανδράκη. Σε αυτό το διάστημα δεν μου είχαν κάνει προτάσεις.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Αναζητάμε το νέο και το περιμένουμε

GALAXIA
VACATION CLUB

Μπαμπά θα έρθεις;

Ο χρόνος που περνάτε μαζί τους είναι πολύτιμος. Στις διακοπές θέλετε όλα να είναι τέλεια, για να μπορείτε αναπόσπαστοι να κολυμπήσετε, να παίξετε, να κοιμηθείτε αγαλιά. Ανακαλύψτε το Galaxia Vacation Club του Ομίλου Ν.Δασκαλαντωνάκη. Πολυτελείς σουίτες, πισίνες, εστιατόρια, jacuzzi, water sports, baby sitting, αλλά και δραστηριότητες που απασχολούν ευχάριστα τα παιδιά.

Μαθετε περισσότερα και κερδίστε ένα μοναδικό τριήμερο για δύο. Στείλτε sms στο 4220 γράφοντας Galaxia κενό, ins και το όνομά σας. Κάθε μέρα 10 τυχεροί. Διακοπές αξέχαστες, για πάντα. Πληροφορίες 210 6387500

κρητική κουζίνα - ρακάδικο
traditional cretan cuisine

Γνήσια κρητική κουζίνα, με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.

Εδώ θα βρείτε την σπιτική τσικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σητειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες. Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι μέχρι τις 3 το βράδυ. Θα μας βρείτε στην Τσόπελα 2, πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε. και στο τηλέφωνο 2310-228.300

Original cretan cuisine, made out of genuine products from Crete. Homemade "raki" with "meze" (traditional appetizers), "dakos" (dried bread baked the old fashion way), based on the famous healthy cretan products. Choose any of the "plates of the day" to get a taste of home cooking. Our advice: let the personel suggest the perfect combination of meals and take care of you the traditional cretan way.

Open from 13:00 pm to 3:00 am. 2 Tsopela str. (behind the National Theater), tel.: 2310-228.300

καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος

Εκθεση | Εθν. Αντίστασης 7Α | 551 33 Θεσσαλονίκη | Τηλ. & Fax: 2310 457 010
info@mythosaudio.gr www.mythosaudio.com

Αγκαλιόζοντας τον κόσμο

ΑΘΗΝΑ
ΕΑΡΑ: ΑΕΔΦ. ΣΠΑΤΩΝ-ΛΟΥΤΣΙΑΣ 5ο κλπ. 19019, ΣΠΑΤΑ
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210-3569111 FAX: 210-3569925
ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΕΩΝ: 210-9666666

www.olympicairlines.com

new Fullfilm Motion Picture film

FUJIFILM
Motion Pictures

The Eterna
by Fujifilm
not only
but extra
with

Outstanding Features of ETERNA 500

- Ultra-fine grain
- Outstanding gradation balance
- Excellent sharpness
- Broad exposure latitude
- Enhanced film-to-tape characteristics

FUJICOLOR NEGATIVE FILM
ETERNA
ISO 500

FUJICOLOR POSITIVE FILM
F-CP
ISO 200 / ISO 400

FUJIFILM HELLAS A.E. Ηχούς 1, Π.Φάληρο, Τηλ.: 210 - 9404100, www.fujifilm.gr
ΔΙΑΘΕΣΗ: KaBel, Τηλ.: 210-6858033, Fax: 210-6858034, email: kabel2@otenet.gr

Αδαμίδης ΑΕ

...η κορυφαία επιλογή σας!

Κάντε enter στη νέα εποχή Αδαμίδης ΑΕ

Ένα αυτοκίνητο BMW σημαίνει να έχεις προνόμια στο δρόμο. Να απολαμβάνεις την απόλυτη εμπειρία οδήγησης. Ένα αυτοκίνητο BMW αξίζει το καλύτερο service. Γι' αυτό εμπιστευτείτε την BMW σας στα πιο ικανά χέρια service. Στην Αδαμίδης ΑΕ. Γιατί εμείς στην Αδαμίδης ΑΕ έχουμε προβλέψει κάθε σας διευκόλυνση και σας παραχωρούμε μια BMW 520 ή μια BMW 318 κατά τη διάρκεια παραμονής του αυτοκινήτου στο συνεργείο μας. Έχουμε προβλέψει να απολαμβάνετε άρτια εξυπηρέτηση, καλύτερους όρους χρονομίσθωσης και τελική τιμή, από τους καλύτερα εκπαιδευμένους ανθρώπους και στο πιο ευχάριστο περιβάλλον. Γιατί ένα αυτοκίνητο BMW δεν είναι ένα απλό αυτοκίνητο. Είναι το δικό σας αυτοκίνητο. Κάτι που εμείς, στην Αδαμίδης ΑΕ γνωρίζουμε καλά.

Αδαμίδης ΑΕ
Μέλος του Επέλεχτου Δικτύου Επηρεών BMW Hellas ΑΕ

4ο χλμ. Εθν. Οδού Θεσ/ίκης - Αθηνών, 570 09 Θεσ/ίκη
Τηλ.: (2310) 753615
Fax: (2310) 752262

BMW
Ultimate Driving Machine

ISO 9001: 2000

Επικοινωνήστε μας και στο διαδίκτυο: <http://www.adamidis.gr> • e-mail: info@adamidis.gr

ΙΑΝΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 7, ΤΗΛ: 2310 277 004 ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑΔΙΟΥ 24
www.ianos.gr e-mail: ianos@ianos.gr

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΝ ΒΡΟΧΗ

Ανέκδοτο αυτοβιογραφικό κείμενο, σίχοι, φωτογραφικό υλικό, δημοσιευμένα και αδημοσίευτα κείμενα για τον μεγάλο δημιουργό και το έργο του. Κυκλοφορεί από τη σειρά ΙΑΝΟΣ ο μελωδός.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΑΣΜΑΤΑ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2006

Τραγούδια αγάπης, σίχοι που γράφτηκαν για να γίνουν τραγούδια αλλή και σίχοι που υπέκυψαν τελικά στη γοητεία της μουσικής. Όποιοι κι αν είναι οι δημιουργοί -Έλληνες, ξένοι, άνδρες, γυναίκες, νεότεροι, αρχαιότεροι, γνωστοί, άγνωστοι- ένα είναι σίγουρο, η μούσα τους είναι η ίδια: η αγάπη.

For sport victims.

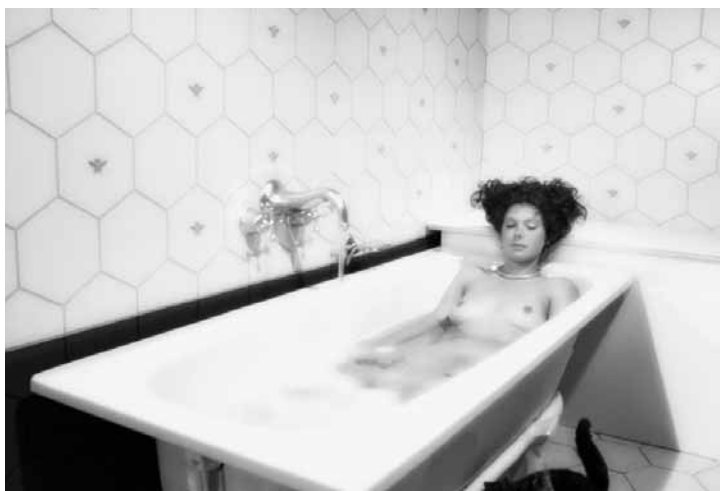
Champion
AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

Απωλεσθέντα / Lost and found

των Stefan Arsenijevic, Nadejda Koseva, Mait Laas, Kornél Mundruczo, Cristian Mungiu, Jasmila Zbanich
(Εσθονία-Βουλγαρία-Ρουμανία-Βοσνία Ερζεγοβίνη-Σερβία & Μαυροβούνιο, 2005)

Μια προσπάθεια για συνεργασία ανάμεσα σε όμορες γεωγραφικά κινηματογραφίες

Μικρές ιστορίες, εικόνες μιας πραγματικότητας βαθύτατα βαλκανικής παρουσιάζονται σ' αυτή την ταινία. Η πρώτη ιστορία έχει ως κεντρικά πρόσωπα τους γονείς ενός ζευγαριού που προετοιμάζουν το γαμήλιο γλέντι των παιδιών τους. Όμως καθώς οι καλεσμένοι καταφθάνουν οι μελλοντικοί νυμφίοι είναι ακόμα μακριά. Στη δεύτερη ιστορία μια νεαρή κοπέλα η Tatjana αναγκάζεται να φύγει από το χωριό της και να πάει στο Βουκουρέστι για να συμπαρασταθεί στην άρρωστη μητέρα της. Σύντροφος της στο ταξίδι το αγαπημένο της γαλόπουλο που το κουβαλά μαζί της για να το προσφέρει στο γιατρό της μητέρα της. Η τρίτη ταινία είναι ένα ντοκιμαντέρ με κεντρικά πρόσωπα δύο μαθήτριες που μένουν στο μουσουλμανικό και στο σέρβικο τομέα του Μοστάρ. Η τέταρτη ιστορία επικεντρώνεται σ' ένα σύμβουλο ψυχολόγο που ασχολείται με ασθενείς που έχουν τάσεις αυτοκτονίας. Η συνάντησή με την αδελφή του είναι η ευκαιρία για να αντιμετωπίσουν το κοινό τους παρελθόν. Στην πέμπτη ταινία έχουμε την επανάσταση της Veva, μιας πενήνταρας που εργάζεται ως ελεγκτής σε τραμ. Αποφασίζει να αναλάβει τις τύχες της ζωής της και τον έλεγχο του τραμ. Συνδυετικός κρίκος όλων των προηγούμενων ιστοριών είναι μια ταινία animation στην οποία ένας αρχιτέκτονας βοηθά μια γυναίκα να γεννήσει και βιώνει μια σειρά από περιεργές καταστάσεις. Η σπονδυλωτή αυτή ταινία αποτελεί μια προσπάθεια για συνεργασία ανάμεσα σε κινηματογραφίες όμορες γεωγραφικά –οι χώρες προέλευσης είναι οι Βουλγαρία, Ρουμανία, Βοσνία –Ερζεγοβίνη, Ουγγαρία, Σερβία-

Μαυροβούνιο. Οι σκηνοθέτες, νεαροί και ταλαντούχοι, καταγράφουν τόσο τις όψεις μιας εξωτερικής πραγματικότητας όσο και τα συναισθήματα και τις αγωνίες, δηλαδή την εσωτερική κατάσταση του ανθρώπου. Οι ταινίες αποτελούν μικρά πορτραίτα των ανθρώπων που ζουν στα Βαλκάνια, σκιαγραφήσεις της ζωής τους.

Ciné Σταύρος Τορνές, 20:30

SPOTLIGHT: ΚΟΥΤΛΟΥΓ ΑΤΑΜΑΝ

Δύο κορίτσια / İki genc kız

(Τουρκία, 2005)

Ταινία που καταγράφει την πορεία δύο κοριτσιών προς τον αυτοπροσδιορισμό, την απεξάρτησή τους από το νοσηρό περιβάλλον στο οποίο ζουν

Η Behiye ζει σ' ένα δύσκολο οικογενειακό περιβάλλον: αισθάνεται να καταπιέζεται από την συντηρητικών ηθών οικογένειά της αλλά και από τον αυταρχικό αδελφό της. Θα γνωρίσει την Handan που ζει μια τελείως διαφορετική ζωή: είναι χωρίς πατέρα και μένει μαζί με την ελαφρών ηθών μητέρα της. Οι δύο κοπέλες γρήγορα θα γίνουν φίλες: επισκέψεις στα καταστήματα καλλυντικών, βόλτες στην ευρωπαϊκή Κωνσταντινούπολη. Η Behiye, γοητευμένη από τη φίλη της και τον ανέμελο τρόπο ζωής της, θα φύγει από το σπίτι και θα πάει να μείνει μαζί με την Handan και τη μητέρα της. Η Handan είναι απογοητευμένη από τη ζωή που ζει και προσπαθεί να βρει τον πατέρα της, ο οποίος έχει μεταναστεύσει στην Αυστραλία. Οι δύο κοπέλες κάνουν παρέα με τον Erim και το φίλο του, όμως η Behiye είναι καχύποπτη απέναντί τους. Όταν η Handan θα αποφασίσει να βγει ραντεβού μαζί τους, οι δύο φίλες θα τσακωθούν. Η συμβίωση της Behiye με την Handan και τη μητέρα της είναι προβληματική, εντάσεις και τσακωμοί προκαλούνται.

Η ταινία θα μπορούσε να' ναι το πορτραίτο της γυναικείας φιλίας στα δύσκολα χρόνια της εφηβείας. Όμως η σκόπευση του σκηνοθέτη είναι ευρύτερη: αυτό που παρουσιάζει είναι δύο κοπέλες οι οποίες είναι φυλακισμένες στη ζωή που κάνουν. Η Behiye λόγω των συντηρητικών και παραδοσιακών ηθών, η Handan λόγω της ελευθεριότητας που χαρακτηρίζει τη ζωή της μητέρας της. Για τον σκηνοθέτη, ό-

πως συμβαίνει και στην προηγούμενη του ταινία *Lola and Bilidikid*, έτσι και σ' αυτήν, το διαφορετικό απειλείται από τα συντηρητικά ήθη: μόνος δρόμος η προσωπική επανάσταση. Και οι δύο κοπέλες μοιάζουν να αναζητούν τη θερμότητα των συναισθημάτων και σταθερό έδαφος για να υπάρξουν. Και τη μεν θερμότητα μπορούν να βρουν στη μεταξύ τους σχέση, το δε σταθερό έδαφος παραμένει διαρκώς ένα ζητούμενο. Η ταινία καταγράφει λοιπόν την πορεία των δύο κοριτσιών προς τον αυτοπροσδιορισμό, την απεξάρτησή τους από το νοσηρό περιβάλλον στο οποίο ζουν. Οι ήττες της μίας ή οι νίκες της άλλης σ' αυτόν τον αγώνα δεν είναι παρά μικρά βήματα προς την ελευθερία.

Ciné Σταύρος Τορνές, 15:30

Kutlug Ataman

[...] Ήθελα να κινηματογραφήσω την ταινία σαν ένα ντοκιμαντέρ ή σαν ένα πολεμικό ρεπορτάζ. Δύο διαφορετικές εκδοχές της Κωνσταντινούπολης: η μία είναι η Κωνσταντινούπολη των προαστίων, η οποία ακόμα παράγει και η άλλη είναι η Κωνσταντινούπολη του κέντρου, που πεινασμένη καταβροχθίζει τα πάντα. Η Κωνσταντινούπολη του κέντρου, που είναι ο κόσμος της Handan, είναι τόσο άπληστη που, όταν δεν βρίσκει τροφή, καταπίνει τα ίδια της τα παιδιά ή ακόμα και τον εαυτό της.

[...] Η φαινομενικά σκληρή και δυνατή Behiye, η δραπέτισσα των προαστίων, βλέπει το γλυκό κορίτσι Handan που ζει στο Etiler μ' όλη την αθωότητά της, ως τον λυτρωτή της. Ενώ η Handan είναι ένα προϊόν του Etiler. Είναι ένα όμορφο πλάσμα, αλλά και αρπακτικό που περιμένει τη λεία της. Είναι γοητευτική. Ωστόσο μας αρέσει και κατανοούμε την Handan όπως και την Behiye. Εξάλλου στο τέλος και οι δύο είναι το ένα πρόσωπο της Κωνσταντινούπολης.

[...] Γνωρίζουμε ότι, αν η Handan δεν καταβροχθίσει την Behiye, κάποιος άλλος θα καταβροχθίσει την Handan. Πόσο θυμωμένοι μπορούμε να είμαστε με την Handan επειδή κάνει κάτι που είναι στη φύση της; Δεν είναι η Κωνσταντινούπολη που επίσης τη γέννησε;

[...] Όταν δύο πλάσματα από διαφορετικούς κόσμους διασταυρώνουν την πορεία τους, οι δύο κόσμοι του συγκρούονται επίσης. Κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης ήθελα να είμαι παρών με μια κάμερα και να μεταδώσω ζωντανά ό,τι συμβαίνει...

[...] Αυτή η σύγκρουση με ελκύει τόσο, όσο με ελκύουν και τα πρόσωπα της ταινίας. Γιατί η σύγκρουση φέρνει μαζί της το παιχνίδι, ένα επικίνδυνο ταγκό, το δράμα, και δίνει στην ιστορία δυναμισμό και την κάνει ελκυστική για να την παρακολουθήσει κάποιος. Οι συγκρούσεις πάντα έλκουν τους ανθρώπους για να τις παρακολουθούν.

[...] Σχεδιάζω να χρησιμοποιήσω αυτές τις συγκρούσεις στο έπακρο. Επίσης, ήθελα να αντανακλώνται μ' έναν οπτικό τρόπο στην ταινία. Αυτός εί-

ναι ένας ακόμη λόγος που στην ταινία ο σκοτεινός κόσμος της Behiye είναι στην πραγματικότητα το θύμα και ο ροζ κόσμος της Handan είναι στην πραγματικότητα ο θύτης.

[...] Αυτές οι αντιφάσεις είναι πραγματικότητες που μέχρι τώρα δεν έχουν επισημανθεί από την οπτική γωνία της νεότητας στο Τουρκικό σινεμά, ενώ ο φόβος είναι μέσα στη φύση της νεότητας. Ψυχολογικοί και κοινωνικοί όροι όπως ο φόβος της ζωής, ο φόβος του ποια κατεύθυνση να ακολουθήσεις, ο φόβος του να μεγαλώνεις, να μπαίνεις στη ζωή, να έχεις μια σεξουαλική επαφή έχουν παρουσιαστεί στον κινηματογράφο σ' ένα ευρύ φάσμα. Μπορούμε να δούμε την ταινία ως μια ταινία ενηλικίωσης, έχοντας μια μουσική στην οποία οι στίχοι είναι στα Τουρκικά.

(δηλώσεις στις σημειώσεις για την παραγωγή)

FIRST SHOT

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

PUBLICATION OF THE 46th THESSALONIKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

Call him an artist or a director if you like, but the Turkish creator has a flow of artistic talent that can't be pigeonholed

Ataman's artistic flow

"You know I hate tripe soup!" says the blond teenager, making a face. "Have a sheep's head then," her mother replies. This is just one of the memorable dialogues in Kutlug Ataman's new film "2 Girls", about two young women who meet and instantly click before their fantastic friendship reveals dark hues.

Yesterday, Ataman (in Thessaloniki for a third time with a trio of films) explained how his art and film activities each satisfy a different part of his existence. He talked about how shooting "Lola and Billidikid" in Germany, where he paralleled the themes of homophobia and racism. He described the energizing "flux" of EU-candidate Turkey, but also its conservative forces at work. There's no stopping for the creator with a clear vision. "I'm always working," said

Ataman who is always making something (if not "The Coat" at the moment). Here are some excerpts from an interview with him yesterday.

Why doesn't the now-popular co-production model work for you?

Unfortunately it is the only way you can make films, but it is not always a very good idea... There is this point system, so suddenly you are dealing with people who don't really understand the real issues of the country, or you are having to work with actors who don't speak the local language – and... suddenly you have this kind of salad. Is it worth it as an artist, as a filmmaker? Which road will you go [on]? Will you get the 200,000 euros max you can get in Turkey to make a very extreme low budget film – but have it be genuine. Or will you go for the 1.5 to 2 million euro production... And also, it's very complicated. Every country has very, very different rules of how the money is going to be

spent. And that is creating a lot of stress on everybody- especially the creative crew.

...And hurts the spontaneity.

That is the other thing. I think film is a popular art and certain issues that are dear to me, especially if you are dealing with political issues, you want to be able to respond immediately. Nowadays, with a European co-production, you have to wait 3-4 years before the film is made. So, by the time it is made, it may not be valid anymore.

What was the difference between the two girl's neighborhoods in "2 Girls"?

The obvious thing that you can see is that the blond girl comes from a more middle-class, nondescript international world and the other one comes from the poorer neighborhood where is a lot of poverty and she leaves that world because she's attracted by the glimmer of the other. Though she comes across as being much more intelligent in the beginning, we see that the much more dominant world – the system – always wins, even if you are – like the red-headed girl – more intelligent. She feels that she is in the leading role, in control of the other environment as well. You see that slowly it overcomes her and kicks her out.

Was there something more than an intense friendship between the girls?

I guess that you could also sense that there could be an emotional and sexual attraction, but on purpose I didn't want to pigeonhole the issue just to that. I didn't want to label it – because to me that was just a red herring. To me what was more important was the social class, how one can be luring the other one – and then changing it. That conflict was more important to me.

Is the dramatic, angry music that we hear in the film one group or more?

It is one up-and-coming group called Replicas. You have to realise that I worked with a very young crew. The median age was 22 and I wanted to really be as young as possible. So I selected to work with this group that's doing very experimental music that's original also outside of Turkey, not just an imitation of what is already happening in the West. It is kind of a discordant music. To me it represents the red-headed girl's mind really. Anger is an important emotion I think. It can be very positive, anger, as long as it is used in a positive way. As long as it has a kind of target.

* "2 Girls" is playing at 3.30pm.

On the Balkan Fund Front

Yesterday morning some 50 creative minds gathered under a big Italian circus tent on the Thessaloniki waterfront to launch the third Balkan Fund. While it may have stormed overhead, hopes were high. Fund co-creator Christina Callas listed past fund scripts that have now been completed. In between the first few pitches, the people gathered at the event expressed their hopes for it.

Ivan Jovanovic and Srđan Sarenac were in town eager to talk about a project inspired by a real refugee who used to prevent people (seemingly better off than himself) from jumping off a bridge. Greek producer Costas Lambropoulos brought a project (by Menelaos Karamaghiolis) because, "We've never

tried it [The Balkan Fund] before... It's not just economic". By contrast the creators of "Cum in the Rye" (yes, it's a tribute to Salinger) noted that the development moneys are always helpful. Writer Dimitrije Vojvon pointed out, "Only one or two people in Serbia make a living from screenwriting." Representatives of TV stations as well as production and distribution companies in town for the event are excited about the projects. From Austria, TV rep Heinrich Ambrosch underlined the importance of having a face attached to a projects and producer Ursula Wolschlage was already impressed with the "very high standards" of the projects.

Angelike Contis

Storaro and Tavoularis on display

Exhibitions displaying the works of two men who have worked together in Francis Ford Coppola's Academy Award-winning productions "Apocalypse Now" and "Tucker" opened yesterday.

Vittorio Storaro, the cinematographer who has won Oscars for "Apocalypse Now," "Reds" and "The Last Emperor," was at the Cinema and Photography Museum yesterday afternoon to give a guided tour to those present at the opening of his exhibition "Writing with Light". The exhibition, consisting of processed photographs, is the result of Storaro's 40 years of work. It is divided into three parts: "Light", "Colour" and "Elements" but as Storaro said the three sections could also be broken down to the three directors Storaro has worked with that influenced him the most: "Bernardo Bertolucci, Francis Ford Coppola and Warren Beatty".

"Cinema is a language of images. To express images we use symbols. Like in dreams, we use symbols to come to terms with our consciousness", Storaro said before embarking on a tour of his images, presented through multimedia installations.

The cinematographer is a firm believer in a strong relation between light, colour and emotions. The way light and colour influence emotions, is key to the way Storaro justifies

his professional choices throughout the exhibition. It's always been a central theme of his - after all, he is the man who had Rosco International fabricate a series of custom colour gels for his lighting, which he used to implement his theories about emotional responses to colour.

The festival also inaugurated the world premiere of a Dean Tavoularis exhibition (at the Macedonian Museum of Modern Art). It goes beyond the works that have shaped his career as an Art Director to explore a more personal side of his, that of a painter. Through sketches, storyboards and architectural designs, audiences can see for themselves how Tavoularis acquired his title as the "Wizard of Hollywood", his Oscar for "The Godfather II" and four Academy Award nominations for "Godfather III", "Tucker: the Man and his Dream", "Apocalypse Now", and "The Brink's Job".

The exhibition includes screenings on video walls of scenes from films, whose preliminary designs are displayed too. During a press conference he gave yesterday, Tavoularis said that he found that putting together this exhibition to be a revelation, in the sense that it gave him the opportunity to reflect on the process he normally follows from the initial inspiration, to the first sketch, to the final product and lastly the moving image.

Elinda Labropoulou

Meet the director: Denis Côté ("Les Pays Nordiques")

We emailed eight questions to all the international competition directors. Here is what Denis Côté, the director whose film "Les Pays Nordiques" tells the story of the man who after committing a crime runs away and finds himself in a reeeeeeally small town.

What do you most love about the city or neighborhood where you live?

That girl living in apartment 621 in my building.

If directing films is your top talent, what is your second talent in life?

Watching the girl in my building's apartment 621.

Do you have a pet? If so, what is it and what's its name?

All dead: Gonzo 1977-1981, Pouquette 1984-1990, Lemmy 1993-1995, Keanu 2001-2001.

What was the most embarrassing, difficult or dangerous moment in making your film?

Having to work with a 2-page scenario...

What music CD did you listen to the most while creating the film?

Christophe 'Comm' si la terre penchait' (french singer).

Who is your favorite figure of Greek mythology, history or philosophy?

Definitely Aesop!

How much coffee do you drink each day (and what kind)?

Local Quebec energy drink: GURU. Then you run to apartment 621!*

*Following an editorial meeting we decided that it is time for some investigative journalism. We intend to find the director's exact address and -you guessed it- send a copy to the girl at 621...

Tanovic's Parisian "Hell"

"L'enfer", a family epic loosely inspired by Dante's Inferno, is the film that officially opened this year's festival. The film portrays four women, a mother and her three daughters torn apart by events from the past that still trouble them years later.

Its director, Danis Tanovic, who won his first Oscar with his previous film "No Man's Land", spoke about his latest release, which he said provided him with the opportunity for the first time to closely work with female characters. And with a cast including some of France's most prestigious actresses - including Emmanuelle Beart and Carole Bouquet -

he certainly had a range of emotions to experiment with.

The film is the second of the "Heaven"- "Hell"- "Purgatory" trilogy, the storyline for which Polish filmmaker Krzysztof Kieslowski had written before his death. "Although I appreciate that Kieslowski was a great director, I didn't try to make a film like Kieslowski. It is my film", Tanovic said. And although he admitted that initially he had been more interested in "Purgatory", "and read 'Hell' by chance", upon reading the storyline, he felt it would make a good movie.

The film's producer Cedimir Kolar explained some of the difficulties they had to overcome to make "L'enfer" possible. Pointing out that Paris, where the film was shot, is probably the most expensive place to film in the world after New York, he said raising the money for the film was tricky. At certain points, they were told that they "needed to have stars", only then to be informed "that maybe they had too many stars". He added that although "No Man's Land", the duo's previous work, had gotten very good reviews, what they really need this time around is a box office success. He said getting funding for films has become so difficult "that soon it will be mobile phone companies, who want films to be shown on phone screens, who will decide on how films are framed".

Elinda Labropoulou

**Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ**

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr